

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

M. Leighton

KÖTÜ ÇOCUKLAR

Her Şey Bizim İçin

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 040

Dünya Edebiyatı: 024

HER ŞEY BİZİM İÇİN

M. LEIGHTON

Kitabın Özgün Adı: Everything For Us

Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan

Çeviri: Başak Çetin Akın

Editör: Şafak Tahmaz

Sayfa Tasarım: Emir Tali

Kapak Tasarım: Emir Tali

Basım: 2015

ISBN: 978-605-4688-46-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

©Türkçe Yayın Hakkı: Nurihan Kesin Telif Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla

© Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir.

Copyright ©2013, M. Leighton. 2015, Hayat Yayın Dağıtım

Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Paşa Yay. Dağ. Matbaacılık

İtİ.İhr.San.Tic.Ltd.Şti.

Reyhan Sk.No: 5/A Avcılar / İST.

Sertifika No: 18189

© Kısa tanıtım alıntılarını dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP

Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1

Maltepe / İSTANBUL

Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42

www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

KÖTÜ ÇOCUKLAR -3-

“HER ŞEY BİZİM İÇİN”

M. LEIGHTON

ÖVGÜLER

SOLUK SOLUĞA

“Aman Tanrım! Bu kitap çok ateşli! M. Leighton tek bir bakışıyla kalbinizi çalacak seksi ve çapkın karakterler yaratmayı iyi biliyor. *Suluk Soluğa* sizi ilk sayfadan itibaren etkisi altına alacak. Muhteşem bir kitap!”

Nette's Bookshelf

“İlk striptiz kulübü sahnesinden itibaren kendimi kitaba kaptırdım. Benim için olay bitmiştir! Çapkın, motosiklet süren, dövme, duygusal, uzun boylu, çekici, zeki ama zekâsını herkesten saklayan erkekler sadece benim mi aklımı başımdan alıyor? Yalnız olmadığımı biliyorum.”

Scandalicious Book Reviews

“Ateşli, seksi ve çekici! M. Leighton bu kitapla gerçekten büyük bir başarı elde etmiş.”

The Booking Brunette

“M. Leighton benim favori yazarlarımdan biri hâline geldi. *Suluk Soluğa* çok ateşliydi ve duygusal anlamda bir hız treni gibiydi. *Suluk Soluğa* romantizm tutkunu okurlara tavsiye edebileceğim bir kitap.”

Reading Angel

“*Suluk Soluğa* ateşli ve muhteşem başlangıcından, dudak uçuklatan sonuna kadar sizi güldürecek ve kendinizden geçirecek bir hikâye... Şaşırtıcı, seksi ve eğlenceli. *Suluk Soluğa* sizi saracak ve son sayfaya kadar merak içinde bırakacak bir kitap.”

The Bookish Babe

“Eğlenceli, ateşli ve merak uyandırıcı bir kitap.”

Romance Lovers Book Blog

“*Suluk Soluğa*’ya hayran kaldım. Kitabı bir çırpıda bitirdim, eminim siz de öyle yapacaksınız.”

For Love and Books

“Kitap, okurları sürprizlerle dolu bir maceraya sürüklüyor. Bazı sayfalar sizde soğuk duş etkisi yaratacak. Leighton’ın hikâyesi gereken her şeye sahip.”

A Life Bound by Books

TUTKUDAN SIRLARA

“Çok ateşli... Etkileyici ve şaşırtıcı. Ağzınız açık kalacak!”

The Bookish Babe

“Bir sonraki sayfada neler olacağını tahmin bile edemiyorsunuz.”

The Book List Reviews

“Bazen bir serinin ilk kitabını okursunuz ve kitap sizi kendinizden alır. Bundan daha iyisi yazılabilir mi diye düşünürsünüz. Kusursuz bir şeyi nasıl daha mükemmel hâle getirebilirsiniz? Bu konuda endişelenmeyin. Leighton *Tutkudan Sırlara* ile *Soluk Soluğa*’yı sollamakla kalmamış, olayı bir adım ileri taşımış.”

My Guilty Obsession

“Çok başarılı... Cash gerçekten favori kitap karakterlerimden biri. Böyle erkekleri ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz! Çok çekici ve seksi.”

The Book Goddess

“Leighton okurun nefes almasına izin vermiyor. O kadar çok sürpriz var ki kitabı okurken kalbim küt küt atıyordu. Evet, ateşli sahneler var, hem de ağzınızı açık bırakacak, sizi yakıp kavuracak kadar.”

Literati Literature Lovers

“Bir solukta okudum ve hayran kaldım. Cash ne kadar ateşli! Bu kitaptaki ateşli sahneler gerçekten SKANDAL yaratır.”

Scandalicious Book Reviews

“Sürprizler siz daha sayfayı çeviremeden art arda geliyor. Leighton giderek daha çekici olan karakterleriyle maceralarına devam ediyor.”

A Life Bound by Books

“Leziz... Serinlemek için okumayı bıraktım ve soğuk bir bira kaptım. Şaşırtmacalar ve sürprizler aklınızı başınızdan alacak.”

Review Enthusiast

“*Soluk Soluğa* şok ediciydi. *Tutkudan Sırlara* onu da sollayacak.”

Examiner.com

Tanrım,
Sen olmasaydın ilham alamaz ve
Davenport kardeşleri yaratamazdım.

BİR NASH

Her zaman aynı şey oluyordu: Rüya başladığında omuzlarımdan yük kalkıyormuş gibi hissediyor ve daha sonra başıma gelecekleri biliyordum.

Taşıdığım alet kutusunu yere bıraktım, kutu artık limanın solmuş döşemelerin üzerindeydi. Doğrudum ve cebimden telefonumu çıkardım. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırarak telefonu açtım. Kamera uygulamasını seçtim ve yolun karşısındaki yatın güvertesinde güneşlenen kıızı ekranımda görene kadar telefonumu kaldırdım. Yat marinada hafif hafif sallanıyordu ve muhteşemdi ama benim ilgilendiğim şey o değildi. Ben kıızı izliyordum. Hem genç, hem sarışın hem de üstsüzdü.

Cildi sürdüğü güneş kreminden parlıyor ve sıkı, yuvarlak göğüsleri yansıyan güneş ışıkları ile birlikte ışıldıyordu. Onları avcuma almak ve kız inleyene kadar sıkmak istiyordum. Hafif bir rüzgâr esti ve hava sıcak olmasına rağmen göğüs uçları belirginleşti. Pembe göğüs uçlarını görmek beni tahrik etmişti.

İşte marinayı bu yüzden seviyorum!

Biri omuzuma çarptı ve kız kadrājımdan ıktı. Arkama döndüm ve iskeleden aŗađı sallana sallana yürüyen yaŗlı adama baktım. Adama kfredesim geldi ama kendimi tuttum. Cash bu zahmete katlanmazdı. O dilini kimse için tutmazdı. Ama ben Cash değildim.

Adamla ilgilenmeyi kestim ve tekrar güzel göğüslü, üstsüz kıza döndüm ama o sırada baŗka bir ŗey dikka-timi çekti.

Yolun sonunda, sahil kenarında ayakta dikilen bir adam vardı. Marinadaki gemilere benzin ve yiyecek, içecek satan ufak kulübenin duvarına yaslanıyordu. Günlük giysiler giymiŗti ama kılık kıyafetinde normal olmayan bir ŗeyler vardı. Pantolon giyyordu. Kumaŗ pantolon. Cebinden ince ve dikdörtgen bir ŗey çıkarttı. Cep telefonuna benziyordu. Kamerayı yakınlaŗtırdım ve üzerinde kırmızı bir düğmesi olan siyah bir kutu olduğunu gördüm.

Adam baŗparmađını düğmenin üzerine getirdi, ardından bir ŗey bana o kadar sert çarptı ki dengemi kaybettim ve denize dŗtm.

Ondan sonrasını hatırlamıyordum.

Uyandığımda kaç dakika, saat hatta gün geçtiğini bilmiyordum. Denizin üzerinde sırt üstü yatıyordum ve baŗım midye kaplı iskeleye çarpıp duruyordu.

Ağrıyan kaslarımı harekete geçmeleri için zorladım ve yüz üstü döndüm. Limanın uzunluğunu gösteren merdivenlerden birine doğru yavaş yavaş yzddm. zerimden sular damlayarak denizden çıktım ve deni-

ze düşmeden önce duyduğum o patlamaya neyin sebep olduğunu anlamak için etrafıma baktım.

Ailemin yelkenlisinin bağlı olduğu yere baktığımda bir grup insanın orada toplandığını gördüm. Gördüklerimi idrak edene kadar otuz saniye geçti. Yelkenlinin yerinde yeller esiyordu, limanda alev alev yanan tahta parçaları vardı, parçalara ayrılmış mobilyalar denizde yüzüyordu. Ve her yer duman içindeydi. Ve fısıldaşmalar vardı. Uzaktan gelen siren sesleri giderek yakınlaştı.

Her zamanki gibi kâbustan uyandım. Yine her zamanki gibi kan ter içindeydim ve soluk soluğaydım. Yüzüm gözyaşlarımla ıslanmıştı. Bu rüyayı görmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Beni ne kadar sarstığını, hissizleştirdiğini ve kızdırdığını unutmuştum.

Ama şu an hatırlıyordum. Hem de çok net. Ve bu rüyayı görmek bende alev alev yanan bir ateşe benzin dökmüşler gibi bir etki yaratıyordu.

Soluklanmak için yattığım yerden kalkıp oturdum. Yan tarafım sızlıyor ve bana geçen gece olanları hatırlatıyordu. Her şey tekrar aklıma geldi ve kızgınlığımı körükledi.

Narin bir el omzuma dokunana kadar...

Arkama döndüm ve dirseğinin üzerine yaslanmış oturan Marissa'ya baktım. Uykulu, seksi mavi gözleri ile beni izliyordu. Tüm o acı, kızgınlık ve bastırılmış öfke birdenbire şehvete dönüştü. Bir şeylere sahip olma ve kendimi bir şeyde kaybetme ihtiyacı hepsinin önüne geçti ve kendimi ona bıraktım.

Döndüm ve Marissa'nın üzerine uzanarak sıcak vücudunu yatağa bastırdım. Dudaklarını benimkilerin arasına aldığımda hafifçe inlediğini duydum. Sesini, korkuyu ve arzuyu içime çektim ve içimdeki hayvanı beslemelerine izin verdim. Dilim kolayca ağzına girdi. Bal gibi tatlı bir tadı vardı. Dizimi bacaklarının arasına bastırdım, bacaklarını ayırarak kalçalarımın yer açtı.

Elimi tişörtünün altına sokana dek ne kadar gergin olduğunu fark edemedim. Başımı kaldırıp ona baktım. Şaşkın ve biraz da korkmuş gözleriyle bana bakıyordu.

İKİ MARISSA

Nash beni öpmeyi sonlandırdığında kendimi tamamen ona bırakmak üzereydim. Bu bir felaket olurdu.

Yoksa olmaz mıydı?

Bana baktığında nefesimi tuttum. Kendine geldiği loş ışıktaki bile fark ediliyordu. Bir şey onu etkisi altına almıştı ve bir parçam bundan çok hoşlanmıştı ki normalde böyle şeylerden hoşlanan bir insan değilimdir. Gerçi kaçırıldığımdan bu yana hiçbir şey aynı değil. Neden bu hâlim aynı olsun ki?

Dalgın dalgın hayatımın bundan sonra aynı olup olmayacağını düşündüm. Bir de aynı olmasını isteyip istemeyeceğimi...

Nash benden uzaklaşıp yanıma yattığında kendimi biraz terk edilmiş hissettim.

“Benden uzak durmalısın.” Sessiz ve karanlık odada sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Dürüstlüğüme tuttu ve “Biliyorum,” diye cevap verdim. Gerçekten de biliyordum. O haklıydı. Ondan uzak durmalıyım. Ama derinlerde, içimde yeni keşfettiğim yerde, ondan uzak duramayacağımı da biliyordum. Yapamazdım. Ona su gibi, hava gibi ihtiyacım vardı. Neden böyleyim bilmiyordum, bu durumdan memnun değildim ama en azından bunu kabul edecek ve bu hâlimin üstesinden gelmem gerektiğini bilecek kadar zeki ve mantıklıydım. Asıl soru şuydu: Nasıl?

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra Nash kolunu yüzünden çekti ve bana baktı. "Peki, burada ne işin var?"

Alev alev yanan hiddetli gözlerine baktım. Gözlerinin derinliklerinde pusuda bekleyen bir tehlike olduğunu bilmeme rağmen kalkıp ondan uzaklaşamıyordum. Aramıza mesafe koyamıyordum. Henüz bunu yapamazdım.

"Çünkü sana ihtiyacım var," dedim sadece. Gerçekten de ona ihtiyacım vardı. Beni koruduğunu hissediyordum. Kendimi güvende hissediyordum.

Nash cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Sadece bana baktı, aynı anda hem buz gibi hem de alev gibi olabilen gözleri ile beni inceledi. Gözleri Cash'in gözlerine benziyordu ama aynı zamanda çok da farklıydı.

Uzun süren bir sessizlikten sonra sonunda konuştu. "Ben baş belasıyım."

"Biliyorum."

Yine sessizlik.

"Muhtemelen üzülürsün."

Yutkundum. Doğru olduğunu biliyordum ama bunu onun ağzından duymak bambaşka bir şeydi. "Biliyorum," dedim.

"O zaman seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Biliyorum," dedim tekrar. Aklımla beraber kelime dağarcığımı da kaybetmiş olmalıydım.

Nash biraz beni izledikten sonra yaralı olmayan tarafına dayanarak kalktı ve kısık sesiyle "Bana doğru dön," dedi.

Neden öyle yaptım bilmiyorum ama hiç soru sormadan istediğini yerine getirdim. Artık kesinlikle emindim, aklım yerinde değildi.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve ellerimi yüzümde birleştirdim. Kafamda cevabını bilmediğim sorular ve beni rahatsız eden görüntüler vardı. Göğsümdeki korku giderek artıyordu ve tam çığlık atacaktım ki Nash kolunu belime attı ve beni kendine çekerek kaba bir şekilde hatta neredeyse gönülsüzce vücuduna yaklaştırdı. Neden beni rahat ettirmeye çalışırken kendisinin de rahatlamadığını anlamıyordum. Başkalarının ona yardım etmesine ve ona karşı hislerinin olmasına karşı koyuyordu. Öfke ve karamsarlık adasında karaya vurmuş bir yalnız gibiydi. Kurtarılmaya ihtiyacı vardı ama bunu henüz bilmiyordu.

Nedenleri ne olursa olsun sonuç değişmiyordu. Hatta benim ona ihtiyacım olduğu gibi bir gün onun da bana ihtiyacının olması düşüncesi bunu kuvvetlendiriyordu. Aniden kafamdaki sesler sustu ve korkularım yatıştı. İşte o anda onun gerçekten de başıma bela olacağını ama bunun beni ondan uzaklaştıramayacağını fark ettim. Beni ondan hiçbir şey uzaklaştıramazdı.

Bunun nedenini bilmiyordum.

Gözlerimi açtığımda perdenin altından güneş ışığı sızıyordu. Etrafımdaki seslere kulak verdim.

Nash'in derin ve düzenli nefesini boynumda hissediyordum. Sıkı vücudunu sırtımda hissetmek ürperme neden oldu.

Bana ne oldu bilmiyordum. Hiçbir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Üstelik bizzat kardeşiyle sevgili olmuşum! Hiç böyle değildi. Bu seferki daha farklıydı, daha vahşiydi. Daha *değişikti*.

Bir kapının kapandığını duydum. Sanırım Olivia'nın odasından gelmişti. İkisinden biri uyanmış olmalıydı.

Olivia.

Onu düşündüğümde pişmanlık duyuyordum. Ben ona bu kadar kötü davranmışken nasıl bana karşı her zaman nazık olabildiğini ve beni kurtarmak için her şeyini riske atabildiğini anlayamıyordum. Onun cömertliğine ve samimiyetine değer biri olmak istiyordum ama böyle biri olabileceğimi sanmıyordum.

Aklıma bir fikir geldi ve yavaşça Nash'in yanından kalkarak sessizce mutfığa girdim. Ben yokken Olivia'nın mutfak alışverişini yaptığını görünce memnun oldum. Dolap kapağındaki gözden yumurtaları, dondurucudan da sosis ve patatesleri çıkardım. Mutfak dolabından bir kâse ile üç tava aldım ve ocağın üzerine koydum. Şu ana kadar yaptıklarına gururla baktıktan sonra herkes için muhteşem bir kahvaltı hazırlamak üzere kollarımı sıvadım. Arkamda birinin öksürdüğünü duyunca korkarak zıpladım.

Gelenin Olivia olduğunu düşünerek gülümsedim ve arkamı döndüm. Yüzümdeki gülümseme ve samimiyet kapıda dikilen Cash'i gördüğümde kayboldu.

“Ne yapıyorsun?”

Ses tonumdaki kinayeyi saklamak için çaba göstererek “Kahvaltı hazırlıyorum,” diye cevap verdim ve tekrar yiyeceklere döndüm. “Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?”

“Sen yemek pişirmezsın ki,” dedi Cash düz bir şekilde.

“Öğrenmek için asla geç değildir.” Ona bakma zahmetine bile girmedim; tüm dikkatimi çırpma kabına kırdığım yumurtalara verdim.

“Rol yapmayı bırakabilirsin Marissa. Burada biz biziz. Bana bir şey ispat etmene gerek yok. Seni tanıdığımı unuttun mu?”

“Sen eskiden olduğum kişiyi tanıyordun ama artık her şey geçmişte kaldı. Şimdi işler farklı.”

“Öyle mi?” Bunun imkânsız olduğunu düşündüğünden emindim. Bu da beni kızdırıyordu.

Yüzümü ona döndüm ve çırpma telimi silah gibi ona doğrulttum. “Benden daha iyi bir insanmışsın gibi davranma. Hayatındaki herkese, arkadaşım dediğin insanlara yalan söyledin. Babama yakın olmak ve şirketteki işini korumak için beni ve statümü kullandın. Hedeflerine ulaşmak için elinden geleni yapmaya hazırdın. Sakın iyi bir insanmışsın gibi davranma ve bana laf söylemeye kalkma. Benim de seni tanıdığımı sakın unutma.”

Soğukkanlılığını koruması beni daha da öfkelen-dirdi.

“Doğru. Ama o tanıdığın kişi ben değildim. Beni gerçekten tanımadın. Herkesin iyiliği için rol yaptım ve sen de tanımana izin verdiğim kişiyi tanıdın.”

“Ne söylersen söyle. Kendini haklı çıkarmak için ne istersen yap. Ne düşündüğün umrumda bile değil, sana bir şey ispatlamak zorunda değilim. Olivia’ya borçluyum. Kendimi ona kanıtladığım sürece senin hakkımda düşündüklerini umursamıyorum.”

Söyleyeceğimi söyledikten sonra yumurta dolu kâseyi tekrar elime aldım ve yumurtaları tüm hıncımı onlardan çıkarırcasına çırpıttım.

Beni en çok kızdıran şey Cash’in haklı olmasıydı. İkinci bir şansı hak etmiyordum. Kimsenin güvenine layık değildim. Nasıl biri olduğumu herkes görmüştü. İnsanların üzerindeki izlenimimi hiçbir zaman unutturamayabilirdim.

Ama bu deneyemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu noktada gerçekten umurumda olan birkaç kişinin düşüncesi idi. O kişilere odaklanmalı ve diğerlerini boş vermeliydim.

Cash’in çıplak ayaklarının çıkardığı sesi duydum ama mutfaktan çıkarken son anda durdu, ben de çırpı mayı kesip ona kulak verdim.

“Olanlar için üzgünüm Marissa. Senin gibi biri bile benim boktan hayatıma sürüklenmeyi hak etmezdi.”

Hiçbir şey söylemedim sadece cevap vermemi beklerken oluşan sessizliği dinledim. Cevap alamayınca gitti. Bana karşı olan apaçık nefretinin canımı yakmasını görmezden geldim. Ne düşündüğü umurumda değildi

ama herkesin beni onun gibi gördüğünü düşünmek rahatsız ediciydi. Gerçekten o kadar kötü birisi miydim?

Kendimden daha fazla nefret etmeye başlayacaktım ki başka bir ses duydum.

“Boş ver onu Marissa.” Arkamı döndüğümde gördüğüm kişi bu sefer Olivia’ydı. Her zamanki gibi uyku lu ve tatlı görünüyordu. Cash’in söylediklerini duyduğu için utanmıştım. “Bu sabah ters tarafından kalkmış. Onun sorununun ne olduğunu bilmiyorum.” Kibarca gülümsedi. Cash’in davranışını affettirmeye çalıştığını biliyordum ama bu her nasılsa benim daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Her zaman beni bu şekilde savunuyor muydu? Beni savunmasını hak etmesem bile?

Bu sorunun yanıtını bilmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Evet, bunu hak etmiyordum.

“Onun yerine özür dilemene gerek yok Liv. Birisinin bir gecede tüm fikirlerini değiştirebileceğine inanmak zor.”

Peşimden mutfağa geldi ve bar taburelerinden birine oturdu. “İşin içinde çok önemli bir şey olmasaydı dediğin doğru olurdu ama sen kaçırıldın Marissa. Neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrin yoktu. Tehlikede olduğunu bilmiyordun. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Kimse senin canının yanabileceğini düşünmedi. Bunlar birinin bakış açısını değiştirmek için yeterlidir.”

Ona gülümsedim ve yumurtalarla ilgilenmeye döndüm. Onları birkaç kez daha çırttıktan sonra yağlı sı-

cak tavaya döktüm. “Sanırım bu zamanla ispatlamam gereken şeylerden biri.”

Önce bir şey söylemedi ama sonra yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. “Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değilsin. Çok şey yaşadın. Hayatını tekrar düzene sokmaya konsantre olmalısın.”

“Hayatımın düzeni bozulmadı.”

“Seyahatten erken döndün, daha sonra birkaç gün ortadan kayboldun. Yani cevaplaman gereken bazı sorular olduğundan eminim.”

Omuz silktim. “Belki. Ama kimseye cevap vermek zorunda değilim. Hayatımdaki insanların biri bile beni gerçekten önemsemiyor.” Bu sözcükleri yüksek sesle söylemek kalbimi dağladı. Çünkü doğruydı. “Ayrıca hâlâ şehir dışında olduğumu zannediyorlar, bu yüzden...”

“Marissa ben seni önemsiyorum. Umarım bunun farkındasıdır. Baban da seni önemsiyor. Annen de. Eminim seni umursayan arkadaşların vardır. Şu an öyle gözükmeyebilir, ama — “

“Liv, beni iyi hissettirmeye çalıştığın için teşekkür ederim ama çevremdeki insanları sen de gördün. O resim sergisine sen de gittin. Oradaki insanların çoğunu tanıyorum, beraber çalışıyoruz, birlikte vakit geçiriyoruz. Onlar korkunç insanlar Liv. Korkunç! Bunu biliyorsun.”

Bir şey söylemek istedi ama söyleyecek söz bulamadı. Haklı olduğumu biliyordu.

“Bak Marissa. İkinci bir şans yakaladın. Farklı tercihler yapma ve hayatı daha iyi bir şekilde yaşama fırsatı elde ettin. Herkesin baş etmesi gereken berbat insanlar vardır ama onlardan saklanamazsın. Onlara elinden geldiği kadar tahammül etmek zorundasın.”

“Onlardan saklanamayacağımı biliyorum. En azından sonsuza kadar. Ama henüz oraya dönmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Belki birkaç gün sonra...”

“Yani bugün işe gitmeyeceksin?”

“Hayır. Arayıp birkaç hafta izin aldığımı haber vereceğim. Dediğim gibi zaten dönmemi beklemiyorlardı, projelerle uğraşıyordum. Babam beni iş için ‘yetiştiriyordu,’ dedim gözlerimi devirerek.

“Bunun hoşuna gittiğini düşünüyordum?”

Yumurtaları karıştırırken kaşlarımı çattım. “Gidiyordu. Ama artık ne istediğimden emin değilim.”

Bu doğru değildi. Uyuşturulduğum, hırpalandığım ve isteğim dışında alıkonulduğumdan beri istediğim ve zihnimi meşgul eden bir şey vardı. Ama istediğim şey hayatımı tamamen değiştirecek ve neredeyse tanıdığım herkes tarafından karşı çıkılacak bir şeydi. Liv dışında. Bir de Nash. Konu şu ki henüz o kadar cesur olduğumdan emin değildim. Başka bir yol var mı onu da bilmiyordum. Ama başka şansım yok gibi duruyordu.

ÜÇ NASH

Et kokusunu alınca uyandım. Sonuçta kurt gibi acıkmış bir etoburdum.

Gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Benim için iyi oldu. Bir süreliğine kendimi Marissa'ya kaptırmak iyi olabilirdi ama şimdi sırası değildi. Dün geceki sevecenliği bana iyi gelmişti ama bunun benim için tehlikeli olduğunun farkındaydım. Biriyle sevgili olmaya hiç niyetim yoktu. Bu yüzden yanımda olmaması iyi bir şeydi.

Sırtüstü döndüğümde yan tarafımın acıdığını hissettim. Çok kötü değildi ama hâlâ sızlaması sinirlerimi bozuyordu. Doktorun verdiği ilaçların işe yaradığından emindim ama ben çok çabuk iyileşen biriydim. Bu yüzden hissettiğim en ufak acı bile benim için bir sürprizdi. Kötü bir sürpriz.

Yan tarafımda yara yokmuş gibi davrandım ve bacaklarımı yatağın diğer tarafına atarak oturdum. Biraz başım dönüyordu, ben de düzelene kadar hareket etmedim.

O piç kuruşu bıçağa ne sürmüştü? Beni öldürmeyecek, sadece gözdağı verecek kadar zehir mi damlatmıştı?

Ayağa kalktım ve evdeki güvenmediğim insanlarla karşılaşmadan önce çışımı yapmak için sallanarak ban-

yoya yürüdüm. Güçlü olmam gerekirken hâlâ canımın yanması ve başımın dönmesi canımı sıkıyordu. Bu zayıflık demekti ve zayıflığın hiçbir türüne katlanamazdım.

Yüzüme su çarptıktan sonra biraz daha kendime geldim ve dik durmaya çalıştım. Aynada kendi yansımamı görür görmez vücuduma iyileşmesini emrettim. Hasta ve yaralı olacak zamanım yoktu. Hasta olmayacaktım. Yine de yan tarafımdaki ağrı nedeniyle her zamankinden daha suratsızdım. Burnuma gelen kokular beni mutfağa çekti.

Marissa'yı ocağın önünde, sosisleri kızartma tavasından alıp kâğıt bir peçeteye yerleştirirken görünce homurdandım. Yemek pişirmek gibi sıradan ve evcimen bir şey yaparken bile çok seksiydi. Ama canımı sıkan bu değildi. Canımı sıkan onu böyle koruyucu rollerde görmekten hoşlanmış olmamdı. Uzun zamandır medeniyetten, evimden, aşktan ve hayattan uzaktım. Bunları özlememeyi öğrenmişim.

Şu ana kadar.

İç çamaşırlarını yırtma, onu tezgâha oturtma ve kızarmış ekmekleri beklerken kahvaltı niyetine onu yeme arzum dışında başka bir şey hissetmemek için kendimi zorladım. Marissa'nın bana olan ilgisinin ilişkimiz fiziksel kaldığı sürece sorun olmadığını kendi kendime hatırlattım. En azından benim açımdan sorun olmayacaktı. Onun açısından ne olup olmayacağıysa umurumda değildi.

İlişkimize dikkat etmeliydim. Bir şeyler hissetmeye başladığım an kaçmalıyım. Yıllardır hayatımda bir kadın olmasına ihtiyacım olmamıştı. Sadece fiziksel ve cinsel anlamda ilişkiler yaşamıştım. Kimsenin bana şehvet dışında bir şey hissettirmesini istemiyordum.

Marissa arkasına bakarak gülüyordu, birden Olivia'nın da orada oturduğunu fark ettim. Ocağa dönerken gözleri benimkilerle buluştu ve gülümseyerek beni selamladı. "Günaydın."

Homurdandım ve buzdolabına doğru yürüdüm. Dolabı açtım ve kapamadan önce içindekilere şöyle bir baktım. Son yedi senedir tüm duygularımı öfke ile ifade ettiğim için kalçamı tezgâha yasladım ve tüm dikkatimi Marissa'ya verdim.

"Kime yaranmaya çalışıyorsun?"

Gülümsemesi dondu ve sosislerle ilgilenmeye devam etti. Mutfak o kadar sessizdi ki son sosis parçasının hâlâ sıcak olan tavadaki cızırtısı kulakları sağır ederce-sine ses çıkarıyordu.

"Nash haksızlık ediyorsun. Sen—"

Marissa Olivia'nın sözünü kesti. "Olivia. Tamam, sorun yok."

Olivia bir süre ses çıkarmadı, bana söyleyeceği öfke dolu kelimeleri içine attıktan sonra boğazını temizledi. "Ben gidip üstümü değiştireyim ve Cash'i çağırayım, daha sonra gelir, masayı hazırlarım. Anlaştık mı?"

Sorusunun cevabını almadan kalkıp gitti. Yanımdan geçtiğinde yay gibi gergindi, yüzüne baksaydım gözle-rinden çıkan alevleri görebileceğimi düşündüm.

Öfkeli şey seni.

Bir yere kadar öfkeyi severim.

Öfke mantıksız ve dengesiz olabilir ama bir kadında bu özelliklerin olması beni etkilemez. Sanırım bu özelliğim eski hâlimden kalan nadir şeylerden biri. Ne istediğini bilen zeki bir kadın benim için değerlidir. Yatak hariç. Yatakta öfkeyi severim. Öfkeli ve istekli. Her şeye açık bir kadından daha iyi bir şey yoktur.

Spatulanın tıkırtısı dikkatimi tekrar Marissa'ya çekti. İnce bir çizgi haline gelmiş dudaklarını gördüğümde bir şey söylemek istediğini düşündüm.

Haklıydım.

"Eskiden nasıl bir insan olduğumu bilmiyorsun," dedi sessiz bir şekilde. "İnsanların benden ne beklediğini, babamın benden kim olmamı istediğini bilmiyorsun."

"Kasabaya geldiğimde kardeşime göz kulak olmadığımı mı düşünüyorsun? Nasıl biri olduğunu *tamamen* biliyorum."

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı, yüzünden bir sürü ifadenin geçtiğini gördüm, bunlardan sonuncusu utançtı.

"O zaman telafi etmem gereken çok şey olduğunu da biliyorsundur."

"Yağ çekerek bunu başaracağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, Ben... Ben düşündüm ki... Yanlışlarımı düzeltmem gerektiğini düşündüm. Özellikle Olivia'ya kendimi affettirmeliyim."

“O zaman her şey düzelecek mi? Ona yaptıkların unutulacak mı? Herkese yaptıklarını telafi edebilecek misin?”

Kafasını bana doğru çevirdiğinde parlak mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Elbette hayır! Ama onu önemsediyimi göstermenin bir sakıncası olduğunu sanmıyorum.”

Kafamı salladım. Sanırım haklıydı. “Neden bu kadar zahmete giresin ki? Onun ne düşündüğü kimin umurunda? Diğer insanların ne düşündüğü kimin umurunda?”

Gözlerim meydan okurcasına baktı ve çenesini kaldırdı. “Benim umurumda. Hem de çok.”

“Her zaman öyle değil misin? Bu senin zayıf noktan değil mi? İnsanların senin iyi biri olduğunu düşünmesini istemiyor musun?”

Kavga etmek istercesine ağzını açıp kapadı. Ama bir şey söylemedi çünkü ben haklıydım.

Olivia ve Cash beklediğimden daha erken geldiler ve tam da zamanını buldular.

Marissa’ya “Gerçek dünyaya döndüğünde bu hâlini daha ne kadar sürdüreceğini göreceğiz,” diye fısıldadım.

“Harika kokuyor Marissa. Ben bile açlıktan ölmek üzereysem kim bilir bu iki mağara adamı ne durumdadır,” dedi Olivia sevimli bir şekilde. Marissa’nın kendini toparladığını ve Olivia’nın zorlama gülümsemesine cevap verdiğini gördüm. Görünüşe bakılırsa bir oda dolusu oyuncunun arasındaydım. Cash ile gözlerimiz karşılaştı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. Öyle de ol-

malıydı. Dışarıda Duffy gibi başıboş dolaşan adamlar, katiller ve vahşiler oldukça hiçbirimiz güvende değildik. Cash bunun farkına varır varmaz bir şeyler yapmamız gerektiği konusunda bana hak verecekti.

Benim *tarzımda* bir şeyler yapmamız gerekecekti.

Kadınlar kahvaltıyı masaya getirirken sessiz bir şekilde birbirimize baktık. Oturduğumuzda herkesin dizlerine peçete koyduğunu ve dirseklerini masadan çektiğini görünce medeniyetten ne kadar uzak kaldığının farkına vardım. Sabıkalı olmayan sıradan insanlarla yemek yemeyeli epey zaman olmuştu. Nasıl davranmam gerektiğini unutmamıştım; sadece kaçırdığım hayatın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak beni rahatsız etmişti. Yokluğumda benim yerime Cash'in tadını çıkardığı hayatım...

"Anlat bakalım Nash. Aramıza döndüğüne göre bundan sonra neler yapmayı planlıyorsun?" Olivia benimle konuşmaya çalışıyordu.

Cash'in bana karşı çıkmasını bekleyerek "Açıkçası şehrin yukarısında güzel bir ev buldum. Tekrar buraya taşınmayı düşünüyorum," dedim.

"Gerçekten mi? Bir süre burada kalırsın diye düşünmüştüm. En azından her şey yoluna girene kadar. Marissa hâlâ tehlikede olabilir. Düşündüm ki..."

"Benim kılığıma girmiş olan kardeşimle flört edecek kadar salak olduğu için başını belaya soktu diye benim burada kalıp bu pisliği temizlemem gerektiğini mi düşündün?"

Kimsenin yorumumdan hoşlanmadığını biliyordum ama söylediklerim doğrudu ve kimse aksini iddia edemezdi. Sanırım onları en çok korkutan da bu özelliğimdi. Asla yalan söylemezdim ve asla rol yapmazdım. Onlara nazik davranmazdım. Ne görüyorsam onu söylerdim. Gerçekleri duymak canlarını yakıyorsa bu benim sorunum değildi. Buna alışsalar iyi olurdu. Yıllardır gerçekleri duyarak yaşamak zorunda kaldım. Evet, can yakıyordu. Evet, berbat bir şeydi. Ama en azından her şeye hazır oluyordun. Gerçeği saklamak hiçbir zaman iyi değildir. Hiçbir zaman.

“Ben yalnız başıma iyiyim,” Marissa gerginlik daha fazla yükselmeden araya girdi.

Büyüleyici yüzüne ve yüz hatlarındaki güzelliğe baktığımda yüz ifadesine yansıyan rahatsızlığını fark ettim. O düşünceli olmak için bu kadar çabalarken bu kadar duygusuz olduğum için kendimi kötü hissettim.

“Sanırım birkaç gün burada kalabilirim. Hiç belli olmaz. Peşinizden gelen olursa sevgili kardeşimin iznini almadan birkaç yanlış düzeltme fırsatı bulurum.”

Cash’a bakarak kibirli bir şekilde gülümsedim. Sorunları kendi kendime halletmemden hoşlanmadığını biliyordum ama ben de bu psikopatların yaşamasına izin verme düşüncesinden hoşlanmıyordum. Tercihleri bir kenara bıraktığımızda kimin kendinden ödün verdiği apaçık ortadaydı. Henüz hiçbirimiz ölmemiştik, ben hâlâ buradaydım ve oyunu Cash’in kurallarına göre oynuyordum. Neden böyle yaptığımdan emin değildim. Belki de içimdeki iyi insan tamamen ölmemişti.

Ama her zaman böyle olmayacaktı. Biraz daha onların kurallarına uygun davranacaktım ama Cash intikamımı almayacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu. Çünkü alacaktım. Duffy ve ailemin gemisini patlatmak için onu görevlendiren pezevenkler bana yaptıklarının hesabını verecekti. İntikamımı almam an meselesiydi.

“Umarım babamızla konuşup biraz daha bilgi alana ve birlikte başka bir plan yapana kadar harekete geçmezsin.”

Bir yandan elimi sızlayan yaramın üzerinde nazikçe gezdirirken “Yan tarafımdaki yara sabrımı zorluyor. O yüzden acele etseniz iyi olur,” diyerek onu uyardım.

“O zaman bir an önce babama ulaşmalıyız.”

“Katılıyorum. O hâlde neyi bekliyoruz? Bugün gidelim, bir şeyler yapmaya başlayalım.”

“Bu sabah yapmam gereken birkaç şey var ama öğleden sonram boş. Sadece Olivia’yı okuldan almak için zamanında dönmem lazım.”

“Buna gerek olmadığını söyledim. Ben—” Olivia karşı çıktı ama Cash onu susturdu.

“Ne söylediğini biliyorum ama şu an en önemli olan şey güvende olman. Seninle birlikte derse girmedğim için sevinmelisin.”

Cash kızın boynunu öpmek için uzandı. Olivia sırtımaya başladı. “Seninle aynı sınıfta olsaydık hiçbir şey öğrenemezdim.”

“Dersten sonra telafi ederdik. Sana birkaç şey öğretebileceğimden eminim.”

Olivia kıkırdadı ve Cash kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Ben sürgündeyken onların hayatının muhteşem olduğu düşüncesi beni yiyip bitiriyordu. Her şeyi kaçırmıştım.

Dilimin ucuna kadar gelen kötü sözcükleri söylememek için kendimi tuttum, boğazımı temizledim ve sanki karşımda birbirlerini yalayıp yutmuyorlarmış gibi sözlerime devam ettim.

“Dediğim gibi ben her şeye açığım, bu yüzden...” Gözlerim Marissa’ya takıldı ve rahatsız görüldüğünü fark ettim. Eski erkek arkadaşı kuzenini gözleri önünde onu yiyip bitirdiği için mi öyle görünüyordu yoksa canını sıkan başka bir şey mi vardı bilmiyordum. “Marissa bugün yapman gereken başka bir şey yoksa peşine takılıp sana göz kulak olabilirim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi cana yakın bir şekilde. Ama yüzündeki ifade rahatsız olduğunu gösteriyordu. “Zaten bugün ne yapacağımı bilmiyorum.”

“İşe gitmeyecek misin?”

“Babam dışında herkes şehir dışında olduğumu düşünüyor. Bu yüzden biraz kafamı dinlemeye karar verdim.”

“Peki, ne yapacaksın?”

Tembellikten hoşlanmazdım.

Omuz silktili. “Belki biraz araştırma yaparım.”

“Ne üzerine?” diyerek ısrar ettim.

Marissa boğazını temizledi. Niyeyse sorularım onu rahatsız etmişti. “Ceza hukuku.”

Sandalyeme yaslanarak “Ya,” dedim. “Demek intikam almak isteyen tek kişi ben değilim.”

Yüzüme baktı. “İntikam almak istediğimi söylemedim.”

“Söylemene gerek yoktu.”

“Ben de Cash gibi bunu yasal olarak çözebileceğimizi ve amaçlarımıza ulaşabileceğimizi düşünüyorum.”

“Tüm amaçlarımıza mı?”

Yanaklarının kızardığını görebiliyordum. “Hoşuna gitse de gitmese de hepimiz bu işte birlikteyiz.”

“Kesinlikle!” dedi Olivia vurgulu bir şekilde. “Bu yüzden birbirimize destek olmalıyız.”

“İster inan ister inanma ama ailedeki en zeki kişi Nash. Araştırma yaparken yardımı dokunabilir. Elbette babanın hukuk şirketindekilere onun kim olduğunu açıklamak zorunda kalacaksın.”

“Kütüphaneye gitmeyi düşünüyordum. İş yerindeki insanlardan uzak kalmak için.”

Marissa kesinlikle bir şeylerden kaçıyor. Ya da birilerinden saklanıyordu. Sebebi ne olursa olsun bu durum ilgimi çekti. O kaçıp saklanacak biri değildi. Onu kardeşimle beraberken gördüğüm kadarıyla her zaman kontrolü elinde tutan biri olduğunu söyleyebilirdim. Bu yüzden onu böyle görmek beni şaşırtıyordu. Elbette kaçırılmış ve erkek arkadaşı tarafından terk edilmişti. Hepsi de birkaç gün içinde olmuştu.

Tanrım, ne kadar boktan bir hafta!

“Daha iyi,” dedi Cash. “Muhtemelen Nash’in kendi davası için araştırma yapan bir suçlu olduğunu düşünecekler. Alınma dostum ama biraz belalı bir tipin var.”

Korkmuş gibi yapınca kendimi tutamayıp güldüm. “Neyse ki kim olduğum hakkında kimseyi kandırmak gibi bir niyetim yok.”

Cash yaşadığı yalanlarla dolu hayata yaptığım göndermeyi anladı. Bu konuyu açarak hile yaptığımı biliyordum ama ben de çabuk sinirleniyordum. Yedi yıldır bu böyleydi.

Son birkaç gündür ruh hâlim her zamankinden daha kötüydü. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Birisiyle yatmaya ihtiyacım vardı.

Aklıma ilk gelen Marissa oldu. Zaten onunla birlikte olmam için yalvarıyordu. Umarım aramızda duygusal birşeyler olmasını beklemez diye düşündüm. Zaten çok şey atlatmıştı, üzerine bir de kalp kırıklığı eklemeye gerek yoktu. Ama dediğim gibi kalbi kırılırsa da bu benim problemim değildi.

Cash haklıydı. Ben aşağılık bir herifim.

Asıl sorun onun umurumda olması için bir neden bulamamamdı.

DÖRT MARISSA

Aynadaki yansıma onuncu kez baktım ve yine onuncu kez nasıl görüldüğüm neden bu kadar umurumda diye düşündüm. Kasabadaki hukuk kütüphanesine gidiyordum. Abartılacak bir şey değildi. Sebebin ne olduğu onuncu kez aklıma geldi.

Nash.

Ondan hoşlanıyordum. Neden bilmiyordum. Neden buna izin verdiğimi de bilmiyordum. Kontrolüm dışında bir şey olmasına izin veren biri değilimdir. Ama bu çekime veya her neyse ona karşı koyamıyordum.

Parlayana kadar fırçaladığım sarı, dalgalı saçlarımı; koyu mavi gözlerimi ve koyu pembe dudak parlaticısı sürdüğüm dolgun dudaklarımı incelerken iç çektim. Bana göre aylardır ilk kez bu kadar iyi görünüyordum. Belki de yıllardır. Bunun nedeninin ne olduğunu tahmin bile edemiyordum. Tek bildiğim her ne oluyorsa bunun bana kendimi iyi hissettirdiği idi. Dikkatimi Nash'e vermek, bana yabancı olan şeylerle ilgilenmek güzeldi. Hayatımdan ve yıllardır tanıdığım insanlardan uzaklaşmak bana iyi gelmişti. Hayatımdaki tüm eski şeyleri çıkarmak ve yerine yenilerini koymak istiyordum. Herhâlde bu yapacağım en saçma şey olurdu.

Benim gibi bir faydacıya göre bu kadar pervasızca bir şey yapmayı düşünmek bile çok mantıksızdı. Ama belki de bu kadar cazip gelmesinin sebebi buydu. Yapmak istediklerim eskiden olduğum kişinin yapacağı şeyler değildi. Belki de ben artık o eski ben değildim, değişmiştim. Belki de yeni kimliğimi kucaklamak ve eskisini ardımda bırakmak istiyordum.

Çok fazla belki demiş olabilirdim ama o anda hiçbir şeye verecek cevabım yoktu. Cevabım olmadığına da tüm olasılıklardan bahsediyordum. En azından belirsizlikten iyiydi.

Günlük siyah eteğimi çekiştirdim ve eteğimle uyumlu, neredeyse şeffaf olan kırmızı bluzumun yakasını düzelttim. Siyah topuklu ayakkabılarımı da giyip oturma odasına yöneldim.

Çantamı her zaman koyduğum yerde, kapının yanındaki ufak masanın önünde durdum ve "Ben hazırım," diye seslendim.

"Vay canına," dedi Nash arkamdan. Döndüğümde onu koltuğum önünde ayakta dikilirken buldum. Kollarını sabırsızca bir şeyleri bekliyormuş gibi göğsünde kavuşturmuştu. "Kütüphaneye giderken böyle mi giyiniyorsun?"

Düşünüp taşınarak giydiğim kıyafetlere şöyle bir baktım. "Giydiklerimin nesi var?"

Yavaş yavaş yanıma geldi. Bu hareketi nedense alkışına avına yaklaşan bir aslanı getirdi ve içim ürperdi.

"Giydiklerinde bir sorun yok. Sadece insanların sana değil de kendi işlerine konsantre olmasını nasıl

bekleyebiliyorsun bunu merak ediyorum.” Bana iyice yaklaştıktan sonra durdu. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda ama normal bir şekilde nefes alıp verebileceğim kadar da uzağımda duruyordu. Belki de beni heyecanlandıran bakışlarıyla gözlerimin içine bakmak yerine beni yukarıdan aşağı süzdüğü için hâlâ bu kadar rahat nefes alıp verebiliyordum.

“Üzerindeki bluzdan göğüs uçlarını fark edebiliyorum. Üzerindeki kumaş sanki yokmuş gibi duruyor. Üzerinden çıkarıp atasım geliyor. Eteğin kalçalarını tam benim istediğim gibi sarmış. Eteğinin altına önce ellerimi daha sonra da başımı sokmak istiyorum. Ve o ayakkabılar. O ayakkabılar ayağındayken bacaklarına bakmaya doyamıyorum.” Gözlerimi tekrar yüzüme, gözlerime çevirdiğinde sesi iyice kısıldı ve fısıldamaya başladı. “Bacaklarını belime dolamak ve sana kendini ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstermek istiyorum.”

İşte şimdi kesik kesik nefes alıyordum. Parmaklarım çantamın kayışını öyle bir kavırıyordu ki eklemlerim ağrımaya başlamıştı. Ağzım kurudu ve ona iyice yaklaşmakla olduğum yerde kalmak arasında kararsız kaldım.

Bilinçsiz bir şekilde olduğum yerde hareket etmeden durdum ve içimdeki sesleri dinleyerek bekledim. Bir omuzumda şeytan, diğerinde ise melek vardı. Ancak hangisinin şeytan hangisinin ise melek olduğunu kestiremiyordum.

Onun böyle konuşmasına izin vererek hata yapıyorsun. Böyle konuşmalara sadece bir kaltak katlanabilir.

Hayır, idareyi ele alarak ona ne istediğini bilen ve elde etmek için elinden geleni yapan bir kadın olduğunu gösteriyorsun.

Belki sen de bir kaltaksın, erkeklerin ihtiyaçlarını giderene kadar kendisini kullanmasından rahatsız olmayan ucuz bir kaltak.

Bunun neresi yanlış? Herkesin ihtiyaçları vardır. İkiniz de istediklerinizi elde etseniz, ayrıntılara takılmasanız olmuyor mu?

Kendine biraz saygın olsun!

Biraz cesur ol!

Kalbim ve beynim kavga ediyordu. Onların kavgasını izlerken vakit geçmişti ve ortada yapmam gereken bir seçim kalmamıştı.

“İçinden arzularına teslim olmak geçiyor ama bunun hoş karşılanmayacağını düşünüyorsun değil mi?”- Cevap vermemi beklemeden devam etti. “Şuna ne dersin? Sen kendini rahat hissedene kadar sana zaman tanıyacağım. Ama beni fazla bekletmezsen iyi olur.”

Nash bunu söyledikten sonra araba anahtarlarımı almak için arkamdaki masaya uzandı. Dudaklarım benimkilere yaklaştığında nefesim kesildi. Gözleri kardeşininkilerden bile koyu görünüyordu. O kadar koyuydu ki irisin bittiği gözbebeğinin başladığı yeri bile göremiyordum. Gözleri simsiyahtı. Dipsizdi. Beni tüketiyordu. Gözlerinde kaybolmak çok basitti. Beni herkesi ve her şeyi unutmaya zorluyordu.

“Gidelim,” dedi sessizce ve önüme geçerek kapıyı benim için açtı.

İleri doğru attığım ilk adımda bacaklarımı hissetmediğimi fark ettim.

Nash arabamı Fulton İdari Bölgesi Hukuk Kütüphanesi'nin bulunduğu adliye binasının dışındaki bir yere park ettiğinde bu kadar rahatlamış hissetmeme şaşırdım. Yaptığımız yolculuk aydınlatıcıydı. Nash çok zekiydi.

Onun zekâ anlamında kardeşiyle boy ölçüşemeyeceğini düşünmekle hata etmiştim. Hatta Nash'in her zaman başarılı olduğunu düşündüğüm kardeşinden bile zeki olduğunu söyleyebilirdim. Babam da Cash'in zeki olduğunu düşünürdü. Bu yüzden Cash'i ki o zamanlar onun Nash olduğunu sanıyorduk, işe almıştı.

Nash sürgündeyken dünyada, özellikle de Güney'de ve Atlanta'da olan biten her şey hakkında bilgi sahibi olmuştu. Eminim Cash ve beni izlerken bunları yapmak onun için çok kolay olmuştur.

Ürperdim.

Ben farkında olmadan beni uzaktan izlediği düşüncesi beni ürkütüyordu. Beni izlemesi sapıkça olmasa bile yine de rahatsız ediciydi. Ama bir parçam onun özelime girmesini önemsemiyordu. Hatta dürüst olmak gerekirse bunu çok arzuluyordum. Onunla ilgili her şeyi arzuluyordum. Benim için o bir isyandı, özgürlüktü, kurtuluştı. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu yeni fark ediyordum.

Tahmin ettiğim gibi kütüphanenin dışındaki park yerinde tanıdığım hiçbir araba yoktu. Şirketimiz yerel

adliye binasına nadiren gitmeyi gerektiren bir şirket politikası kullanıyordu. Üstelik iş arkadaşlarımdan hiçbirini şehir merkezindeki ofisimizde kapsamlı bir kütüphane varken kalkıp da buradaki hukuk kütüphanesine gelmezdi. Elbette benim gibi birilerinden saklanmıyorlarsa...

Nash ile birlikte sessizce kitap yığınlarının arasındaki boş masaya ilerledik. Buraya pek fazla gelmemiştim, geldiğimde ise ceza hukuku ile ilgilenmemiştim. Bu yüzden bu konuda hiçbir uzmanlığım yoktu. Bunu değiştirmeye gelmiştim.

Her şeyimi masaya yerleştirdim ve kamu davası açarken bana yardımcı olması için hukuk fakültesindeki günlerimi hatırlamaya çalıştım. Aklıma bir şeyler geliyordu ama çoğu fayda etmezdi. Bu işte çok iyi değildim.

“Belki de şantaj konusunu araştırmalıyız. Cash bunu ispat etmek için çok çabalamıştı. Belki yine de dava açabiliriz.”

Nash'i sırf görünüşü yüzünden hafife alanlar aptal olmalıydı. Serseri ama çekici dış görünüşünün arkasında keskin bir zekâsı vardı. Bu insanı sarhoş eden bir kombinasyondur.

“İşe başlamak için güzel bir fikir.”

Bana gülümsedi. Eşsiz bir gülümsemeydi, onu daha önce hiç böyle görmemişim. Çocuk gibiydi ve yüzünde o gülümseme varken daha az tehlikeli duruyordu. Ama ben onun çocuk gibi olmadığını ve tehlikeli olduğunu biliyordum.

“Bir yerlerden başlaman gerektiğini düşündüm. Bu senin uzmanı olduğun bir konu değil, değil mi?”

Endişeli bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim. Beni zekâsıyla sürekli şaşırtması dengemi altüst etmişti. “Evet, pek değil.”

“O zaman işe koyulalım.”

Göz göze geldiğimizde sadece araştırmada bana umduğumdan daha fazla yardımcı olacağını değil, tehlikeli özellikler listesine ne kadar “çekici” olduğunu da ekleyebileceğimi düşünüyordum.

BEŞ NASH

İlk kitap yığınınını getirdim ve masaya yaydım. Birkaç tanesinde Gambino ailesinin davasına göndermeler yapılmıştı. Marissa bize en çok bunların yardımcı olacağını düşünüyordu. Kitaplarda Gambino ailesine RICO'ya¹ dayanarak başarılı bir şekilde dava açılması ve ailenin hapis cezasına çarptırılması ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu.

Kendimi bir süre meşgul etmek için dava huku ku araştırıyordum ama dikkatimi asıl dağıtacak şey Marissa'nın ta kendisiydi. Onunla vakit geçirmek her şey yoluna girene kadar kendime gelmeme yardım edecekti. O tam da ihtiyacım olan şeydi.

Cash'in canı cehenneme diyerek işleri kendi bildiğim gibi halledebilirdim ama benim yerimi aldığı için ona olan kızgınlığım devam etse de ona değer veriyordum. Tanrı aşkına o benim ikizimdi! Onun da kandırıldığını, babamın ona benim hayatta olduğumu söylemediğini biliyordum. Babam kendince ikimizi de korumaya çalışıyordu. Ve ikimiz de böyle kötü bir durumda elimizden gelenin en iyisini yapmıştık.

Yine de arkama yaslanmak ve harekete geçmek yerine beklemek zor geliyordu. Bu yüzden Marissa tam zamanında imdadıma yetişmişti. Beni oyalayacak bir

¹.Baskıyla Santaj ve Rüşvet Örgütleri Yasası. (C.N)

şey bulmuştum. Onu elde etmek zor olacaktı. Daha önce tanıdığı erkekler bana benzemediği için ona değişik geliyordum. Marissa fikrini değiştirip Davenport kardeşlerle tanışmadan evvelki hayatına geri dönmenden önce bu değişiklikten faydalanacak kadar pis bir herifim.

Marissa'yı kitap yığınının içinde tekrar gördüğümde odanın arka tarafında, dört koridor ötemdeydi. Üç tane daha kitap almıştı. Ama yalnız değildi.

Şık giyimli, sarışın bir adam ona eşlik ediyordu. Neredeyse benim kadar uzundu, sadece benim kadar kaslı değildi. Koyu mavi bir takım elbise giyiyordu. Eminim özel diktirmiştir. Marissa'ya bakarak gülümsüyordu. O da adama karşılık veriyordu.

Arkalarına geçip durdum ve öksürdüm.

Marissa bana döndü. "Ah, Jensen, şey... Tanıştırayım..."

Jensen bana döndü ve kibarca gülümsedi. Gözlerinin insanı korkutan cinsten bir mavi ve cildinin bronz olduğunu fark ettim. Çok bronz değildi. Hanım evlatlarının girdiği solaryumda elde edilebilecek bir bronzluk da değildi. Ten rengi bana dışarda çok vakit geçiren biri olduğunu düşündürdü.

Muhtemelen polo veya onun gibi züppe bir spor ile uğraşıyor.

Marissa kekeliyordu, bu yüzden ileri doğru bir adım attım ve elimi uzattım. "Cash Davenport." Bu çevrede zaten bir tane Nash Davenport olduğunu için ben onun asi kardeşi oluyordum.

Adımı söylerken hiç zorlanmamam beni şaşırttı. Hatta biraz fazla kolay olmuştu. Cash kendisini ben olarak tanıttığında aynı böyle hissetmiş olmalıydı.

Marissa ne yaptığımı anladı ve konuşmaya devam etti. "Evet, Nash Davenport'u hatırlıyorsun değil mi? Bu da onun ikizi Cash. Kasabanın diğer tarafında bir gece klübü var."

Jensen elini uzattı. "Jensen Strong. Savcının ofisinde çalışıyorum. Galiba kardeşinizle birkaç sefer karşılaşmıştım. Kulübünüz var öyle mi?" Başını onayladığını belirten bir şekilde salladı. "Güzel."

Düz bir şekilde "Faturalarımı ödememe yetiyor," dedim.

Jensen tekrar konuşmaya başlamadan önce bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, acele etsem iyi olur. Aslında bugün mahkemedeyim. Tanıklardan biri bana bir fikir verdi, ben de mola vermişken gelip araştırma yapayım dedim." Kafasını salladı ve tüm dikkatini tekrar Marissa'ya verdi. "Seni yeniden görmek güzeldi. Üzerinde çalıştığın konu hakkında yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle. Yasal takibat benim işim," dedi çekici bir ses tonuyla. Marissa ona gülümseyince konuşmasına devam etti. "Belki bir ara akşam yemeğine çıkarız. Epeydir görüşemedik."

Ben de bir erkeğim, bu yüzden *asıl* istediği şeyin bir an önce onunla yatmak olduğunu biliyordum. Marissa'nın verdiği tepkiden onun da bu teklife apaçık hayır demediğini anlayabiliyordum.

“Kulağa hoş geliyor,” diye cevap verdi Marissa ve gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Hem gururu okşanmıştı hem de adamlarla ilgilenmişti. Bu da beni korkutuyordu. Onunla işim bitene kadar ilgisinin dağılmasını istemiyordum. Kıskaç bir insan değildim. Kiminle yatıp kalktığı veya ilgilendiği umurumda bile değildi. Sadece ben gidene kadar birkaç gün daha beklemesini istiyordum. Adamlara haddini bildirmek için zaman kollarken çileden çıkmamam için şu sıralar tüm dikkatini bana vermiyordu.

Hem zihnini hem de bedenini yeterince meşgul edeceğimden hiç şüphem yoktu ama ortaya çıkan şu herif her şeyi karıştırıyordu. Zaten yeterince sorunla uğraşıyordum. En büyük stres atma kaynağımın da elimden alınmasına ihtiyacım yoktu.

“O zaman seni arayacağım.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Jensen yanımdan geçerken başıyla selam verdi. Konuşmaya başlamadan önce bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledim. “Görünüşe bakılırsa taliplerin şimdiden sıraya dizilmeye başlamış.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Nash ile birlikte olduğunuz bir sır değildi, haksız mıyım? Yanılmıyorsam onun senin terk ettiğini de bilmeyen yok. Bunun gibi haberler ışık hızıyla yayılır. Önce sekreter duyar ve bir bakmışsın herkes öğrenmiş.”

“Şimdi de beni teselli etmek için saklandıkları yerden çıkıyorlar öyle mi?” Alay edercesine bir kahkaha attı. “Sanmıyorum. Ayıldığımızı öğrenenler buna hiç

üzülmediğimi de biliyorlardır. Zaten hiç olmamış bir şey sona erdiği için perişan olacak değilim.”

Onu şüpheyile süzdüm. Bir erkeğin aynı durumda davranacağı gibi davranmıştı. Gerçekten de böyle düşünüyor olabilir miydi?

“Kardeşime gerçekten değer vermediğini mi söylüyorsun?”

Marissa omuz silkti. Yüzünde belirsiz bir ifade vardı ama bu daha çok nasıl cevap vereceğini bilmediği içindi.

“Onun canının yanmasını ya da zarar görmesini istemem. Ben bir canavar değilim. Onun için her şeyin en iyisini dilerim. Sanırım sadece hissettiklerim biraz karışık. Ayrılıktan sonra hissettiğim tek şey gururumun incinmesiydi. Bunun gibi duygular çabuk gelip geçer. Uzun lafın kısıası: Cash ve ben birbirimiz için uygunduk ve birlikte olmak ikimizin de işine yarıyordu. Olay bundan ibaret.”

Elimde olmadan bir kakhaha attım. Marissa ile birlikteyken Marissa kadar kendisinin de oyuna geldiğini bilse Cash ne hissederd diye düşünmekten kendimi alamadım. Onun da gururu incinebilirdi. Ama Olivia’ya o kadar sırlıslıkla âşık olmuştu ki bunu kafa ya takmayabilirdi de.

“Aman Tanrım, sanki seni yaratırken rahatsız edici tüm huyları almışlar da bir kadında olması gereken en iyi şeyleri koymuşlar.”

Neşeli bir şekilde gülümsedi. “Pekâlâ. Bu bir iltifat mıydı?”

“Kesinlikle. Her yerini keşfetmek için sabırsızlanıyorum.”

Ona bir adım daha yaklaştım. Olduğu yerde kaldı; benden uzaklaşmaması beni heyecanlandırmıştı. İstekli olması hoşuma gitmişti. Çoğu kadın gibi naz yapmamasını sevmiştim çünkü bu bana sıkıcı ve çocukça geliyordu. Ve yanılttı. Çoğu kadın ikna edilmeyi, işlerin ağırdan alınmasını severdi. Sanırım bunlar vicdanlarını rahatlatmalarına yardımcı oluyordu. İpleri ellerine alıp, durumdan zevk almaya baksalar olmazdı sanki. Ama Marissa duygularına teslim olacak ve bundan hoşlanacak gibiydi. Beni istediği için bahane uydurmayacak bir kadın olduğunu düşünüyordum.

“Keşfedilecek bir şey yok. Tüm kadınlar gibiyim,” diye cevap verdi. Normal davranmaya çalışıyordu ama nefes nefeseydi.

“Tüm kadınlardan farklı olduğuna bahse girebilirim. Hatta bu kütüphaneye tekrar gelirsek bunu öğreneceğimden emin olabilirsiniz. Hemen şurada. Seni duraya yaslayacağım ve ellerimi üzerinde gezdireceğim. Sana yapacaklarımı kimse duymayacak. Sesini çıkarmayacaksın. Ne bir mırıldanma ne de inleme. O sırada dudaklarını ısırıyor olacaksın. Ve ne olacak biliyor musun?” Sorumu sorarken işaret parmağını titremekte olan alt dudağına götürdüm.

“Ne olacak?” diye fısıldadı, gözbebekleri heyecanla büyümüştü.

“Her saniyesine bayılacaksın.”

Yaramazca gülümseyerek elinden kitaplarını aldım ve yürümeye başladım.

ALTI MARISSA

Cash ön koltukta oturan Nash ile birlikte uzaklaşırken göz göze geldik ve elimde olmadan nefesim kesildi. Gülümsemiyordu. Hatta gözünü bile kırpmıyordu. Flört de etmiyordu. Sadece dikkatle beni izliyordu. Olivia arkamdan seslenince kendime geldim.

“Araştırman nasıl gitti?”

Dönüp ona baktım. Okuldan gelir gelmez ayakka-bılarını ayağından çıkardı ve ikimize de birer bardak kola koydu. Daha sonra koltuğa kıvrıldı ve dudakların-da muzip bir gülümsemeyle beni izlemeye başladı.

“Güzeldi,” diye cevap verdim ve koltuğun diğer ta-rafına oturdum.

Gerçekten de araştırmam iyi gitmişti. Aramızdaki cinsel gerilime rağmen Nash bana çok yardımcı olmuştu. O kadar zekiydi ve her şeyi o kadar çabuk öğreniyordu ki buralarda değilken hukuk kitapları okuyup okumadığını merak etmiştim.

“Neler buldunuz?”

“Muhasebe defterlerinin asıllarını vermiş olmamıza rağmen onların aleyhinde bir dava açabiliriz. Bu sorunun üstesinden gelebilirsek Duffy’nin defterleri geri almamıza yardım etmesine gerek kalmaz. Duffy’nin tanıklık etmesini sağlayabilirsek gerçekten bir şansımız

olabilir. Elbette kozumuzu oynamadan önce planımızı gözden geçirmek için bu konularda benden daha bilgili birisine ihtiyacımız var.”

“Bu kadar önemli bir konuda güvenebileceğin birisini tanıyor musun?”

Kütüphanede Jensen’a rastlamamın ne kadar iyi olduğunu düşünerek gülümsedim. Bana yardım edecek kişi o olabilirdi. “Doğruyu söylemek gerekirse tanıyorum.”

“Ooo, o gülümseme çok şey ele veriyor. Biraz daha fazla ayrıntı verebilir misin?”

Elimi önemli bir şey yok der gibilerinden sallıyorum. “Bir şey olduğu yok. Bugün kütüphanede tanıdığım birine rastladım. DA için çalışıyor. Bana çıkma teklifi etti gibi bir şey. Ne kadar hoş bir tesadüf, değil mi?”

“Elbette öyle.” Olivia kafasını salladı ama bir süre başka hiçbir şey söylemedi. Sonra öksürdü ve konuşmaya devam etti: “Peki, şey, Nash bu adamla karşılaştı mı?”

“Evet.”

“Ve?”

“Ve derken? Onu tanıştırmaya çalıştım ama yüzüme gözüme bulaştırdım. Bu yüzden Nash araya girdi ve kendini Cash olarak tanıttı. Öyle yapmak zorunda kaldı çünkü Jensen’in kendisini nasıl tanıdığından emin olmadı. Aslında iyi iş çıkardı.”

“Bunu sorun etmedi mi?”

Omuz silktim. “Bilmem. Şu ana kadar düşünmemiştim. Neden sorun etsin ki?”

Omuz silkme sırası şimdi Olivia'daydı. "Seninle ilgilediği fikrine kapılmıştım. İşin içine rekabet girince ne yapacağını merak ettim."

Olivia'nın aramızdakileri fark etmesi yüreğimi hoplatmıştı. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama bunu diğerlerinden saklayamamış olması nedense hoşuma gitmişti. Çünkü bunu saklamaya çalıştığını biliyordum. Çevresine ördüğü duvarların kurşun geçirmez olmayabileceğini hissettim. Bir erkeğin zayıf noktası olmak her kızın hayaliydi. Ama bu egoistçe bir hayaldi çünkü gerçekte hiçbir kadının Nash gibi bir erkeğin zayıf noktası olabileceğini sanmıyordum.

"Nash'in kimseyi rakip olarak gördüğünü sanmıyorum."

Olivia güldü. "Sanırım haklısın. Her ne kadar sert olsa da kendine güveni tam."

"Kesinlikle öyle. Ve gerçekten sert."

Ben de kendimi böyle birine kaptıracak kadar çıldırmış hâldeyim.

"Cash'in başına da yıllardır bir sürü şey geldi ama Nash'in neden bu kadar acı çektiğini ve kalbinin taşlaştığını anlayabiliyorum. Gençken babası tarafından resmen sürgüne gönderilmiş. Annesinin gözü önünde cinayete kurban gitmesinden bahsetmiyorum bile."

"Bu bana tuhaf geliyor."

"Neden?"

"Babası neden Nash'i sürgüne yolladı ve Cash'in onun yerine geçmesine izin verdi? Amacı ne olabilir? Kulağa çok adice geliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Nash’i sürgün ettiği zaman Cash’in onun yerine geçmesini planlamamıştı. Nash’i uzaklara yollamasının nedeni onu ve kanıtları korumaktı. Nash sadece şahit değildi aynı zamanda telefonunda çok önemli bilgiler vardı. Sanırım babası ne yapacağına karar verene kadar oğlunun güvende olmasını istedi. Ama sonra hapse girdi ve Cash de Nash’i taklit etmeye devam etmek zorunda kaldı. Aksi takdirde babası hem annesini hem de kardeşini öldürmekle suçlanacaktı. Cash bu aldatmacaya başladığında hapisteki babasıyla bu konuyu konuşmıyordu. Tüm konuşmaları dinleniyordu.”

“Sence Cash gerçekten de tehlikede miydi?”

Olivia omuz silkti. “Bilmem, ama söz konusu insanlar Nash’in suça tanıklık ettiğini veya elinde bir video olduğunu bilmiyormuş. Yani Cash’in başının belada olmadığını söyleyebilirim. Ama adamlar bir şekilde işin aslını öğrenseydi, o da tehlikede olurdu. İşlerin nasıl karıştığını tahmin edebiliyorum. Cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Babası ailesi için yapabileceği en iyi şeyi yaptı ve herkes bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı. Öyle bir durumda biz ne yapardık bilmiyorum. Cash annesinin ve kardeşinin öldürüldüğünü, babasının cinayetle suçlandığını ve hapse gireceğini öğrenmiş. Nash annesinin cinayetine şahit olan tek kişi ve paramparça olmuş. Tanıdığı herkes ve her şeyden uzaklaşmış. Babası ise karısını kaybetmiş, cinayetle suçlanmış ve oğullarından birini başına bir şey gelmemesi için uzaklara yollamak zorunda kalmış. O sırada oğlunun

tehlikede olduğunu düşünmüş. Olanlar şaka gibi! Tek farkı ortada gülünecek bir şey olmaması.”

İç çektim. Nash’in hayatı çok karmaşıktı. O ve geçmişini hakkında daha fazla şey öğrendikçe kafamda cevaplanması gereken daha fazla soru oluşuyordu. “O zaman Nash’in üzgün olmak için haklı bir sebebi var. Babası ortada bir tehlike kalmadığını fark ettiği zaman onun eve dönmesine izin verebilirdi.”

“Sanırım elindeki kozları son ana kadar gizli tutmaya çalışıyordu.”

Kafamda dolanıp duran düşünceler yüzünden başım ağrımaya başlamıştı. “Belki geri dönmek, kendi hayatına devam etmek ve ailesine kavuşmak onu biraz yatıştırır.”

“Belki de,” dedi Olivia ama onun da bu dediğine pek inanmadığını fark ettim. Nash artık böyle bir insandı ve bu noktadan sonra pek fazla değişmeyecekti.

YEDİ NASH

Cash'in kendini rahatsız hissettiğini fark edene kadar konuşmadım. Onu hazırlıksız yakalamak istediğim anda harekete geçtim. Düşünmeden tepki vermesini istiyordum. Dürüst olmasını istiyordum. Onu dövmek zorunda kalsam bile gerçekleri öğrenecektim.

"Bu sabah telefonda kiminle konuşuyordun?"

En azından inkâr etmeye veya konunun üstünü kapamaya çalışmadı.

"Duffy."

"Bana bundan bahsedecek miydin? Yoksa bu küçük ayrıntıyı kendine mi saklayacaktın?"

Kulak misafiri olduğum konuşmadan bahsederken sinirlenmeye başladığımı hissettim. Canımı sıkan şey bana haber bile vermeden plan yapmaya başlaması, sorunları kendi başına halletmeye çalışmasıydı.

"Şimdi ne halt edeceğiz? Sevdiğim insanları korumak için zamana ihtiyacım var."

"Ortada söylenecek bir şey yok. Senin başına gelen kazada bir parmağı olup olmadığını sordum. Hayır dedi."

"Başka?"

"Başka bir şey yok. Hepsi bu kadar. Ona inanıyorum."

Soğuk bir şekilde “Gerçekten mi?” dedim ve üzerine atlayıp onu boğazlamamak için ellerimi göğsümde kavuşturdum. Onu her zaman bu kadar itici ve sinir bozucu bulup bulmadığımı hatırlayamıyordum. Eğer buluyorsam gençken onu öldürmediğim için şanslı olmalıydı. “Annemizi öldüren adamın söylediklerine inanıyor musun? Bu mudur yani?”

“Anlamıyorsun. Onun bu işte parmağının olmadığına inanıyorum. Babamıza hâlâ sadık olduğundan şüphem yok. Yoksa neden ilana cevap versin? Babam ona güvenmese neden onu bize getirsin? Duffy’nin ilana cevap vermesi, gelip bizimle buluşması, yaptığı pislikleri itiraf etmesi sonra da bize sırtını dönmesi için aptal olması lazım.

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Duffy’nin böyle yapması için salak olması lazımdı. Ama bu benim iyi hissetmemi sağlamıyordu. “Bu işte parmağı olmasa bile onun, pezevenğin teki olduğunu ve o olmasa dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünüyorum.”

Cash içini çekti. “Ben de senin gibi düşünüyorum. Herif annemizi öldürdü ve neredeyse Olivia’yı da kaçırıp öldürecekti. Adamın serserinin teki olduğu konusunda hemfikiriz. Ama bu işten sıyrılmamıza en ufak bir yardımı dokunacaksa her şey sona erene kadar yanımızda olmasının bence bir sakıncası yok.”

Cash’e şöyle bir baktım. Yüzümden ne kadar şaşkın olduğum belli oluyor olmalıydı.

“Seni sinsi pezevenk! Demek onu öldürmeden önce bize yardım etmesi için kullanacaksın.”

“Kimseyi öldürmeyeceğim,” dedi. Ses tonu bana bunu başka birine yaptıracaklarını düşündürmüştü. Belki de pislik arkadaşı Gavin. O adam bana yıllar boyunca tanıştığım kaçakçıları hatırlatıyordu. Öyle adamlara bulaşılmamalıydı. Bazıları beni bile tedirgin ediyordu.

Cash’in eskisi gibi davrandığını görmek beni etkilemiş ve dürüst olmak gerekirse hoşuma gitmişti. Bunca yıl birbirimizin yerine geçmiştik ve eskiden tanıdığım korkusuz kardeşimi yeniden görmek beni rahatlatmıştı. Korkusuz ve öfkeli. Kazadan sonra Cash’in sinirden kudurduğuna bahse bile girebilirdim.

“Annem öldükten sonra neler oldu?”

Konu birden değişince ve açtığım konu önemli olunca Cash’i yine hazırlıksız yakaladım. Sanırım onu biraz da kızdırmıştım.

“Sence? Olan biten her şey berbattı.”

“Biliyorum,” dedim ve sabırla devam ettim. “Demek istediğim sen nasıl hissettin? Senin sağın solun belli olmazdı. Olayları iyi karşıladığını sanmıyorum. Hiç tepen attı mı? Sinirini barda tanıştığın birinden çıkarttığın oldu mu?”

Düşünürken dişlerini sıkıyordu. “Şaşırtıcı bir şekilde hayır. Babam için koşturup duruyorduk, her yer sirk gibiydi. Annemi kaybettiğim yetmiyormuş gibi babamın da yavaş yavaş ölmesini izliyor gibiydim. Bir de muhasebe defterleri vardı tabii. İlk birkaç hafta ölü gibiydim. Sonra senin öldüğünden bahsettiler. Senin yerine geçmek bana iyi gelmişti. Mahkeme sona erdikten ve babam hapse girdikten sonra kendimi meşgul ede-

cek bir şey bulmuştum. O zamanlar ne yapmam gerektiğini biliyordum ve okulu bitirmeye odaklanmıştım. Sürekli araştırma yapıyordum. Yaşadığım o öfke patlaması sona ermişti.” Konuşması bitince ikimiz de sustuk. Başından geçenleri, her şeyi kaybetmenin ona kendini nasıl hissettirdiğini hayal etmeye çalıştım ve kendimi onun yerine koydum. O kadar da zor olmasa gerekti. Ben daha fazla şeyden fedakârlık etmiştim.

“Nash, asla yerini tutamayacağım kardeşimin, yani senin yerine geçtiğim için hiç memnun olmadım. Seni deli gibi özlüyordum. Elde ettiğim başarılarla rağmen seni taklit ederken asla zevk almadım.”

“Şaşırmadım. Her zaman havalı olan, her şeyden eğlence çıkaran sendin. Beni taklit etmek sana kendini hapiste gibi hissettirmiştir.”

“Öyle demek istemedim,” diyerek beni tersledi. “Senin düşündüğün gibi burada günümü gün etmediğimi söylemek istedim. “

“Ondan şüphem yok,” dedim. Cash yüzümde alaycı bir ifade olup olmadığını görmek için eğilip bana baktı. Ciddi olduğumu ve gerçeği söylediğimi görünce şaşırdı.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Bu sırada düşünecek, sakinleşecek ve kendimizi toparlayacak vaktimiz oldu. Sonra ona sorduğum soruyu bana yöneltti. Beni gerçekten merak ettiğinden ve sorusunu daha önce sormak istediğinden emindim ama ilk başta ne kadar sinirli olduğumu görüp ortamı daha fazla germek istememiş olmalıydı.

“Peki ya sen?” Kazadan sonra sen neler hissettin?”

“Senin hissettiklerine benzer şeyler. Uyandığımda iskelenin altında sırtüstü yatıyordum ve kafam demirlerle çarpıyordu. Kimse beni görmemiştir bile. Ben sudan çıkarken polisler yoldaydı.”

“Ne olup bittiğinden haberim yoktu, ben de babamı aradım. Telefonumu bulana kadar dakikalar geçti. Sudan çıktığım yerin birkaç adım ötesinde iskelenin üzerinde duruyordu. Bomba patlayıp beni denize fırlattığında elimden kaymış olmalıydı. Neyse ki telefonum da benimle birlikte suya düşmemiştir, yoksa yanmıştık. Muhasebe kayıtları olmadan babamı hapisten çıkarmanın tek yolu telefonumdaki videoydu.”

Cash bana hak verircesine kafasını salladı. “Yok artık.”

“Her neyse, babamı aradım. Karısının öldürüldüğünü ona söyleyen ilk kişi olmak istemezdim.” Bunu söylerken sesimdeki üzüntüyü saklayamadım. “Ama iyi tarafından bakarsak ona düşünmesi ve hazırlıklı olması için zaman verdim. Ona videodan bahsettim. O zaman bana uzaklara gitmem gerektiğini, burasının artık benim için güvenli olmadığını söyledi. Çok fazla bilmediğimiz şey vardı. Ben de tek tanıktım. Neyse ne demek istediğimi anlamışsındır. Bana kaçmak için gerekli olan her şeyi nerede sakladığını söyledi. Parayı ve pasaportları almak için oraya gitmemi ve sonra ortadan kaybolmamı söyledi.”

“Kaçakçıların gemisine nasıl bindin?”

“Önce beni başka birisine yönlendirdi. Lafımı bitirmeme izin verecek misin?”

Cash kafasını salladı ve ama bir şey söylemedi. Bu kadar çabuk öfkелendiğim için kendimi kötü hissettim ama kendime hâkim olamıyordum. Bu saatten sonra kendimi değiştiremezdim. Değiştirmek istediğimi de sanmıyordum. Birilerini ve bir şeyleri önemsemek insanın başına sadece dert açardı. Kimseyi önemsemediğim için hayattaydım. Umurumda olan tek şey bir gün intikamımı alacak olmamdı.

“Üzgünüm. Devam et.”

İç çektim. “Para ve pasaportların yanında bir de cep telefonu vardı. İçine birkaç numara kaydedilmişti ve birkaç tane de not vardı. Biri annemeydi. Sanırım babama bir şey olması durumunda *b planı* olarak hazırlanmıştı. Onu ne kadar sevdiğini, üzgün olduğunu ve konuştuklarını aynen yerine getirmesi gerektiği yazıyordu. Sanırım annem ne yapması ve kimi araması gerektiğini biliyordu. Diğer notta hem anneme hem de babama bir şey olursa ne yapmamız gerektiği yazıyordu. Notta Dmitry’i arayın diyordu. O ne yapılacağını biliyor. Ben de onu aradım. Hemen Savannah’ya gitmemi söyledi. Orada bir otele yerleşmemi ve önümüzdeki cumartesiye kadar olduğum yerden ayrılmamamı söyledi. Rihtımdaki bir dahş merkezinin adresini verdi ve orada onu beklememi söyledi. Böylece beni tanıyabilecekti. Ve tanıdı da. Babama çok benzediğimi söyledi.”

“Onun için mi çalıştın?”

Silah kaçakçısı olduğumdan bahsetmemek için gösterdiği özen beni gülümsetti. İkimiz arasında en ahlaklı ve kurumsal dünyada başarılı olma ihtimali en yüksek

olanımızın suç dünyasına bulaşması ironikti. Bunu düşünmek ağızda kötü bir tat bırakmıştı.

"Hayır, onun için çalışmadım ama her şeyi o ayarladı. Babama bir şey olursa ikimizden birini ülke dışına çıkarmakla görevlendirilmişti ama ondan sonra ne yapması gerektiğini bilen tek kişi annemdi. Tek sahip olduğum şey çantamdaki para ve üzerimdeki kıyafetlerdi. Yapabileceği tek şeyi yaptı ve bana bir iş buldu."

Cash'in bu işe nasıl bulaştığım hakkında sorular sormak istediğini biliyordum ama sosyal becerileri onu son gördüğümünden beri epey gelişmişti, bu yüzden ağızını kapalı tuttu. İsabet oldu çünkü bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ne onunla ne de başka biriyle. Son yedi senemi nasıl geçirdiğimle gurur duymuyordum.

"Ne yapman gerekiyorsa onu yaptın dostum. Kimse seni suçlamıyor. Daha çocuktun."

Acı acı güldüm. "Aile lanetine boyun eğen ağabeyini rahatlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Benden sadece dört dakika büyüksün, o yüzden bu ağabey zırvalarını kes. 'Aile laneti' derken neyi kast ediyorsun?"

"Bizde suçlu kanı var. Bunun her zaman bir tercih meselesi olduğunu düşünmüştüm ama öyle değilmiş. Bence aile olarak bu bizim kaderimizde var."

"Ben bir suçlu değilim. Öyle biri olmaya da niyetim yok."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki alaycılığı gizleyemedim. "Gavin ile Olivia'yı kurtarmak için yaptıklarınız

neydi? Hepsi yasal mıydı?” Direksiyonu tutan ellerini sıkıldığını fark ettim. “Sanırım o kısım gözünden kaçtı, haksız mıyım?”

Hiçbir şey söylemedi. Zaten söyleyebileceği bir şey de yoktu. Haklıydım ve o da bunun farkındaydı.

Bir süre sonra Cash yeniden konuşmaya başladı. “Şu durumu da atlatalım ve hayatlarımıza kaldığı yerden devam edelim. Hepimiz.”

Karamsar bir şekilde “Tabi böyle bir şey mümkünse,” dedim. Ama bunun mümkün olabileceğine içten içe inanıyordum.

SEKİZ MARISSA

Kapı çaldığında çamaşırhaneye götüreceğim kıyafetlerimi topluyordum. Gündüzdü ve Olivia evin diğer ucundaydı. Buna rağmen kendimi gergin hissediyordum.

Zorla kapıya kadar gittim ve delikten kimin geldiğine baktım. Tekrar gergin hissetmeye başladım ama bu sefer nedeni farklıydı.

Kapıyı çalan kişi her zamankinden daha sabırsız görünen babam David Townsend'ti. Koyu renk saçları ve yeşil, ela gözleri ile Olivia ve babasına daha çok benziyordu. Davranışları onun hem zarif hem de kibirli görünmesini sağlıyor ve bu da her hareketinde belli oluyordu.

Babam olmasına rağmen tanıdığım en korkutucu adamlardan biriydi. Hukuk dünyasında yerimi koruyabiliyorsam bu onun sayesindeydi. Ona bulaşırsanız size dişlerini gösterirdi. Uzun ve sivri dişlerini...

Derin bir nefes aldım, kilidi kaldırdım ve yüzümdeki sahte gülümseme ile kapıyı açtım. "Babacığım. Burada ne işin var?"

Tek kelime söylemeden bin dolarlık takım elbiseyle yanımdan geçti. Neredeyse takım elbisesi kadar pahalı olan parfümünün kokusu az da olsa burnuma geliyordu.

Oturma odasının ucuna kadar yürüdü ve bana döndü. Kaşları da dudakları gibi sert, ince bir çizgi halini almıştı. “Ne yaptığını zannediyorsun genç bayan?”

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedim sakince ve kapıyı kapattım. Hissettiğim her şeyi sakın kalarak içime gömmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Benim dünyamdaki en iyi silah buydu. Ama eskiden benimmiş gibi gelen o dünyanın aslında babamın dünyası olduğunu hissediyordum.

“Öncelikle eve erken dönmek için seyahati yarıda bıraktın ve bana da seni takip etmekten başka şans bırakmadın.”

“Senin de seyahatini yarıda bırakmana gerek yoktu babacığım”.

“İnsanlar ne düşünürdü? Kızım acil bir durum için eve geri dönmek zorunda kalıyor ama ben çalışmaya devam ediyorum.”

Önemli olan insanların ne düşüneceğiydi. Önemli olan her zaman görünümdü. Hayatım, ailem, tüm dünyam her zaman böyle olmuştu.

“Sana zahmet verdiğim için üzgünüm.”

“Hayır değilsin. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Peki ya peşindeki o serseri ile şirkete gelme ne ne diyeceksin? Aklın neredeydi?”

Babama Nash beni eve getirdiğinde neler olduğunu anlatmamıştım. Ona sadece kişisel bir problemimin olduğunu söylemiştim, bu da işe yaramıştı. Bana kişisel hayatımı gizli tutmamın ne kadar önemli olduğu hakkında uzun bir nutuk çekmişti. Neyin peşinde olduğu-

mu bildiğini sanmıyorum ama hoşuna gitmeyeceğinden eminim.

“Özür dilerim babacığım. Bir dahaki sefere daha düşünceli davranacağım.”

Babamın istediklerini yapmak, babamı pohpohlamak, babama boyun eğmek. Hayatım böyle geçmişti. Öyle ikna edici bir adamdı ki, o doğrudan istemese bile bu şekilde davranmam gerektiğini düşünürdüm. Ama bugün ilk kez kelimeler ağızından zor çıkmıştı.

“Sen bir Townsend’sin Marissa. Böyle hatalar yapamazsın. Yaptığın tek bir hata kariyerini ve itibarını yerle bir edebilir. Ne pahasına olursa olsun onları koruman gerektiğini biliyorsun. Sana bunu öğrettiğimi zannediyorum.” İtaatkar bir şekilde kafamı salladım. Gözlerimdeki değişikliği, ona karşı koymak için verdiğim çabayı görmemesi için onunla göz göze gelmekten kaçındım.

“Artık ağızındaki baklayı çıkarabilirim. Bu akşam senin de katılman gereken bir bağış toplama etkinliği var. Nash ile birlikte gelmenizin iyi olacağını düşünüyorum. Böylelikle dedikodular da son bulur.”

“Nash ile ayrıldık baba.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Beni bu kadar yakından takip ettiğini bilmek eskiden beni rahatsız etmezdi. Ama artık ediyordu.

Babam konuşmaya devam etmeden önce aklıma bir şey geldi. Otuz saat kadar benden haber alınamadığı bilgisini nasıl elde etmişti? Bu sorunun yanıtını arıyordum ki babam sözlerine devam etti.

“Barışmak için elinden ne geliyorsa yap. Bildiğin gibi o yükselen bir yıldız. Ben olsam vaktimi başka şeylerle harcamazdım. Onunla birlikte olman ailemiz, şirketimiz ve senin için iyi bir hamle.”

“Babası cinayetten hapiste olsa bile mi?”

“Bu sayede seçmenler onun kendilerinden biri olduğunu düşünebilirler. Sokaklardan gelerek başarılı olan bir adam. Halktan biri.”

Seçmenler?

“Bunun ne önemi var? Sanki—”

Birden durdum ve babamın benim için yaptığı planı anladım. Bu planın ileride şirketin ortaklarından biri olmam için beni yetiştirmek olduğunu sanıyordum ama plan bu değildi. Benim için planladığı şey asla bu olmamıştı. Beni güçlü bir adamın karısı olmam için yetiştiriyordu. Çok güçlü bir adam. Mesela bir politikacı.

Nash’i politikaya sokmayı amaçlıyordu.

“Aman Tanrım! Bunu daha önce nasıl fark edemedim?”

Düz bir çizgi halini alan dudakları şüphelerimi doğruluyordu. İnkâr etmeye bile çalışmadı. Söylediklerim doğrudu. “Bir gün olup bitenin farkına varacağını ve ne kadar başarılı bir plan yaptığımı anlayacağını biliyordum.” Gözlerini kısarak gözlerime baktı ve bana doğru bir adım attı. “Umarım bu planı yüzüne gözüne bulaştırmazsın.”

Ağzım açık kaldı. Bana hayatım boyunca bir piyonmuşum gibi mi davranmıştı? Nasıl fark edememiştim?

Bir insanın yalanlarla dolu ve yüzeysel bir dünyada yaşadığını fark etmemesi mümkün müydü?

Sanırım öyleydi.

“Ağzını kapat ve olanlar seni şaşırtıyormuş gibi davranmayı kes. Şu ana kadar planlarıma uyduğun için çok mutluydun.” Yanıma geldi ve ellerini omzuma koyarak doğrudan gözlerimin içine baktı. Bu onun şefkat gösterme şekliydi. Ne kadar soğuk ve duygusuzca olduğunu şu ana kadar fark edememiştim. “Sadece senin iyiliğini istiyorum canım kızım.”

Dilimin ucuna gelen sözcükleri söylememek için ağzımı kapattım. Başımı robot gibi salladım ve gülümsemek için elimden geleni yaptım. Düşünecek ve plan yapacak vakit bulana kadar rol yapmaya devam etmeliydim. Tanıdığım herkes ve her şeyden uzak bir hayat sürmek istiyordum ama babam kasabanın sahibi gibi bir şeydi.

İstedğim hayat umut vaat etmiyordu.

DOKUZ NASH

Güvenlik kontrollerini, demir parmaklıkları, üniformalı gardiyanlar ve her köşede karşıma çıkan vahşi görünümlü mahkûmları geçerek hapisteki babamı ziyaret etmek can sıkıcı bir deneyimdi. Cash'in babamı yıllar önce ziyaret ettiğinde hissetmiş olduklarını düşündüm ve ona sempati duydum. Yüzüne yediği o tokat canını deli gibi acıtmış olmalıydı.

"Lütfen imzalayın," dedi gardiyan. Bugün bunu ikinciye yapıyordum. Aynı gün içinde, aynı hapishane-deki, aynı mahkûmu ziyaret ettiğim için neden iki kez imza attığımı merak ediyordum.

Aman Tanrım! Her şey bu kadar zor olmamalı.

Biraz huysuz olduğumu kabul ediyordum. Cash'i yeniden görmek, annemi öldüren adamı bulmak, yeniden "yaşamaya" başlamak hayal ettiğim gibi değildi. Hayatımın geri kalanının da bu kadar hayal kırıklığına uğraticı olup olmadığını merak ediyordum. Her şey bok gibiydi.

Lanet olsun diye düşündüm. Kontrolüm dışında gerçekleşen olayların ve diğer insanların işlediği suçların hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Şu işi yoluna koyup hayatıma devam etmeliydim!

Kaşlarımı çatmaktan başım ağrıyordu. Yedi yıldır böyleydin ve bu hissi artık iyi tanıyordum.

Babamı beklememiz için ikimizi bir odaya soktular. Bu oda bana ucuz polisiye dizilerinde şüphelileri patakladıkları sorgu odalarını anımsattı. Tek eksik olan masanın üzerinde sallanan parlak ışıktı.

Soğuk, plastik sandalyelerden birine oturdum ve kollarımı önümde kavuşturarak arkama yaslandım. Sabırsızdım. Kapılar açılıp gardiyan elleri kelepçelenmiş babamı odaya soktuğunda karamsar düşünceleri kafamdan attım.

Göz göze geldiğimizde baş ağrımı ve düşünmekte olduğum kötü şeyleri unuttum. İçimdeki duygular sahile vuran dalgalar gibi birbirleriyle çarpışıyor ve yavaş yavaş içime yayılıyordu. Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Yedi yıl önce korkmuş bir çocuktum. Annem öldürülmeden önce kendine güvenen, azimli bir gençtim. Babasıyla sürekli tartışan sinirli bir evlattım. Şimdi ise gönderildiği sürgünden geri dönen bir adamdım.

Babamın ağladığını gördüm ve gardiyanlar gelene kadar koşup babama sarıldım. Bağlı ellerinin omuzuma dokunmaya çalıştığını hissettim. Elinde olsa, o da bana sarılacaktı.

Babamla yeniden bir araya geldiğimiz birkaç saniye, diğer iki gardiyan kapıdan dalıp beni babamdan ayırarak tekrar sandalyeme oturttukten sonra aldığım uyarıya değdi. Babam ile bir an bile gözlerimizi birbirinden ayırmadık.

Gardiyanlar bunu bir daha yapmayacağımdan emin olunca odayı tekrar aptal gardiyana bıraktılar. Adamı kötü gösterdiğim için suçlu hissetmeliydim ama umurumda değildi. Yedi yıldır babamı görmemiştim.

Oda tekrar sessizleşince babam konuştu. “Oğullarımı tekrar görebilmek için yedi yıldır dua ediyorum.” Cümlenin sonuna doğru sesi titredi. Devam etmeden önce biraz bekledi ve kendini topladı. “Nasılsın oğlum?”

Şikâyet edebileceğim yüzlerce şey vardı ama o anda hiçbirisi önemli gelmedi. “İyiyim. Hayattayım. Geri döndüm. Olanları sona erdirmeye hazırım.”

Kafasını salladı. Gözlerini yüz hatlarımı hatırlamak istercesine yüzümde gezdirdi. Cash ile ikiz olmamıza rağmen annem ve babam bizi birbirimizden ayırt edebiliyordu. Son gördüğünden beri çok değiştiğimi hesaba katarsak daha fazla farklılık tespit ettiğinden eminim.

“Kardeşinle yer değiştirmiş gibisiniz,” dedi sıradan bir şekilde.

Yarama tuz basmışlar gibi hissettim. “Biraz öyle. Benim olmamı istediğin kişi o oldu. Onun olmasından korktuğun kişi de ben oldum.”

Gülümsemesi buruktu. “İkinizle de gurur duyuyorum. Keşke ben de sizin kadar güçlü olsaydım. İkiniz de annenize benziyorsunuz.”

Kalbim acıdan duracak gibi oldu. “Bu duyduğum en güzel iltifattı.”

Annemle ilgili hatıralarım gözümün önüne geldi. Yatağımın ucuna oturuşu, saçlarımı okşarken bana gülümseyen koyu mavi gözleri, Cash ile birlikte ona kaslarımıza gösterirken bize gülüşü, mutfağı dağıttığım için kafasını sağa sola sallaması, resim dersinde onun için yaptığım süslü tabağı bakıp ağlaması, stadyumda bana tezahürat yapması, arkadaşlarımı eve bırakmak için alkol almadığımı söylediğinde benimle gurur duyduğunu söylemesi...

Ailemizi bir arada tutan oydu. O öldüğünde hepimiz dağıldık. Hepimiz ayrı yollara gittik. Onun gurur duymayacağı kişiler olduk ve onaylamayacağı şeyler yaptık.

Birdenbire öfke ve kin duydum. Beni inciten insanların canını yakma isteği nefesimi kesmişti. Yedi yıldır istediğim şey intikamdı. Ama annemin o insanların seviyesine indiğim için bana söyleyeceği şeyleri düşünmek beni iki seçenek arasında bırakıyor ve hayatta kalmamı sağlayan amacımı benden çalıyordu.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kendime daha sonra eziyet edebilirdim. Şu anda babamın yanındaydım ve cevaplanması gereken yüzlerce soru vardı.

Babam benden önce davrandı ve konuşmaya başladı.

"Size ve ailemize yaptıklarım için asla kendimi affetmeyeceğim. Bu pişmanlığımı mezara kadar götüreceğim. Gençtim. Aptaldım. İkiniz de bana benzemiyorsunuz. Benim yaptığım hataları asla yapmayacaksınız.

Bunu biliyorum. İkinizin de her zaman doğru olan şeyi yapacağından eminim.”

Devam etmeden önce duraksadı ve yüzünü buruşturdu. Yaptığı seçimler yüzünden kendine kızdığından emindim. Muhtemelen yıllardır kendi içinde bu savaşı veriyordu.

“Umarım bir gün beni affedersiniz. Sizin için elimden gelenin en iyisini yaptım. Sizin için. Ailemiz için. Cash,” dedi ve tüm dikkatini sessizce yanımda oturan kardeşime verdi. “Sana kardeşinden bahsetmediğim için kızgın olmalısın ama çok fevriydin. Ne yapacağını biliyordum. Ağabeyin gibi davranarak kendini kontrol etmeyi ve öfkeni sağlıklı bir şekilde ifade etmeyi öğrenirsen hayatını farklı bir yöne çevirebileceğini düşünmüştüm. Seni incitmek istememiştim. Umarım beni anlıyorsundur.”

Cash hiçbir şey söylemedi. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. İkizi olmama rağmen ben bile ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Babam bana döndü ve devam etti. “Nash, senin başarabileceğini biliyordum. Senden daha kararlı birini tanımıyorum. Her zaman iyi bir evlat oldun. Senden ne istersem isteyeyim hiç soru sormadan yerine getireceğini biliyordum.” Yüzüme bakmaya cesareti yokmuş gibi gözlerini masaya dikti. Bana tekrar bakmadan önce yutkundüğünü fark ettim. “Kardeşine bu kadar benzediğini bilmiyordum. Senin de sinirlenebileceğini ve bunu arkanda bırakamayabileceğini bilmem gerekirdi. Seni uzaklara göndererek nefret ettiğin biri haline

gelmene neden oldum. Ama sakın seninle gurur duymadığımı düşünme. Sen hayatta kaldın. Hiçbirşeye ve kimseye ihtiyacın olmadan hayatını devam ettirdin. Çok az kişi bunu yapabilir, üstelik sen daha çocuktun. Sana herkesten fazla güvendim. Umarım bunun ne anlama geldiğini bir gün anlarsın. Sürgünde geçirdiğin yılları unut. Kendini affet. Bırakmak zorunda kaldığın hayatına dönmenin bir yolunu bul. Annen hayatta olsaydı hayatından vazgeçtiğini görmek onu çok üzerti.”

Suçlu bir şekilde bir Cash'e bir de bana baktı.

“Doğduğunuzdan beri birbirinizden gece ile gündüz, kuzey ile güney kadar farklıydınız. Her zaman bazı özelliklerinizi değiş tokuş etmeniz gerektiğini düşündüm. Tek ihtiyacınız olan, sahip olmadıklarınızı birbirinizden tamamlamanızdı. Ama böyle olmasını istemezdim. Bu kadar acı çekmenizi, pişman olmanızı ve sinirlenmenizi istemezdim. Sizin için hep en iyisini istedim. Sahip olduğum bilgiyle elimden geleni yapmaya çalıştım. Size öyle gelmiyor olabilir ama kendimden önce sizi düşündüm. Ama bu sırada bir sürü de hata yaptım.”

“En azından birkaç yanlış düzeltmeye hazırız baba. Biz de—”

Babam Cash'in sözünü kesti ve kafasını salladı. “Unut gitsin oğlum. Ben günahlarımın bedelini ödüyorum. Yaşayacağımı yaşadım. Sizin önünüzde daha uzun bir yol var. Geçmişin geleceğinizi şekillendirmesine izin vermeyin. Hayatınıza devam edin. Güzel bir iş, güzel bir eş ve güzel bir hayat edinin. Aynı hataları

yapmayın. Doğru olanı yapın. Her şeyi boş verin ve hayatınıza bakın.”

“Peki ya sonra? Babamızın boşu boşuna hapse girdiğini unutalım mı? İşlemediği bir suçtan yargılandığını unutalım mı?”

“Sizden bunları unutmanızı beklemiyorum. Sadece işin arkasını bırakmanızı istiyorum. Anneniz de bunu isterdi. Oğullarının benim yaptığım hatalar yüzünden hayatlarından vazgeçerek geleceklerini riske attıklarını görseydi kalbi kırılırdı. Huzur içinde yatsın.”

Cash hiçbir şey söylemiyordu, bu biraz olsun içimi rahatlattı. Tek susan kişi ben değildim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Babamın bu işten kendini sorumlu tuttuğunu ve pişman hissettiğini biliyordum, bir bakıma haklıydı da ve ikimizden onu anlamamızı istiyordu. Ama şu ana kadar tek dayanağım olan şeyi de elimden almaya çalıştığını hissediyordum. Son yedi yıldır öfkem ve intikama olan susamışlığım benim için hava ve su gibiydi. Kendimi geceleri uykusuz kalmama yol açacak kadar iğrenç durumlarda bulduğumda bile pes etmememin tek nedeni buydu. İçimdeki öfke olmasa kendimi yiyip bitirmeme neden olacak korkunç şeyler yapmışım. Vicdanımı gerçeğin tahrir edici dikenlerine karşı koruyan kurşun geçirmez bir kalkandı öfkem. Babamı dinleyip işkence dolu yedi yıl boyunca beni ayakta tutan her şeyden vazgeçersem elimde ne kalırdı?

Kafamın içinde tek bir şey yankılandı.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Kulakları sağır eden bir alarm sesi hemen harekete geçen gardiyan hariç hepimizin kulaklarını tıkamasına neden oldu. Belki de gardiyan o kadar da aptal ve beceriksiz değildi.

Babamı sandalyesinden kaldırdığı gibi kapıya doğru sürükledi ve orada bekleyen diğer gardiyana teslim etti. Başka bir gardiyan geldi ve Cash ile bana çıkışa gitmemizi emretti.

Hemen.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Beyefendi, hapishanedeki alarmlar hem mahkûmların hem de ziyaretçilerin güvenliği içindir. Lütfen ilerleyin.”

İki gardiyan otuz dakika önce geldiğimiz yoldan dönerken bize eşlik etti. Ne bir açıklama yaptılar ne de bir bilgi verdiler.

Diğer ziyaretçiler de bizim gibi çıkışa yönelmişti. Yanıp sönen lambalar ve kulakları sağır edici alarmlardan daha fazlası vardı. Siyah üniformalı gardiyanlar demir parmaklıklı kapılardan fırlıyordu. Sürekli hücreler, kilitler ve silahlar hakkında emirler veriyorlardı. Söylenen bir kelime dikkatimi çekti, birden fazla duyduğum bu kelime bana neler olduğu hakkında ipucu verdi.

İsyan. Hapishanede isyan çıkmıştı. İzlenmesi gereken bir protokol vardı ve bizim burada bulunmamız istenilen bir şey değildi. Bu yüzden hemen çıkmamızı istiyorlardı.

Diğer korkmuş ve hoşnutsuz ziyaretçiler ile birlikte ana girişe döndüğümüzde bizi tekrar güvenli kapılardan geçirdiler ve kapıları arkamızdan kilitlediler.

Ön kapının oradaki camın arkasında oturan gardiyan hâlâ oradaydı. Buraya ilk geldiğimizdeki gibi düşünceli gözüküyordu.

“Neler oluyor?” diye sorumu tekrarladım ama bir numaralı gardiyan kadar bilgi vermesini beklemediğim.

Omuzlarını silkti. “İsyân. D bloğunda başlamış olmalı. O pezevenkler bir yıldır başımıza bela oldular.” Komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı. Ağzındaki diş sayısı bir elin parmaklarını bile geçmiyordu. Çelimsiz görünüşüne ve deli deli bakan gözlerine bakınca bu yaşlı moruğun yapabileceği tek şeyin bu görev olduğunu anlıyordunuz. Muhtemelen müdürün akrabası falandı çünkü emeklilik yaşını geçeli epey olmuş gibi gözüküyordu.

Adama kafamı sallayarak cevap verdim o da neredeyse dişsiz ağzıyla bana gülümsedi. Cash'e döndüğümde arkamdan seslendiğini duydum. “Bizi tekrar ziyaret edin.” Ve yine kıkır kıkır güldü.

Ona tekrar kafamı salladım ve Cash'in yanından geçip dışarıya, özgürlüğe açılan cam kapıdan çıktım. Kardeşimin arkamdan gelip gelmediğine bile bakmadım. Havaya ihtiyacım vardı. Bir an önce hapishaneden çıkmak istemiştım.

Güneş ışığına çıktım ve derin derin birkaç nefes aldım. Hapishanenin önünde sadece bir park yeri ve yol

vardı ama bu geniş alanda bile kapana kısılmış hissediyordum. Hayat beni kapana kısırmıştı.

Babamın sözleri beynimde yankılanıyordu. Tüm dünyaya bu haksızlığı haykırmak istiyordum

Benden her şeyi unutmamı istiyor!

İşin peşini bırakmamızı istemesi aklımdan çıkmıyordu. Aklımdan çıkmayan diğer şey ise haklı olduğuydu; annem de her şeyi unutmamızı isterdi. Bu da yetmezmiş gibi babamın hapishanede çürüdüğünü görmek bana mevcut durumumdan daha kötü ne olabileceğini göstermişti. Hayatımın geri kalanını hapishanede geçirmek...

Elimde hangi seçenek kaldı?

Dar kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Ellerimi yumruk hâline getirip getirip açtım, çevremdeki insanların ne düşündüğüne dikkat etmiyordum. Onlar umurumda bile değildi. Yedi yıldır kimse umurumda olmamıştı, şimdi de olmayacaktı.

Tüm planlarımın, bildiğimi zannettiğim her şeyin gözlerimin önünde yok olacağı düşüncesi beni güçsüz, öfkeli ve kayıp hissettirmişti. Kapana kısılmış ve kaybolmuş hissediyordum.

Cash gelip koluma dokunmadan önce dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrımaya başladı.

“Dostum, gitmeye hazır mısın yoksa günün geri kalanında burada dikilip deli gibi mi davranacaksın?”

Yumruğumu kendini beğenmiş suratının ortasına geçirmek ve kemiklerinin eklemlerimin altında çatırdadığını duymak istiyordum. Nedense onun canını

yakmak istiyordum. Herkese tepki gösteresim vardı. İçimden bir şeyler kopmuş gibiydi, amacım benden çalınmış gibiydi. Bu yüzden birisine acı çektirmek istiyordum.

“Bu işin peşini bırakmayacağız.”

Cash'in ne yapacağı pek de umurumda değildi. O ne yaparsa yapsın ben bildiğimden şaşmayacaktım. Ama sanırım onun da babamın tavsiyesine uymamasını istiyordum. Yıllardır beslediğim intikam peşindeki öfkeli ruha tutunmak bana kendimi iyi hissettiriyordu.

“Elbette hayır! Hayatının şu an nasıl olduğunu görünce vicdanı sızladı sanırım. Bu işin sonunu getirtemiyoruz. Babam ne de olsa atlatır. Annemin katillerini adalete teslim etmeliyiz.”

“İyi,” dedim. Kabul etmem gerekir ki bunu duymak beni rahatlatmıştı. “Beni yalnız bırakmadığına sevindim.”

“Nash, zor bir başlangıç yapmamız ve konuya farklı açılardan yaklaşmamız aynı şeyi istediğimiz gerçeğini değiştirmiyor. Ben de senin gibi bazı insanların kafasını koparmak istiyorum. Ama bunu yapmayacağım. Bu her şeyin daha da kötüye gitmesine neden olur. Belki bir saniyeliğine kendimi iyi hissederim ama daha sonra kendimi suçluların iadesine izin verilmeyen bir ülkede veya hapiste bulurum. Belki de ölürüm. Ben intikamımı akıllıca bir plan yaparak alacağım. Bir zamanlar senin yapacağın gibi.”

Çenesini meydan okurmuş gibi kaldırdı ve kızmaya başladığını hissettim.

“Belki de artık o adam değilimdir.”

“Elbette öylesin. Bunu görebiliyorum. Sadece öfke-ni yenmelisin. Şuraya yazıyorum: Eğer öfkene hâkim olmazsan hayatın mahvolacak.”

“Hayatım zaten mahvoldu.”

“Hayır, hayatını geri aldın. Bu saatten sonra ne ya-pacağın sana kalmış. Hayatını mahvedersen kendinden başkasını suçlayamayacaksın.”

Dişlerimi sıktım. Haklı olduğunu biliyordum. Bunu içten içe kabul ediyordum.

Derinlerde, onca öfkenin altında haklı olduğunu biliyordum.

ON MARISSA

“Rica edersen senin için bunu yapacağına eminim. Senden nefret etmiyor Marissa.” Olivia benimle bağış gecesine gelmesi için Cash’i davet etmemi istiyordu.

Olivia’ya bir bakış atarak bu konuda ne kadar şüpheli olduğumu anlamasını sağladım. “Çok naziksin ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“Senden nefret *etmiyor*,” dedi vurgulayarak.

“Pekâlâ, *nefret* demeyelim de bana tahammül edemediğini söyleyelim. Şimdi oldu mu?”

Olivia kafasını kaldırdı. “Senden nefret ettiğine inanmıyorum. Siz ikinizin zorlu bir ilişkisi oldu. Sen o zamanlar farklı bir insandın. O da öyleydi. Tüm bunları arkanızda bırakıp, önünüze bakmalı ve arkadaş olmalısınız.”

Kuzenimin zümrüt yeşili gözlerine baktım. Cash ile geçinmemizi yürekten istiyor gibiydi. Peki, ama neden?

“Bu konuyu açmamam gerektiğini biliyorum ama canını sıkıp sıkmadığını merak ediyorum. Bu da beni üzüyor.”

“Neyin canımı sıkıldığını düşünüyorsun?”

Duraksadım ve bana karşı hissettiklerini değiştirebilecek olan bu konuyu açmadan önce lafı çevirmeye çalıştım. Ama her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım.

Bencil olma devri sona ermişti. Eğer yepyeni biri olmak istiyorsam tüm hatalarımı geçmişte bırakmalıyım. Artık büyümeli ve yaptıklarımın bedelini ödemeliydim.

“Cash ve benim eskiden sevgili olduğumuz gerçeğinin.”

Olivia omuz silkti. Gerçekten bu konuda bu kadar rahat olduğunu düşünmüyordum ama yüzünde canının sıkıldığına dair bir ifade yoktu, önemli olan da buydu.

“Oturup düşünmek istediğim bir konu değil ama bu gerçeğin beni yiyip bitirdiğini söyleyemem. Cash’in beni sevdiğini biliyorum. İlişkinizi devam ettirmek için nedenleriniz olduğunu biliyorum. Sen de ona âşık olmuş olsaydın işler farklı olurdu. Ama değildin. İkiniz de birbirinizi kullanıyordunuz. Aranızdakiler bittiği için bunu sorun etmiyorum.”

İkiniz de birbirinizi kullanıyordunuz. Kulağa ne kadar da kötü geliyordu. Ama doğrudu. Birbirimizi kullanmıştık. Bu da ucuz bir fahişe gibi hissetmeme neden oluyordu. Bir bakıma da öyleydim. Teknik olarak yani. Benim için bir şey ifade etmeyen biri ile yatmıştım. Onu amacıma ulaşmak için bir araç olarak kullanmıştım. Bu işi para karşılığında yapmamam bu işten bir kazancım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Babamı mutlu etmek için onunla birlikte olmuşum. Kulağa iğrenç geliyordu.

Gergin bir şekilde gülümsedim. “Bunu sorun etmemene memnun oldum. Aramızda olanların canını sıkmasını istemem. Cash ile aramızda olanların bir şey ifade etmediğini ve artık sona erdiğini bilmeni istedim.”

Gülümsemesi içten ve samimiydi. “Biliyorum. Beni düşündüğün için teşekkür ederim.”

Omuz silkme sırası bendeydi. Biraz utanmıştım ve beni affetmesini hak etmiyordum. Ona kendimi kanıtlamak, bana duyduğunu güveni boş çıkarmamak istiyordum.

“Seninle o geceye gelmesi gerekiyorsa bunu sorun etmediğimi söylemek isterim.”

Kafamı iki yana salladım. Onu rahatsız edecek şeyler yapmamaya kararlıydım. Zaten ona yeterince şey yaşatmıştım.

“Gerek yok. Yalnız gidebilirim.”

“Nereye yalnız gideceksin?”

Nash’in sesini duyunca başımdan kaynar sular dö-küldü. Tuhaf olan onu sesinden tanımamdı. Sesi neredeyse kardeşi ile aynı ama ben yine de ikisini ayırt edebiliyordum. İkisi arasında çok belirgin bir fark yoktu. Sadece biraz daha sert ve huysuz bir sesi vardı. Ama sesini içgüdüsel olarak tanıyordum.

Arkamı döndüğümde kapıda dikiliyordu. Her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı ama kızgın ve karamsar ifadesinin altında başka bir şeyler vardı. Gözlerimi beni yanıltmıyorsa onda farklı olan bir şey vardı ve şansımı denemeliydim.

Gözlerimi devirdim ve gecenin ne kadar önemsiz olduğunu söylercesine elimi salladım.

“Önemli bir şey değil. Babamın katılmak zorunda olduğumu söylediği bir bağış gecesi.”

“Nash ile katılmak zorunda,” diye atladı Olivia. “Nash olduğunu sandıkları kişi ile.”

“Tanıdıkları Nash artık burada yaşamıyor.”

Nash’in yanından geçerek Olivia’ya doğru ilerleyen Cash’in gözlerine bakmamaya çalıştım. Birdenbire çok ilgimi çekmiş olan tırnaklarımı incelemeye başladım. Gözümün ucuyla baktığımda Olivia’ya doğru eğildiğini ve onu öptüğünü görebiliyordum. Kuzenimin zihninden eskiden benimle birlikte olduğu gerçeğini silmek ister gibiydi. Gözlerimi onlardan ayırdığımda Nash’in koyu renk gözleriyle karşılaştım.

“Kendini babana bu kadar kanıtlamak istiyorsan onun yerine beni götür. Tabii sende o cesaret varsa.” Gözlerinde meydan okuma vardı. Bunu yapabileceğine inanmıyordu. İşin aslı ben de bunu yapabilir miyim emin değildim. Tanıdığım herkese ve her şeye karşı gelmeye hazır mıydım? Sahip olduğum hayatı terk edebilir miydim? Georgia hukuk çevresinin en önemli insanlarına başkaldırabilir miydim?

Kendimi Nash’e ispat etme isteği her şeyden daha ağır basıyordu. Gözlerindeki o şüphe, benim berbat bir insan olduğumu düşündüğünü ele veren o ifade...

“Kulağa hoş geliyor,” dedim birden. Yapmayı kabul ettiğim şeyi düşününce mideme kramplar girdi. Geceye beni birlikte görmeyi bekledikleri kardeşle gitmeyerek kendimi üç kişiye ispat etmiş olacaktım: Olivia’nın içinin rahat olmasını sağlayacaktım, babama ve tanıdığım herkese artık babamın isteklerini kendiminkilerin önüne koymadığımı gösterecektim ve kendime ne kadar

güçlü olduğumu ispat edecektim. Eskiden olduğumdan daha güçlüydüm. Benden beklenenin tersini yapabilecek kadar güçlüydüm.

“Eski Nash gerçek Nash’in giyebileceği bir kıyafet bulmasına yardım edebilir mi?” diye sordu. Kardeşine soru sorarken bile gözleri benim üzerimdeydi. Cash cevap vermekte gecikmedi.

“Ederim ama Nash olarak gidemezsin. İşleri açıklığa kavuşturup birkaç pezevengi hapse tıkana kadar her şey gizli kalmalı.”

“Ne yani, Cash olarak mı gideyim? Kimseye aldırış etmeyen gece kulübü sahibi rolü mü oynayayım? Yapay, servet avcısı kız arkadaşının koluna girmiş ve halkın arasına karışmış gibi mi yapayım? Kulağa eğlenceli geliyor.”

Kustuğu bu zehrin kardeşinin ondan çaldığı hayata duyduğu özleminden kaynaklandığını bilmeme rağmen söyledikleri canımı acıtmıştı. Gerçekten yapay olduğumu mu düşünüyordu? Onun gözünde servet avcısı bir kadın mıydım?

“Oraya gidip beni gülünç duruma düşürmene izin verdiğimi sanma. Aklın başında davranmak zorundasın. Ortalığı karıştırman bize bir fayda sağlamaz.”

“Aptal değilim kardeşim. İşlerin içine sığma— yani işleri batırmayacağım,” diye söz verdi. Söyleceği şeyi son anda düzelttiği gözünden kaçmadı. Sözlerine dikkat etmeye çalışıyordu. Bunu odadaki kadınları dikkate alarak yaptığını düşündüm. Centilmence davranmaya çalışmıştı. Düşünceli ve hassas olmayan birinden

beklenmeyecek kadar nazik davranmıştı. İstemedenden olsa umutlandım. Tehlikeli bir bölgede olduğuma hiç şüphem yoktu ama kendimi durduramıyordum. Çaresizdim. “İşleri berbat etmeyeceğim. Eskiden mantıklı ve sorumlu biri olduğumu unutma. Benim yerime geçtin diye—”

Cash “Biliyorum, biliyorum,” diye sözünü kesti. “Sorumsuz olduğunu söylemedim. Sadece bir hatırlatmaydı hepsi bu.”

İki kardeşin arasındaki gerilim beni korkutuyordu. Her an birbirlerine saldırabilirlerdi. Böyle bir durumda elimden bir şey gelmezdi. İkisi de dev gibi adamlardı. Cash’in kulübünde güvenlikçi çalıştırmaması bu yüzden. Baş edemeyeceği birisiyle karşılaşmamıştı. Bana bunu kendisi söylemişti. Gerçi bunu bana söyleyen Nash’ti ama yine de...

Nash dilini tutup Cash’e cevap vermeyince rahatladım.

“Bu etkinlik saat kaçta?” diye sordu Nash ve tüm ilgisini bana çevirdi.

“Ayrıntıları öğreneceğim ama geçen yıl aynı etkinliğe katılmışım ve müzayede tarzında yapılmıştı. Eğlenceliydi. Önce ordövrler açık arttırmaya çıkarıldı, daha sonra ise yerel ünlülerin oturduğu masaların etrafındaki sandalyeler. Yedi buçukta başlamıştı sanırım, bu yıl da öyle olacağını düşünüyorum.”

Nash telefonunu cebinden çıkardı ve muhtemelen tarihe baktı. Başını salladı ve tekrar bana döndü.

"Tamamdır. Yapmam gereken bazı işler var. Seni yedide alayım mı?"

"Olur. İstersen telefon numaranı bana ver de saat farklı olursa sana mesaj atayım."

Telefonundaki bazı tuşlara dokundu ve birkaç saniye sonra telefonum titredi. Ben telefonuma uzanırken Cash'e döndü.

"Arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Bizi kulübe bırakır mısınız?"

"Evet."

"Günün geri kalanında iyi olacak mısınız?" diye sordu Olivia.

"Elbette. Uygun bir kıyafet bulmak için dolabımı karıştıracağım sonra da spaya giderim. Babam ve arkadaşları ile uğraşmadan önce stresimi atmam lazım."

Olivia ikna olmuş gözüküyordu. "Eğer eminsen..."

"Ben iyiyim. Siz ikiniz gidin. Günün tadını çıkarın."

"Akşam gelip burada kalacağım."

"Olivia," dedi Cash uyarırcasına.

Olivia Cash'e soğuk bir bakış attı, Cash içini çekti ve kafasını sallayarak arkasına döndü.

"Bu akşam buraya geri döneceğiz. Her şey bitene kadar yalnız başına kalmanı istemiyorum."

"Sana burada kalacağımı söyledim," Nash homurdandı. "Siz beni dinlemiyor musunuz?"

"Gördün mü?" dedi Cash Olivia'ya.

Olivia şüpheli bakışlarını bana çevirdi. "Marissa karar versin."

Nash'in sabah nasıl uyandığını hatırlayınca midemde kelebekler uçuştı. Gerçi büyük ihtimalle Olivia'nın yatağında yatarı, tabii Olivia ve Cash yatakta değilse.

"Sorun değil. Biz iyi olacağız. Nash evdeyken kim-senin kapıdan içeri girmeye cesaret edeceğini sanmıyorum."

Bunu şaka olarak söylemiştim ama yüzde doksan dokuz doğruydu. En azılı suçlular bile Nash'ten korkardı.

Nash oturduğu yerden "Hem de nasıl," diye mırıldandı.

Gözlerini deviren Olivia'ya sııttım. "Gördün mü?"

"Her neyse, yine de sizi kontrol ederim. Bugün tam vardiya çalışmayacağım. Yapmam gereken ödevler var, bu yüzden..."

"Lütfen beni merak etme," diye yalvardım. Bana ne kadar nazik olursa kendimi o kadar kötü hissediyordum. Geçmişte ona çok kötü davranmışım ve bu yüzden kendimi bok gibi hissetmem kaçınılmazdı. "Sen kendi sorunlarınla ilgilen. Mutluluğunun tadını çıkar. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

İsteksizce de olsa gülümsedi. Ben de kendimi daha iyi hissettim. Eskisi gibi baş belası bir kaltak olmaksızın şimdiki düşünceli ve cana yakın kişi olmak kendimi iyi hissettiriyordu. Eskiden o kadar kötü biriydim ki bir çıkarı olmayan hiç kimse yanımda olmak istemezdi.

"Evet, mutluluğumuzun tadını çıkarmalıyız," Cash söylediklerimi tekrarladı ve Olivia'yı kucağına çekerek

boynunu öpmeye başladı. Olivia kıkırdayarak kollarını onun boynuna doladı.

“Tamam, tamam.”

“O zaman tüm sorunlar halloldu. Hadi gidelim,” dedi Cash ve Olivia’nın elini tutarak onu kapıya kadar götürdü. Yanımdan geçerken birden bana doğru eğildi ve tek kolunu omzuma atarak sarıldı.

“Döndüğün için çok mutluyum,” diye kulağıma fısıldadı. Ben de ona sarıldım ve sevecen kişiliğinin sıcaklığını her zamankinden daha çok hissettim.

Yanlış zamanda yanlış yerde olmasaydım Liv kadar muhteşem birini tanıma fırsatını elimden kaçırıacaktım. Bu bir felaket olurdu.

“Ben de,” diye fısıldadım. Oturduğum yerden üçünün gidişini izledim. Gördüğüm son şey kapıyı kapatırken göz göze geldiğim Nash’in koyu ve derin gözleriydi.

O gittikten çok sonra bile gözlerinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

ON BİR NASH

Sonunda saklanmayı bırakacağımı, eski hayatıma sahip olacağımı, yedi yıldır yaşamakta olduğum hayata bir daha geri dönmeyeceğimi düşünmüştüm.

Ama yanılmıştım.

Babamın bizden olan bitenin peşini bırakmamızı istemesini beklemiyordum. Hapiste çürümeye devam etmek isteyeceği ve annemin katillerinin sokaklarda başıboş bir şekilde dolaşmasına göz yumacağı hayatta aklıma gelmezdi.

Duffy aklıma geldiğinde yumruklarımı sıktım. Ellerimle boğazına sarılmak ve ruhu vücudunu terk edene kadar gözlerine bakmak istiyordum.

Ama Duffy intikam almak istediğim tek kişi değildi. O bombayla annemin ölümüne sebep olsa da, annemin ölümünden ve onu takip eden cehennemden sorumlu olan kişilerden sadece biriydi. Hepsi ölmeden veya hapsi boylamadan intikama olan açlığım dinmeyecekti. Belki de babam bunun farkındaydı. Belki de bu yüzden vazgeçmemizi istiyordu. Her ne olursa olsun ya batacak ya da çıkacaktık.

Ama önemli değildi. Vazgeçmeyecektim. Asla. Bunu yapamazdım. Her şeyi boş vermek eskiden olduğum kişiyi ve şu anki beni öldürürdü. Ne olursa olsun veya ne kadar sürerse sürsün intikamımı alacaktım.

Cash ve Olivia'yı Dual'e bıraktıktan sonra kasabanın diğer ucundaki tren istasyonuna gittim. Yolda durdum ve kendime bir dolap ayırttım. Bahsedebileceğim bir geçmişimin olmaması önemli şeyleri güvende tutmamı zorlaştırıyordu. Geçmişi olan insanlar bile değerli eşyalarını tehlikeden uzak tutmak için bunun gibi yerler seçiyordu. Mesela babam. Eşyalarını bu tren istasyonunda saklardı.

İkimizden birinin babamın izinden yürümesinin iyi bir şey olduğunu düşününce buruk bir şekilde gü-lümsedim. Her zaman ikimizden biri bir suç işleyecekse veya suça eğilim gösterecekse bu kişinin Cash olacağını düşünmüştüm. Herkes böyle düşünüyordu. O patlamada Nash *gerçekten* ölmüştü. Eskiden olduğu kişi ve gelecekte dönüşeceği kişi ölmüştü. İkisi de son-suza kadar kaybolmuştu. Asıl soru şuydu: Ben kimdim? Onun yerini alan kimdi?

Bu can sıkıcı düşünceleri bir kenara ittim ve arabayı istasyonun dışına park ettim. Asla bırakamayacağım bir alışkanlıkla arkamı kollayarak binaya girdim ve sol tarafta kilitli dolapların bulunduğu yere yöneldim. Kolaylıkla hatırlayabileceğim bir numara seçtim. Dört on üç. Annemin doğum günü. Nisan'ın on üçü.

Her zamanki gibi doğum gününü düşündüğümde aklıma öldüğü gün geldi. Aslına bakılırsa zaten o gün aklımdan hiç çıkmıyordu. Ama bazen daha üzücü oluyordu. Ölmem gerekirken hayatta kalmam, yelkenlide olmam gerekirken iskeledeki üstsüz kızı videoya alan sapık herifin teki olmam beni yiyip bitiriyordu. Yalnız

olmamalıydı. Tek başına ölmemeliydi. Onunla birlikte olmalıydım. Ama değildim. Hayatta kaldım ve berbat birine dönüştüm. O hayatta kalsaydı da o patlamada parçalara ayrılan ben olsaydım dünya çok daha güzel bir yer olurdu.

Ama işler böyle sonuçlanmamıştı. O yüzden yapabileceğim tek şey suçluların cezasını çekmesini sağlamaktı. Şu ya da bu şekilde.

Botumdan turuncu, küçük bir anahtar çıkarttım. Sıradan bir şeydi. Birisi anahtarı bulursa nereye ait olduğunu ve hangi kilidi açacağını asla bilemezdi.

Anahtarı kilide soktum ve kapı açılana kadar çevirdim. İçinde birkaç acil durum eşyasıyla dolu siyah bir çanta ve birkaç telefon vardı. Telefonlardan biri çok önemliydi. Babamın bize bıraktığı telefon gibi içinde ihtiyacım olabilecek numaralar kayıtlıydı. Bunlara ihtiyacım olmamasını umuyordum ama ne olur ne olmaz diye de saklıyordum. Çünkü her şey her zaman planlandığı gibi gitmeyebilirdi. Kahretsin.

'Dolapta iskeledeki kamera görüntülerinin bir kopyası ve diğer ıvır zıvırlar vardı. Beni öldürebilecek şeyler. Silahlar, kaçakçılar ve bilmemem gereken yollar hakkında şeyler. Bu bilgiler hayatımı tekrar kurtarabilir veya hayatıma mal olabilirdi. İşler telefonun kimin eline geçtiğine göre değişirdi. Şu anda benim elimdeydi ve benim elimde kalmasını sağlayacaktım. Kimseye güvenmezdim. Bu slogana bağlı kalarak uzun süre hayatta kalmıştım.

Telefonu açtım ve Dmitry'nin numarasını bulana kadar rehberimde dolaştım. Numarayı dolapta duran tek kullanımlık telefonlardan birine yolladım. GPS'i olmayan ve her özelliği kısıtlı olan bu telefonları kullandıktan sonra atıyor ve arkamda iz bırakmıyordum.

Etrafıma şöyle bir baktıktan sonra dolabı kilitledim ve anahtarı tekrar botumun içine yerleştirdim. Telefonu aldım ve arama butonuna bastım.

Çok iyi tanıdığım ses ağır aksanıyla iki kelime söylemeden önce telefon birkaç kez çaldı.

"Mesaj bırakın." Ardından bip sesi geldi.

"Ben Nikolai," diye başladım. Bu tanıştığımız zaman Dmitry'nin bana verdiği isimdi. Greg Davenport'un oğlu Nash dışında biri olmak zorundaydım. "Seninle konuşmalıyım. Yüzyüze konuşmak istediğim bir konu var. İki gün içinde aynı saatte seninle tanıştığım yere gelebilirsen çok memnun olurum. Teşekkürler Dmitry."

Mesajımı anlayacağını düşünerek telefonu kapattım. İki gün içinde istediğim yerde olacaktı. Gemi bir hafta daha buralardaydı. Bu yüzden gelmesinin sorun olmayacağını düşünüyordum.

Yolladığım mesajın izlerini silmek için birkaç tuşa bastıktan sonra çıkışa yöneldim ve telefonu yanından geçtiğim bir çöp kutusuna fırlattım.

Cash'in arabasına doğru yürürken aklıma yedi yıl boyunca Dmitry ile yaptığım konuşmalar geldi. Bana babam ve kendisi hakkında onlarca hikâye anlatmıştı. Hepsi de gençliklerinde yaptıkları yaramazlıklar hak-

kındaydı. Görünüşe bakılırsa ikisi de bu işe aynı zamanlarda başlamıştı.

İkisi de kendi yollarına gitmişti; babam kara para aklama işine girerken Dmitry kaçakçılığa bulaşmıştı. Arkadaş ve sırdaş olarak kalmışlardı, bu yüzden babam acil durum stratejisi olarak Dmitry'yi kullanmıştı. Hayatımızı bir kaçakçının eline bırakarak bizi riske atmazdı ama Dmitry'e herkesten çok güveniyordu.

Artık ben de Dmitry'e güveniyordum. Ve ondan yardım isteyecektim. Yapmasını isteyeceğim iyilik büyük bir şeydi, belki de bunu yapmaya yanaşmayacaktı ama şansımı denemeye değerdi. Bir yerlerden başlamam gerekiyordu. A ve b planlarına ihtiyacım vardı. İşin peşini bırakmaya niyetim yoktu. Cash de işin peşini bırakmaya niyetli olmadığını söylemişti ancak bu işi tamamlamanın onun için bu kadar önemli olduğunu sanmıyordum. En azından benim kadar istekli değildi. Kimseye güvenmiyordum. Aileme bile. O kadar uzun süre yalnız başıma kalmıştım ki kimselere güvenemez olmuştum. Bunu değiştirebileceğimi de pek sanmıyordum.

Birden vicdanım sızladı. Çoğu insanın sağlam ayakkabı olmadığını düşündüğü biri olarak burada dikilmiş kimseye güvenemeyeceğimi söylüyordum. O kadar hırslıydım ki istediğim şeye giden yolda önüme bir şey çıkmasına izin vermiyordum. Yaşamak zorunda bırakıldığım hayat güçlü olanın hayatta kalacağı tarzdaydı. Bu alışkanlıkları bırakmak ve medeni hayata geri dönmek zor olacaktı.

Aklıma beni izleyen bir çift açık mavi göz geldi. Vicdanım yeniden sızlamaya başladı. Yaptığım her şeyi bilse neler düşüneceğini merak ediyordum. Özellikle de yaptıklarımın onu ilgilendiren kısmını.

Arabanın kilidini açtım, direksiyona geçtim ve zihnimin derinliklerindeki can sıkıcı tüm düşünceleri bir kenara bıraktım. Bazı konuların üzerinde durulmama-lydı. Bu da onlardan biriydi.

Cash'in BMW'sini çalıştırdım ve park yerinden çıkarak evine gittim. İki plan yapmalı ve en ince ayrıntıları bile düşünmeliydim. Başarısız olma lüksüm yoktu, planlarımdan biri başarılı olmalıydı.

Bilgisayarda araştırma yaparak geçirdiğim birkaç saatten sonra mola verdim. Verdiğim bu mola smokin giymeyi ve zengin züppelerin arasına karışmayı içeri-yordu. Zengin züppeler umurumda değildi; benim derdim Marissa ile vakit geçirebilmektir. İstedğim şey bencilceydi ama bunu inkâr etmiyordum.

Tüm sıkıntılarımla kısa bir süreliğine de olsa unutturacak bir bedene ihtiyacım vardı. Beni isteyen bir sürü kadın arasından herhangi birini seçebilirdim ama benim istediğim oydu. Bunun en önemli nedeni onun şımarık ve zengin bir kız olduğu gerçeğiydi.

Hemen şimdi yanına gidip onunla sevişebileceğimden emindim ama oynadığımız bu küçük oyun hoşuma gidiyordu. Dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyordu. O benden daha fazlasını istemedikçe giyinip kuşanıp oyun oynamaya devam etmek benim için sorun değildi.

Onu kendim hakkında uyarmıştım. Bu uyarıyı görmezden gelecek kadar aptal olmamasını umuyordum.

Üstüme tam oturan beyaz gömleğimin yakasını çekiştirdim. Hayatımda bir kez smokin giymiştim o da mezuniyet törenimdeydi. Hareketlerimi bu kadar kısıtladığını unutmuştum. Kusursuz bir şekilde dikilmiş gömlek üzerimdeyken omuzlarımı silktilim ve beni bunaltan şeyin smokin değil hayat olduğunun farkına vardım.

Bu hayata ayak uydurabileceğimi düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa yanılmıştım. Hiçbir şey olmamış, hiç zaman geçmemiş, hâlâ aynı kişiymişim gibi gerçek hayata geri dönmeyi hayal etmişim. Herhâlde daha fazla yanılmış olamazdım.

Bayanlar ve baylar, işte buna inkâr denir. Sizce de tam bir kaltak değil mi?

Marissa'nın kapısına sözleştiğimizden birkaç dakika erken gelmişim. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitli olduğunu gördüm.

En azından kapısını kilitleyecek kadar beyni vardı!

Cash'in anahtarını kullanabilirdim ama yapmadım.

Bunun yerine zile bastım.

Birkaç dakika cevap vermedi. Onunki gibi bir güzelliğin hazırlanmasının vakit alacağını düşündüm. Kapıyı açıp girişte belirdiğinde beklediğim her saniyeye değdiğini düşündüm.

Aman Tanrım, muhteşemdi!

Marissa ince ve uzun vücudunu sarıp sarmalayan siyah bir elbise giymişti. Kumaşın tek omuzundan diz-

lerine kadar uzanan kısmı bedenini ikinci bir deri gibi sarıyor ve dizinden itibaren bollaşarak yere uzanıyordu. Vücudunun tüm kıvrımları belli oluyordu ve giydiği topuklu ayakkabılar bacaklarını olduğundan da uzun gösteriyordu.

Sarı saçları çıplak omzuna dalga dalga yayılmıştı ve cildi altın gibi pırıl pırıl parlıyordu. Ama benim aklımı başımdan alan gözleriydi. Aynı zamanda hem masum hem de baştan çıkarıcı görünen mavi gözleri... O gözlerle beni süzüyordu. Meraklıca. Dikkatlice. Ne düşündüğünü, ne hayal ettiğini merak etmekten kendimi alamadım. Acaba hatırlıyor muydu?

Yaptığım onca şeyden sonra vicdanımın bana oyun oynadığını düşünüyordum. Yaptıklarımı elbette bilemezdi. Ama yine de bunu merak ediyordum.

Bir an boş bulunarak "Baş döndürücü görünüyorsun," dedim.

Söylediklerim dudaklarının daha da nefes kesici bir şekilde kıvrılmasına neden oldu. "Teşekkürler. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun. Her zamanki gibi."

Üstüme başıma biraz çeki düzen vermiştim. Ama çok fazla değil. Gidip saçlarımı kestirebilir ve tıraş olabilirdim ama yapmadım. Yapmayacaktım da. Cash'mişim gibi davranmak için bu kadar zahmetin altına giremeyecek kadar pislaktım. Kimse bu kadar uğraşmaya değecek kadar önemli değildi. Marissa bile. Saçımı arkaya taramış, kulaklarımın arkasına sıkıştırmış ve keçi sakalımı biraz kısaltmışım ama yine de smokin giymiş olsa bile yüksek sosyeteye karışmasına izin verilmemesi ge-

reken biri olduğumdan hiç şüphem yoktu. Kıcımlı öpebilirlerdi. Ne olursa olsun bu geceye gidecektim.

Sanırım istediklerimin hepsi bencilce değildi. Onunla birlikte bu geceye katılarak Marissa'nın ne kadar güçlü olduğunu ispat etmesine yardım ediyordum. Benim gibi birini böyle bir geceye götürmek onu ya batıracak ya da çıkaracaktı. Hangisinin olacağını söylemek güçtü.

Bu geceye katılmamın diğer nedenlerini düşünmeye çalıştım. Kahrolası bir kadın için bir şeyler hissetmenin sırası değildi.

En azından kendime böyle söylüyordum.

ON İKİ MARISSA

İkizlerin birbirlerine nasıl bu kadar benzediklerini ama bir o kadar da birbirlerinden farklı olduklarını anlayamıyordum. Nash'in bu kadar farklı gözükmesinin sebebi karakteri olabilir ama bana sorarsanız Nash ile Cash'in alakası bile yoktu. Cash'in ki o zamanlar onun Nash olduğunu sanıyordum, her zaman çok yakışıklı olduğunu düşünürdüm ama işin aslı şu ki bu konuda gerçek Nash'in eline su dökemezdi. Olağanüstü bir yakışıklılığı vardı. Ondan daha seksi bir erkek tanımamıştım. Üstünde smokin varken bile deri ceket giymeye ve motor kullanmaya ait olduğunu anlayabiliyordunuz. O böyle biriydi.

Baştan aşağı *tehlikeli* biriydi.

"Eşyalarımı alayım da gidelim," dedim ve içeri girdim. Siyah pullu küçük çantama rujumu, anahtarlarımı, pudramı ve kredi kartımı koyarken heyecandan ellerim titriyordu. Aynanın önünde bir saniyeliğine durdum ve derin bir nefes aldım. Neden cehennemin ortasına gidiyormuşum gibi hissediyordum? Anlaşılması güç bir şekilde vahşi bir fırtınaya sürüklenen bir kelebek gibiydim.

Onun hakkında yanılmıyordum. Nash'in vahşi olduğunu biliyordum ama ondan uzak duramıyordum.

Onun tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen bunu yapamıyordum. Hissettiklerimin mantıklı olup olmadığı umurumda bile değildi. Hayatımda ilk kez böyle bir şeye kalkışıyordum.

Canımı sıkın düşüncelerden kurtulmak için gözlerimi kapadım ve Nash'in yanına döndüm. Alevlerin ortasına.

Vale Nash'in uzattığı bahşişi almaya korkuyor gibiydi. Katlanmış faturaya uzanmadan önce endişeli endişeli bir bana bir Nash'e baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. Utangaç bir şekilde kafasını salladı ve faturayı cebine sokuşturarak arabayı park etmeye gitti. Güldüğümü saklamaya çalıştım. Arabayı mükemmel bir şekilde geri getireceğine bahse girebilirdim.

Kapıya geldiğimizde Nash bana kolunu uzattı. Bu hareketi birazdan tanışacağı insanların yanında nasıl davranması gerektiğini bildiğini ve onların arasında çok fazla sırtımayacağını gösteriyordu.

"Gidelim mi?"

Kaşlarını alay edercesine kaldırdı. Ona gülümse-dim ve koluna girdim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bunun bir nedeni Nash'e bu kadar yakın olmamı ama bu yeni bir şey değildi. O çevremdeyken hep böyle oluyordum. Diğer nedenin ise Nash ve bana hissettirdikleri ile uzak-tan yakından ilgisi yoktu.

Böyle hissetmemin nedeninin babamın beni veya daha da kötüsü kendisini gülünç duruma düşürecek bir

şey yapacağından veya bir şey söyleyeceğinden korkmam olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradım.

Kendime yeni kişiliğimin bunu umursamayacağını hatırlattım. Olivia bu kadar yüzeysel bir şeyi dert etmezdi. Ben de etmemeliydim. Ama eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu ve eski kimliğim öleli henüz birkaç saat olmuştu. O kadının hiçbir parçasının dirilmesini istemiyordum. Eskiden olduğum kişinin mezarında kalması gerekiyordu.

En kendinden emin gülümsememi takındım ve kibirli kibirli yanımda yürüyen Nash'e göz attım. İçeri girmek için kürsüye doğru ilerledik.

İçeri girdiğimizde bizi fark eden ilk kişi en anlamsız "arkadaşlarımdan" biri olan Millicent Strobe'du. Tam o sırada başka insanlarla yaptığı sohbeti bitirmişti ve bizim yanımızdaki bir çiftle konuşmaya geliyordu. Beni görünce onları bıraktı ve yanıma geldi.

"Kimleri görüyorum," dedi ve abartılı bir tatlılıkla gülümsedi. Nash'i görünce gülümsemesi daha da yayıldı ve meraklı gözlerle bize bakmaya başladı. Eğildi ve dudaklarını yanaklarıma değdirmeden beni öptü. "Kedicik ve onun küçük oyuncağı." Sahte bir kahkaha attıktan sonra kırmızı ojeli ellerini Nash'in omuzuna koydu. "Şaka yapıyorum canım."

Ama yapmıyordu. Nash'i tepeden tırnağa süzerek attığı bakış onu küçük gördüğünü gösteriyordu.

"Bu kim? Nash'in suç işlemeyi kariyer hâline getirmiş kardeşi mi?" Sahte kahkahaları kafamın tasını attırmıştı. Nash'in birisini küçük düşürmesinden boşu

boşuna endişelenmiştim; asıl tanıdığım insanların bizi utandırmasından endişelenmeliydim.

“Tam üstüne bastınız...” Nash sessizce konuşmaya başladı. Önce onu yanlış anladığımı sandım ama ona baktığımda yüzündeki ifadenin sabırlı ve ciddi olduğunu fark ettim. Kadını kışkırtmaya çalışıyordu.

“Şimdi de o şaka yapıyor Leese,” diyerek araya girdim. Leese ismini ona yakın arkadaşları takmıştı. “Bu şey, Cash, Nash’in kardeşi.”

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi acımasızca atıyordu. İnsanlara ne söyleyeceğimizi kararlaştırmamıştık. Bu yüzden onu Cash olarak tanıştıracığımı düşünmüştüm.

“Evet. Nash. Onu çok iyi hatırlıyorum. Peki, sen onu hatırlıyor musun? Neden böyle bir gecede onu evde yalnız bıraktın?” Burada asıl sormak istediği şey neden onun yerine bu adamı getirdiğimdi.

Babam Nash’e ne kadar düşkün olduğunu ve onu Townsend imparatorluğunun bir parçası yapma arzusunu kimseden gizleme zahmetine katlanmamıştı. İlişkimizi herkesin gözü önünde yaşadığımız için çoğu kişi ayrıldığımızı biliyordu ama kimse babamın isteklerini yok sayacağını düşünmemiş olmalıydı. Ne olursa olsun koluma Nash’i takıp buraya geleceğimi zannetmiş olmalıydılar çünkü kimse babam gibi bir adama hayır diyemezdi.

Hiç kimse.

Nash’in aksini iddia etmek için ağzını açtığını gördüm. Gözlerimi Millicent’e dikip gülümsedim ve dü-

şündüklerini söylememesi için yalvarırcasına tırnaklarımı Nash'in koluna geçirdim. Nefes alışından bana kızdığını anladım ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Yine de ondan yayılan havanın soğukluğunu hissedebiliyordum. Susturulmaktan hoşlanmıyordu.

"Nash'in başka planları olduğundan son dakika değişikliği yaptık. Biraz erken döndüm, aslında şu anda burada bile olmayacaktım."

"Neden erken döndün?"

"Şey, ilgilenmem gereken bazı kişisel problemler vardı."

"Kişisel mi?" Gözlerindeki bakışı tanıyordum. Kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi bakıyordu.

Kahretsin! Buraya gelmeden önce neler söylemem gerektiğini neden düşünmemiştim? Ama artık iş işten geçmişti.

"Evet, kişisel problemler. Bunun ne olduğunu biliyorsun değil mi? Hayatlarımız bu kadar göz önünde değilken sahip olduğumuz şeyler."

"Yani iki yaşından önce sahip olduğumuz şeyler?"

"Kesinlikle." Güldüm ve o andan itibaren kendimi daha rahat hissetmeye başladım.

Millicent da benim gibi ayrıcalıklı bir ailede büyümüştü ve ailemizin bizden beklentileri vardı. Bu yüzden ne demek istediğimi anlamıştı ama hayatlarımızın berbat olduğunun henüz farkına varmamıştı. Sürdüğümüz hayatın ne kadar kötü olduğunu ve bizi ne kadar iğrenç insanlara dönüştürdüğünü bilmiyordu. Ben artık bunu

öğrenmiştim bu yüzden onun gibi davranmak için hiçbir bahanem kalmamıştı.

“Bu eyaletteki en önemli insanların kızları olarak sahip olduğumuz bazı sorumluluklarımız var. Yoksa bunları da mı unuttun?”

Gerçekten bunu yapacak mıydı? Böyle biri arkadaşım olmuş olabilir miydi?

“Ben asla ailemi utandırmazdım,” diye ekledi iğnелейici bir şekilde.

Cash ile burada boy gösterdiğim için ailemi utandırmış olduğumu mu ima ediyordu yoksa ben mi çok alıngandım? Söylediklerini yanlış mı anlamıştım? Millicent’i küçüklüğümden beri tanıyordum. Böyle biri olduğunu daha önceden fark etmemiştim. Belki de suçlu olduğum için vicdan azabı çekiyor ve alınganlık yapıyordum.

İçimden bir ses buraya “Cash” ile geldiğim için ailemi rezil edip etmediğimi sordu. Babam buraya Nash ile gelmemi istemişti ama dış görünüşünün onu utandıracığı biri ile gelmemdense yalnız başıma gelmemi tercih edeceğini biliyordum.

Kalbim duyduğum suçlulukla hızlı hızlı atmaya başlamıştı ama neden suçluluk duyuyordum? Babam yüzünden mi? Nash yüzünden mi? Yoksa buraya getirdiğim kişi yüzünden mi?

Sonra içimde daha önce olmayan bir his belirdi. Yabancı ve korkutucu bir histi. Ama o anda bana doğru geldi.

Millicent'e tatlı bir şekilde gülümsedim. "Kibar olma nezaketini bile gösteremeyen insanları utandırmak kafama takacağım bir şey değil." Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Yanıt vermek için kendisini toplamasına izin vermeden önce eğildim ve fısıldadım, "Dikkat et de o kürsüden düşme Millicent. Öyle bir düşüş tüm kemiklerinin kırılmasına neden olur."

Doğrudum, ona sahte bir gülücük daha attım ve hemen arkama döndüm.

Babam ile göz göze geldiğimde az önce elde ettiğim zafer anı sona erdi. Odanın diğer köşesinde oturmuş beni izliyordu ve yüzünde öfke vardı.

Çok fazla düşünmeden çenemi kaldırdım. Babam bu hareketimin ne anlama geldiğini biliyordu. O da yavaş yavaş kafasını salladı. Yüz ifadesi en az benimki kadar sertti ve doğrudan içime işledi.

Birkaç saniyeliğine parçalara ayrılıyormuşum gibi hissettim. Kim olduğumun, ailemin benden beklediklerinin ve bu akşam yaptıklarımın baskısı altında parçalanıyordum ama Nash araya girdi ve beni bu düşüncelerden kurtardı.

"Neden birer içki alıp bu olanları unutmuyoruz?"

Rahat bir nefes aldım ve nazik teklifini kabul etmek için ona baktığımda gözlerinde bana saygı duyduğunu gösteren bir ışık gördüm. Bana saygı duymasını deli gibi istediğim için bunu hayal ediyor olabilir miydim? Emin değildim. Ne olursa olsun bana kendimi iyi hissettirdi. Beni çok fazla önemsemeyen biri bile olsa biri-

nin bana saygı duyması hoşuma gitmişti. Üstelik eskiden nasıl biri olduğumu da biliyordu.

Çok eskiden.

Belki de bu yüzden beni kurtarmaya çalışıyordu. Pek kahramanlık yapacak bir tip olmasa da şu ana kadar iki kez yardımına koşmuştu. İlkinde Cash ile beni kurtarmaya gelmişti. Sesinin Cash'inkinden ne kadar farklı olduğunu düşünmüştüm. Sert ama güven veren bir sesi vardı. Dönüş yolunda çok fazla konuşmasa da kendimi güvende hissetmiştim. Bu gece de bana yardım ediyordu.

Ama neden? Neden şimdi?

Yanıt gelmekte gecikmedi.

Belki de artık kurtarılmaya değer biri olduğumu düşünüyordu.

Bu düşünceleri bir kenara atıp gülümsedim. "Teşekkürler. Bir içki alırım."

Cash beni oradan uzaklaştırırken arkama baktım ve Millicent'in beni görünce yanından ayrıldığı nişanlısı Richardson Pyle'in (Rick) yanına gittiğini gördüm. Eminim ilk fırsatta olanları ona anlatacaktı. Aramızdaki konuşmanın göz açıp kapayıncaya kadar kulaktan kulağa yayılacağından adım gibi emindim. Bilin bakalım kim suçlu olacaktı? Nash'in sesini duyunca düşündüklerimi kafamdan attım ve dikkatimi ona verdim. "Beklediğin gibi bir gece değil, haksız mıyım?" diye sordu sessizce. Kafamı kaldırıp ona baktım. Başka bir tarafa bakıyordu ama yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Tüm bu olanlara rağmen Nash'in deği-

şebilecek kadar güçlü olduğumdan şüphe duyması beni üzüyordu.

Bunu fark ettiğimde kendime olan güvenim yerle bir oldu. Ona hiçbir şey söylemedim çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gerçekten değişebilir miydim? Değişmek bu kadar zor muydu? Yoksa ben de buradaki insanlar gibi geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar mı görmüştüm?

“Gerçekten insanların aklını okumakta bu kadar iyi misin yoksa ben mi anlaşılması çok basit bir insanım?”

Nash omzunu silkti. “Martini içecek bir kıza benziyorsun.” Göz ucuyla bana baktı, yüzündeki ifade karanlık ve ateşliydi. “Yalakalık yapmadığın zamanlarda çok yaramaz biri oluyorsun.”

İlk yorumunu duymamış gibi yaparak ikincisine odaklandım. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Birdenbire sıcak basmış ve sıcaklık tüm vücuduma yayılmıştı.

Bu müstehcen sözlerine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. “Sen de bira içecek bir adama benzemiyorsun. Ben daha sert bir şey içersin diye düşünmüştüm.”

Verdiğim cevabın da en az onunki kadar müstehcen olduğunu kelimeler ağzımdan döküldükten sonra fark ettim.

Aman Tanrım!

Kadife gibi bir sesle “Daha da sertleşebilirim,” dedi. “Ama bu akşam bira içerek benim beş para etmez biri olduğum izlenimlerini perçinlemek istiyorum.”

“Yani onlardan değersiz olduğunu düşünmelerini istiyorsun öyle mi?”

“Ne isterlerse onu düşünebilirler. Saçım nasıl olursa olsun veya ne içersem içeyim onlardan değersiz değilim. Bira aldım çünkü canım öyle yapmak istedi ve bu pezevenklerin benim gibi uzun saçlı, dövmeleli biri süslü partilerinde boy gösterdiğinde ödlerinin koptuğunu biliyorum, bu da bana zevk veriyor.”

Dudaklarının kıvrılması kendisinden ve bu başkaldırıdan memnun olduğunu gösteriyordu. Keşke ben de insanların hakkımda ne düşüneceği hakkında bu kadar umursamaz olabilseydim. Şu anda bunu yapamıyorum belki ama en azından çabalıyordum.

Belki bir gün ben de onun gibi olabilirdim. Belki.

Son zamanlarda o kadar belki diyordum ki belkilerim bir yığın halini almıştı. Bunu fark ettiğimde boğazımı sıkıyorlarmış gibi hissettim. Tıpkı birkaç gün önce kaçırıldığımda hissettiğim gibi.

Panikledim ve soğuk soğuk terlemeye başladım. Tek düşündüğüm şey hava almaktı. Ve geniş, açık ve alanda bulunmak.

Özgürlük.

Telaş içinde bir çıkış yolu aradım. Nash'in arkasındaki balkon kapısını gördüm. Ucu bucağı olmayan siyah gökyüzünün enginliği cennet gibi geliyordu.

Nash'in vereceği yanıtı beklemeden “Biraz hava almaya ihtiyacım var,” dedim.

Neyse ki balkonda benden başka kimse yoktu. Kalçamı parmaklıklara dayadım ve tek elimi soğuk

demirin üzerine koyarak vücudumu rahatlatıcı bir yaz meltemi gibi serinletmesine izin verdim.

Kendime sürekli güvende olduğumu, hayatımın en korkunç deneyiminin geçmişte kaldığını hatırlatıyordum.

Güvendeyim. Güvendeyim. Güvendeyim.

“İyi misin?”

“İyi olacağım.”

“Sana bir şey oldu. Bana ne olduğunu söyler misin?”

Hassas ve nazik olma işinde çok beceriksizdi, önce ne olduğunu kendisi söylüyor, sonra yanıt bekliyordu. Ama o da böyle bir insandı. Daha fazlasını yapabileceğinden emin değildim. Nash tanıdığım en sert ve kapalı insandı. Muhtemelen tanıdığım en incinmiş insan da oydu.

Artık ben de öyleydim.

Döndüm ve ona cevap vermek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Elinde birasıyla önümde dikiliyor ve kuzguni gözleriyle beni süzüyordu. Balkon, rahatlatıcı hava, bira, Nash, ben... Bu sahne çok tanıdık geliyordu. Bu anı daha önce yaşamış gibiydim.

İçimi bir sıcaklık kapladı ve nefesim kesildi. Nasıl oldu bilmiyordum ama o kadar tahrik olmuşum ki alev alev yanıyordum.

Kaşlarını çatarak “Ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sen... Bu balkonda bira içmen... Bilmiyorum. Sadece... Bilmiyorum. Çok tanıdık geldi. Tuhaftı.” Kaçamak bir yanıt vererek konuyu kapatmaya çalıştım ama görüldüğüm kadar sakın değildim.

Kıyafetlerini yırtıp çıkartmamalıydım. Kıyafetlerini yırtıp çıkartmamalıydım.

İçki bardağını tutan elim terlemişti. Bana doğru bir adım attığında diğer elimle tutduğum demiri iyice kavradım.

Bana biraz daha yaklaştıktan sonra durdu. Düşünceli düşünceli yüzüme baktı ve bira şişesini dudaklarıma uzatarak alt dudağıma değdirdi. "Evet. Tuhaf."

Birkaç dakika böyle kaldık. Tek düşündüğüm şey beni öpmesini, bana dokunmasını, beni kollarına alıp herkesi ve her şeyi unutturmasını ne kadar istediğimdi.

Ama yapmadı. Tek kelime söylemeden geri çekildi ve birasından bir yudum daha aldı.

Hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

ON ÜÇ NASH

“Neden Cash ve benim hakkımda hiç soru sordun? Seni kurtardıktan sonra babanın evine bırakırken neden şaşırmadın veya en azından kafan karışmadı? Benim kim olduğumu merak etmediğini söyleyemezsin.” Bunları sorduktan sonra gözlerimi ondan uzak tutmaya çalışarak gökyüzüne baktım.

Marissa'nın konuyu birden değiştirdiğim için şüphelenmemesini umdum. Onun balkon hakkında düşünmesini istemiyordum. Onun bilmesini istemediğim bir şeyi öğrenmesine ramak kalmıştı. Az kalsın benim bile unutmak istediğim ama unutamadığım şeyi hatırlayacaktı.

Bu konu üzerine düşünmek istemediğim için olanları aklımdan çıkarmaya zorladım. Onun peşinden buraya gelmemin bir hata olduğunu ancak fark ediyordum.

Yine de bazen neler bildiğini merak ediyordum. Bu yüzden mi onu sık sık bana bakarken yakalıyordum? Parçaları bir araya getirdiğinde benim hakkımda ne düşünecekti?

“Seni görünce şaşırdığımı kabul ediyorum ama ne olup bittiğini bildiğim için kafam çok da fazla karışmadı.”

Kafamı yana çevirerek ona baktım. Tek kaşımı kaldırdım. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Her şeyi anlamış mıydın?"

Kaşlarını çattı. "Ah, hayır. Her şeyi esir olarak tutulurken öğrendim. Adamların konuşmalarını duydum."

"Ahhh," dedim. İşte şimdi kulağa mantıklı geliyordu. Marissa olan biteni anlayacak kadar zeki bir kızdı ama Cash onu Nash olarak tanıyan insanların kendisiyle az vakit geçirmesini sağlamış olmalıydı. Böylelikle Marissa da gerçeği fark edememişti. Zaten durduk yere erkek arkadaşının kardeşi gibi rol yaptığından şüphelenecek değildi ya. Ama cevabında mantıklı olmayan bir şey vardı. Biz Marissa'yı kurtarana kadar kimsenin bu gerçeği öğrenmemesi gerekiyordu. "Tam olarak ne söylediler?"

"Kaynaklarından birinin bir gece önce aradığını ve birinizin ikinizin yerine de rol yaptığını, ama diğerinin, yani gerçek olanın, geri döndüğünü söylediler."

"Kaynak mı?"

Kafasını sallayarak beni doğruladı. "Öyle söyledi. En azından ben öyle anladım. Aksanı çok ağırdu."

"Rus aksam mıydı?"

"Evet, onun gibi bir şeydi."

Hoşnutsuzlukla kaşlarımı çattım. "Ve bu adam kaynaklarının bir gece önce onu aradığını söyledi doğru mu? Sen bunu ne zaman duydun?"

"Sanırım beni eve bıraktığın gün. Her zaman ellerimle gözlerimi bağladıkları ve ağızımı bantladıkları

için zaman kavramım biraz şaşmış olabilir. O saatleri hatırlamaya çalıştığımda, ben... şey..."

Titredi ve bir saniyeliğine gözlerini kapadı.

Tüm bu olanların onu çok sarstığını anlamak güç değildi. Onun yerinde kim olsa aynı şeyleri hissederti. Yakın zamanda yaşadığı bu sarsıcı deneyimi unutmak için çabalıyordu. Zaman ona göre ya aşırı hızlı ya da tam tersine aşırı yavaş akmış olmalıydı.

Bu işi arkamızda bırakana kadar hayatımız beklemeye alınmış gibiydi. Hepimiz bu işte beraberdik. Bu pezevenkler hepimizin hayatını olumsuz yönde etkilemişti.

Tarihleri düşündüm. Hatırladıkları doğruysa birileri Ruslara pazar günü haber vermiş demekti. Yani ben kasabaya geldikten sonra... Bu da gece klubünü izledikleri anlamına geliyordu ki buna hiç şaşırmamıştım. Gece kulübünde çalışan biri miydi? Yoksa Cash'e daha yakın biri mi? İçerden biri miydi?

Cash'in ne kadar dikkatli davrandığını biliyordum, bu yüzden birisinin kulübe takılarak onu ve hayatını gözlediğini düşündüm.

Dişlerimi sıkarak homurdandım.

"Ne oldu?" diye sordu Marissa.

"Cash - " Cümleyi bitirmeden kendimi durdurdum. Görünüşe bakılırsa bir kadının yanındayken kullandığım sözcüklere dikkat etme alışkanlığımı kaybetmemiştim. "Cash sizlere güvendiği için lanet olası bir aptal."

“Sizler derken?” diye sordu. Kendisini hariç tutmaya çalışıyordu. “Benden bahsediyor olamazsın.”

“Neden olmasın? Çevresindekilerin en kötüsü sen olabilirsin.”

“Bunu nasıl söylersin? Benden şüphe duymanı gerektirecek bir şey yapmadım.”

“Ama güvenimi kazanmak için de bir şey yapmadın.”

“Kimseye senin *aslında* kim olduğunu söylemem bana biraz da olsa güvenmeni sağlamıyor mu?

“Elbette hayır! Bu senin de işine geliyor. İnsanlara Nash olduğunu zannettiğin adamın *aslında* kim olduğunu söylediğinde başına gelecekleri tahmin edebiliyorum.” Acı acı gülümsedim. “Bana büyük bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranma. Sen de bizler gibi bencilsin.”

“Kimseye güvenmeden hayatına devam edemezsin.”

“Beni izle ve gör,” diye cevap verdim.

Söylediklerim onu incitmiş gibi gözüküyordu ama beni manipüle etmek için kullandığı bir kadın taktiği olduğundan şüphem yoktu. Taktiği benim üzerimde işe yaramayacaktı. Onu istediğim doğruydı. Ama ilgilen-diğim tek bir şey vardı: seks. Daha fazlasını istemiyordum. Doğru olanı yapmış ve onu uyarmıştım bile. Bu uyarıyı göz ardı ederse tüm suç onundu.

“Sanırım burada olmamız bir hataydı,” dedi. Sesi güçlkle çıkıyordu.

“Sana hayat ve insanlar hakkında ufak bir tavsiye vereceğim. Herkes bir şeyler ister. Herkes. Bunu o küçük kafana sokarsan kendini daha iyi hissedeceksin.”

Martini bardağıyla oynayan ellerine baktı. “Peki, sen ne istiyorsun?”

“İntikam,” dedim ve sesimi alçaltarak devam ettim. “Adalet.” Bana hak verircesine başını salladı ama yüzüme bakmadı. O uzun bacaklarını belime dolamayı ne kadar istediğimi düşündüm. Bu isteğimi ondan saklamalı ve ona kur yapmalıydım. Yüksek sınıftan insanlar böyle yapardı. Sırf bu yüzden böyle yapmayacaktım. Onu şok etmek istiyordum. Kimse için değişmeyeceğimi bilmesini istiyordum. “Ve seninle birkaç saat yalnız kalmak.” Niyetimi bilmesini istiyordum çünkü önünde sonunda sevişecektik. İstedikini elde eden biri olduğumu bilmeliydi. Bir kadın benim olduğunda bunu bilirdim. Marissa da öyleydi, benimdi.

Muhtemelen canı yanacaktı ama dediğim gibi bu onun problemiydi. Onu uyarmadığımı söylemezdi.

Oradan ayrılmak üzere balkondan çıktık ve Marissa odadaki herkesten kaçmak için elinden geleni yaptı. Alıştığı hayat ve tanıdığı insanlardan vazgeçmenin onun açısından kolay olmayacağını düşündüm. Bu daha ilk geceydi. İnsanlar dedikodu yapmaya başladığında ne yapacaktı? Ya da işe geri döndüğünde? İnsanlar tarafından dışlandığında? Belki de onu yeterince güçlü olmadığı, bunu yapamayacağı konusunda uyarmalıydım. Ama dediğim gibi ben buraya ait değildim, bu yüzden çenemi tutacaktım.

Çok çekici kıvrımlara sahip bir kız Marissa tam çıkışa doğru ilerlerken onun önünü kesti. Çene hizasında sarı saçları, iri göğüsleri ve dolgun kalçaları vardı. Marissa'nın arkadaşlarının ona şişman diyeceklerinden emindim ama Marissa'nın arkadaşları da anoreksik kiltaklardı.

"Marissa! Bekle!"

Duymamış gibi yapmanın nazik bir yolu yoktu, bu yüzden Marissa kıza döndü ve gülümsedi.

"Heather, nasılsın?" Marissa buradaki insanlarla konuşurken kullandığı aşırı mutlu yüz ifadesini takındı.

"Cayman adalarından erken dönmek zorunda kaldığımı duydum."

Marissa'nın seyahatini erken kesmesinin nedeninin kişisel olduğunu duymuş ancak bu bahaneyi beğenmemiş olmalıydı. Marissa hiç bozuntuya vermedi. Stres altındayken kendini iyi idare ediyordu. "Sen nereden biliyorsun?"

"Tim bahsetti."

"Dedikodu yapan bir erkeğe çok sık rastlanmaz."

Heather alındı ama kendini hemen toparlayarak konuşmasına devam etti. "Dedikodu değildi. Sen o kadar kendini işe adanmış birisin ki erken dönünce bir şeylerin ters gittiğini düşünmüş. Bu akşam sen gitmeden iyi olup olmadığını sormak istemiştin."

Birden kıza sempati duydum. Gerçekten de endişelenmiş gibiydi. Sanki Marissa ile arkadaş olmak istiyordu. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi idi. Bu kızın, yani Heather'ın bu odadaki kaltaklardan çok daha iyi

olduğunu söyleyebilirdim. Marissa'nın önemli insanlar listesinde çok üst sıralarda olmayacak kadar hoş biriydi.

Marissa'nın yüz ifadesinden Nash'in bahsi geçmediği için memnun olduğu belli oluyordu. "Ben iyiyim. Time iyi olduğumu söyleyebilirsin."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi nazikçe ama bizi rahat bırakmadı. Görünüşe göre zoru seviyordu. "Konuşmaya ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Her zaman evdeyim. Koca evde tek başımayım." Söylememesi gereken bir şey söylemiş veya sosyal takviminin boş olmasından utanmışçasına gülümsedi. Bunlar onların çevresinde utanılacak bir şey olmalıydı.

Lanet olası kaltaklar!

"Aklımda tutarım," dedi Marissa nazikçe ve arkasına döndü. Böyle bir nezakete alışık olmadığını düşündüm. Sonra birdenbire yumuşadı ve Heather'ın koluna dokundu. "Teklifin için teşekkür ederim Heather. Gerçekten. Teşekkür ederim."

Heather'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. O kadar şok olmuştu ki yüzüne üflesem yere düşecekti. Ben de şaşkındım, Marissa'nın yaptığı kolay bir şey değildi. Gözümde bir seviye yükselmişti. Belki de karakterini hafife almıştım. Belki de o güzel teninin altında züppe, çıkarıcı, şumarık bir çocuktan fazlası vardı.

Gerçeği söylemek gerekirse düşündüğümden daha karışık biriydi. Asıl karakterinin acımasız bir kaltak olduğunu ve bununla baş etmeye çalıştığını mı düşünmeliydim? Yoksa acımasız bir kaltak gibi davranmak için-

deki yumuşak ve nazik insanı korumak için kullandığı bir kalkan mıydı? Bunu zaman gösterecekti.

“İyi geceler,” dedi Heather ve bir adım geri atarak Marissa ile geçmemize izin verdi.

“Sen de Heather. Tim’e de sevgilerimi ilet, olur mu?”

Kızın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Bir an ağlamaya başlayıp Marissa’dan imzalı bir fotoğrafını isteyecek sandım ama toparlandı ve diğerlerinin yanına gitti.

Konuşmak için kalabalıktan uzaklaşıp antreye gide ne kadar bekledim. İmalı imalı “Bravo,” dedim. “İçinde iyi bir insan olduğunu bilmiyordum.”

Birdenbire bana döndü, gözleri daha önce fark etmediğim şekilde öfkeyle parlıyordu. “Benimle uğraşmayı kesmeyeceksin değil mi?” diye çıkıştı.

“Seni bu hale getiren, tüm hayatın boyunca hatalarını hoş gören insanlar. İhtiyacın olan şey sana dürüst olacak biri. Sen hata yaptığında kıcına şaplağı atacak biri. Bu sana iyi gelecektir.”

“Tam da bu işin adamısın,” dedi ve arkasını dönerek yürümeye başladı.

“İlgilendiğim tek şey ihtiyaçlarımı karşılamak,” dedim ama beni duyduğunu sanmıyordum.

Onu takip ettim. Kaldırımında durdu ve valenin arabayı getirmesini bekledi. Cevap verdiğinde az önce söylediğim şeyi duyduğunu anladım. “Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hiçbir şeye.”

“İhtiyacın olmayabilir ama benden bir şey istediğini biliyorum. İstedğin kadar inkâr et, ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.”

Gözleri üzerimde gezindi ve heyecanlanmış gibi kekeledi.

“Sen... Sen hem sapıksın hem de hayal görüyorsun,” dedi. Onun dengesini altüst etmiştim. İnsanların ona böyle davranmasına veya dürüst olmasına alışık değildi.

“Göreceğiz.”

Vale çok kısa bir süre önce park etmiş olduğu arabayı geri getirdi. Ona bahşış verdim ve iyice gerilmiş olan Marissa’ya kapıyı açtım. Alınganlığı beni az kalsın güldürecekti ki bu gece gerçekleşen diğer tuhaf şey de buydu. Gülmek çok sık yaptığım bir şey değildi.

Direksiyona geçtim ve kapımı kapattım. Marissa cevap vermek için yalnız kalmamızı beklemiş olmalıydı.

“Seninle sevişeceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Yeniden kaçırılmayı tercih ederim.”

Bu seferki cevabına gerçekten güldüm. “Göreceğiz,” diye tekrar ettim ve vites değiştirerek hızlandım.

Onun evine gitmediğimizi fark ettiğinde en az beş dakikadır araba kullanıyordum.

“Nereye gidiyoruz?”

“İçkiye ihtiyacım var. Senin de öyle.”

ON DÖRT MARISSA

Öfkemi dindirmek için Nash'le kavga etmek istesem de bunu yapmadım. Haklıydı. Benim de bir içkiye ihtiyacım vardı. Belki de iki.

Başımı arkama yasladım ve gözlerimi kapatarak bu gece olanları ve hayal kırıklığımı unutmaya çalıştım. Nash arabayı park edene ve motorun sesi kesilene kadar gözlerimi açmadım. Başımı ona çevirdiğimde yüzünde boş bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim.

Yoksa bilmemem daha mı iyiydi?

Bilmememin daha iyi olacağına karar verdim. Bir canavar olduğumu düşündüğünden emindim. Haklı olabileceği benim daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Kendimden utanarak uzaklara baktım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Nedense Dual'e geleceğimizi düşünmüştüm ama bu çok mantıksızdı. Dual, Nash'in rahatlamak için gideceği son yerdi. Ama kırk yıl düşünsem de beni böyle bir yere getireceği aklımın ucundan geçmezdi.

Arabayı bir piyano barının önüne park etmişti. Tam soru soracaktım ki Nash zihnimi okumuş gibi cevap verdi: "Annem piyano çalardı. Bu müzik beni her

zaman rahatlatmıştır.” Arabadan çıktı ve kapımı açmak için yanıma geldi. Elimi tutması beni şaşırtmıştı çünkü çok centilmence bir davranıştı ve onun bir centilmen olmadığını biliyordum. “Ayrıca üzerimizdeki kıyafetler burada sırtımayacaktır.” Bunu düşünmemiştim ama onun buna dikkat etmesine sevindim.

“Bu kibarlık da nereden çıktı? Hiç senin tarzın değil.”

Bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. “Belki ben de olmadığım biri gibi davranmak istiyordumdur.”

“Rol mü yapıyorsun?”

“Şikâyet mi ediyorsun?”

“Hayır. Sadece...”

“Sadece ne? Şüphelendin mi?”

Gülümsedim. “Sanırım.”

“İyi.”

Nash elimi bıraktığında hayal kırıklığına uğradım ama kendime bunun iyi olduğunu hatırlattım. Ondan duygusal olarak ne kadar uzak durursam benim için o kadar iyiydi.

Ama bir parçam ondan uzak kalmak istemediğimi söylüyordu. Ateşi hissedene kadar ona yaklaşmak istiyordum. Sorun şu ki, ateşi hissedecek kadar yaklaşmak yanmama da sebep olabilirdi.

Belime koyduğı eli tüm vücudumun ürpermesine neden oldu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmamak istedim çünkü göğüs uçlarımin sertleştiğini hissedebiliyordum. Ama kendime engel oldum ve belime koyduğı elinden zevk almaya odaklandım.

Bar loş ışıklandırılmıştı, sadece piyanoyu aydınlatan bir lamba vardı. Pahalı puro kokusu her yere sinmişti ve havadaki duman, duvar boyunca sıralanmış yarım ay şeklindeki masaların güçlükçe görülmesine neden oluyordu. Nash beni en köşedeki masaya götürdü.

Karşıma geçmek yerine yanıma oturdu ve iyice kenara kaymak zorunda kaldım. İyice köşeye sıkışmıştım ama oturduğum yerden piyanonun manzarası çok güzeldi. Nash kolunu omzuma attı ve uzun parmaklarının hünerini göstermekte olan piyanisti izlemeye başladı. Ben ise Nash dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Vücutlarımız dizimizden omuzlarımıza kadar birbirine yapışmıştı. Havadaki puro dumanına rağmen onun temiz, erkeksi kokusunu alabiliyordum. Kokusu beni içine çekiyordu.

Sola baktığımda Nash'in tüm görüş alanımı kapladığını gördüm. Kafamı uzatsam boynunda atan damarı öpebilirdim. Ona baktığımı hissetmiş gibi boşta kalan eliyle papyonunu gevşetti ve gömleğinin en üst düğmesini açtı. Onu ellerimle soyma düşüncesi nefesimi keşiyordu.

Garson siparişimizi almak için tam zamanında geldi.

"Bir vodka bir de martini." Seçimi beni memnun etti. Gerçi fark etmezdi. Ne de olsa kendisi ne isterse onu sipariş verecekti. Böyle yapmasının nedeni ya düşüncesiz olması ya da kontrolü tamamen ele almak is-

temesiydi. Belki de ikisiydi. Emin olduğum tek bir şey vardı: tüm kontrolü ona bırakmak ve dizginleri eline almasını izlemek beni her şeyden daha çok heyecanlandırıyordu.

Nash içeceklerimiz gelene kadar sessizliğini korudu ve ben orada değilmişim gibi davrandı. Kendi içkisini iki yudumda bitirdi ve garson daha bizim masamızdan uzaklaşmamışken ikincisini istedi. İçkimi önüme doğru uzattı ve yüzüme baktı. Vücudu odanın geri kalanı ile benim aramda bir bariyer oluşturunuyordu. Sanki beni her şeyden koruyordu.

Veya beni hapsediyor ve tüketiyordu.

Yumuşak bir ses tonuyla "İç," dedi ve gözlerime baktı. Gözleri o kadar derindi ki kendimi onlarda kaybetmek ve dünyadan soyutlanmak istiyordum. "Bana her şeyi anlat. Neler oldu."

Ona ne anlatmamı istediğini anlamıştım. Esir tutulmamı kastediyordu. O günleri hatırlamak içimin ürpermesine neden olduğu için bundan kaçınıyordum.

"Önce senden bahsedelim. Esir tutulduğum günleri sana seve seve anlatırım ama karşılığında bir şey istiyorum."

"Önce senin sorularına cevap verirsem anlattıkların karşılığında bir şey istemiş olmuyorsun. Buna rüşvet deniyor. Ne istiyorsun Marissa? Seni tatmin edeceğime inanmıyor musun?"

"Hayır inanmıyorum."

Bana doğru uzanarak saçımı omuzumun arkasına attı, parmakları boynumu sıyırıp geçmişti. “Seni tatmin edeceğimi temin ederim.”

Beni kendisine çeken bakışını ve rahatlatıcı sözcüklerini göz ardı etmeye çalıştım. “Ne kastettiğimi biliyorsun Nash,” dedim. Elimden geldiği kadar sert cevap vermiştim. İç çektiğini duydum. Bana o kadar yakındı ki nefes alıp verişini hissedebiliyordum. “Ne öğrenmek istiyorsun? Sana her şeyi anlattım.”

Şaka yapıyor olmalıydı! Bana hiçbir şey anlatmamıştı!

Şu ana kadar olan her şeyi, karşımdaki adam haline gelmesinde rol oynayan her şeyi bilmek istiyordum. Umut vaat eden bir gencin bu kadar katılaşmasına ve acı çekmesine neden olan her şeyi öğrenmeliydim. Annesinin öldürülmesi ile ilgili hatıralarını deşmek acımasızca olacaktı, bu yüzden onu bana kendi isteğiyle başka bir gün anlatmasını umarak sustum. “Bana denizde geçen yıllarını anlat. Kaçakçılık yapan bir gemide çalıştığını söylemiştin değil mi?”

“Doğru. Başka ne anlatabilirim ki? Yasal ve etik olmayan bir sürü boktan işe karıştım. Bundan daha fazlasını bilmene gerek yok.”

Birden soğuklaşan tavrını fark etmemek elde değildi. Belli ki bu konuda hassastı ve bana her şeyi anlatmak istemiyordu. Ama ben bir avukattım ve sırf biri bana cevap vermek istemiyor diye soru sormaktan vazgeçecek değildim.

“Güzel günlerin de olmalı. Bana bir tanesini anlat.”

Kimsenin görmemesini istediği bir parçasını tanımayı neden bu kadar istediğimi bilmiyordum. Bunun tehlikeli olduğunu bilsem de kendimi durdurmam imkânsızdı.

Nash tekrar iç çekti ve tavana bakmaya başladı. Sessiz ve kızgın görünüyordu ve görünüşe göre cevap vermeyecekti.

Ama beni şaşırttı.

“Gemideki ilk yılım cehennem gibiydi. Evimi özlüyordum, kalbim kırılmıştı ve suça bulaşma fikrinden nefret ediyordum. Ama nasıl hayatta kalacağımı biliyordum. Babam ve Cash için bunu yapacaktım. Gördüklerim sayesinde bir gün hepimizi kurtarabileceğimi biliyordum. Bu yüzden o gemide bulunmak benim tek şansımdı. En azından bir süreliğine. Babam benim için birini göndereceğine söz vermişti, uzun bir süre bu umuda tutundum. Bir süre sonra nefretin de beni hayatta tutabileceğini öğrendim. Nefret hayatımı kurtarabilirdi.” Birkaç saniye sessizleşti ama daha sonra boğazını temizleyerek devam etti. Hoş olmayan bir şeyi hatırlamak onu sarsmış olmalıydı. “Her neyse, birkaç ay sonra bir Somalili getirdiler. Kendisi ve ailesinin güvenli bir şekilde Amerika’ya götürülmesini istiyordu, Ruslar iki yıl boyunca onlara yardım ederse onu ve ailesini Amerika’ya gizlice sokacaklarına söz verdi.”

“Adı Yusuf’tu ve bana babamı hatırlatıyordu. Gençti ama iki yıl onlardan uzak kalmak anlamına gelse bile ailesi için her şeyi yapacağı belliydi. Benimle hemen arkadaş oldu. Çok iyi İngilizce ve Rusça konuşuyordu,

bana da Arapça ve biraz Rusça öğretti.” Nash Yusuf’tan bahsederken gülümsüyordu. “Geceleri iskambil oynardık. Tüm dünyadaki en iyi poker surat ondaydı. İfadesiz bir yüzü vardı, duygularını hiç belli etmezdi.” Dudakları sevecen bir şekilde kıvrılacaktı ki kendini toparladı. “Her neyse, Bajuni’ye gidiyorduk, o adada değiş tokuş yapacağımız bir limanımız vardı. Gece onu küçük bir bota gizlice girerken yakaladım. Önce bana ne yaptığını söylemedi ama onu alarmı çalıştırmakla tehdit edince fikrini değiştirdi.”

“Yusuf Ruslara yardım etmeyi kabul ettiğinde kapitanımız Alexandroff karaya demir attığımızda karısını görebileceğine ve ona para gönderebileceğine söz vermişti. Ama daha sonra buna izin vermemişlerdi. O da karısı ve kızının açıktan ölmemesi için arada bir kaçıyor ve onlara para götürüyordu. Bensiz gitmesine izin vermedim, Somali sahiline kadar beraber kürek çektik ve Yusuf’un köyü Beernasi’ya yakın bir koya yanaştık. Orada sadece birkaç saat geçirdik ama karısı ve küçük kızı ile tanıştım. Gecenin bir yarısı uyandılar. Karısı Sharifa bize yemek hazırladı, küçük kızı bir an olsun yanıımızdan ayrılmadı.” Ondan bahsederken acı acı gülümsedi. “İsmi Jamilla’ydı. İsminin anlamı güzel demekmiş. O da öyleydi, çok güzeldi.”

Tekrar sessizleşti, hikâyesinin geri kalanını öğrenmek için “Sonra ne oldu?” diye sordum.

Nash bana baktı, gözlerinde donuk bir ifade vardı. Sesi buz gibiydi. “Alexandroff bizi buldu. İçeri girdi, Yusuf’un başına silahını dayadı ve tetiği çekti. Onu

ailesinin gözü önünde öldürdü. Gemiye adımımı attığımdan itibaren nefret ettiğim iki adam beni tuttu ve Yusuf'un ölümünü zorla izletti. Daha sonra beni bayılıta kadar tabancalarının kabzalarıyla dövdüler. İki gün sonra gemide uyandım. Yastığım kendi kanımla kaplıydı. Ağzımı tıkamış ve beni yatağa bağlamışlardı."

Nutkum tutuldu. Nash'in nasıl hissetmiş olduğunu düşününce onun için üzuldüm. Tanrı aşkına en iyi anısı buydu! Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Aman Tanrım. Nash. Çok üzgünüm."

Neden sordun Marissa? Neden? Neden bunları ona tekrar hatırlattın?

"O gemide hiç güzel bir şey olmadı. Hiç. O gece asla unutmayacağım bir ders aldım."

Sormaya korkuyordum. "Ne dersi?"

"Nefret etmeyi öğrendim. Gerçekten nefret etmeyi."

"Seni anlıyorum. Bir süre böyle hissetmen çok normal. Ama bu kadar uzun bir süre bu duyguya takılıp kalman çok sağlıklı değil."

"Diğer seçeneğe göre sağlıklı. Yapacağım diğer şey beni öldürmelerine neden olurdu."

Bir saniyeliğine Nash'in yüzündeki kızgın maske düştü ve o sert görünümünün altında ne kadar yaralı olduğunu gördüm. Eskiden olduğu kişiyi bir anlığına da olsa görmek güzeldi. Belki ileride yeniden o kişi olabilirdi.

Hiç düşünmeden parmaklarımın ucuyla yanaklarına dokundum. Yumuşak bir sesle "Belki bir gün hayatta

kalmak için öfke ve nefret dışında bir şey bulabilirsin,” dedim.

Dokunuşum kendine gelmesini sağladı ve ona yakınlaşmama izin vermemek için uzaklara baktı. Vodkaşından bir yudum aldı ve masayı nazikçe masaya geri bıraktı. Gözlerimiz buluştuğunda ifadesiz olduklarını gördüm. Ne bir kızgınlık, ne de bir öfke... Hiçbir şey yoktu. Gözlerinde örülmesi yıllar almış ve aşılması imkânsız bir duvar vardı sadece.

“İstedigini aldın. Şimdi sıra bende. Bana cumartesi gecesi neler olduğunu anlat.”

Arabamı park ettikten sonra olanları hatırladığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Dalgındım, aklım hâlâ “Nash” ile olan ayrılığımızdaydı. Elbette o zamanlar kiminle sevgili olduğum ve kimin tarafından terk edildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrılığımız kafamı karıştıran ve bazen beni sinirlendiren bir şeydi. Bunun hakkında çok fazla düşünmek kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bu düşünceleri kafamdan attım ve kafamdaki kilitli kutudan çıkmalarına izin verdiğimde korkudan ödümü kopartan olaylar zincirini hatırlamaya çalıştım.

“Aklım hâlâ ayrılığımızdaydı. Egom altüst olmuştu. Cash’in bana söylediği tek şey başka birisine âşık olduğu ve benimle sevgili olmaya devam edemeyeceğiydi. Hiçbir soruma cevap vermiyordu. Bu yüzden dalgındım ve kapıyı açarken hiçbir şey dikkatimi çekmemişti.” Çantamı masanın üzerine koydum, sonra üzerimi

değiştirmek ve kendime bir kadeh şarap almak üzere yatak odama gittim. Pijamalarımı giydikten sonra telefonumu arabada unuttuğumu fark ettim ve dışarı çıktım. Döndüğümde televizyonun sesinin sonuna kadar açık olduğunu fark ettim ve kendime geldim. Bu çok garipti çünkü Olivia gece mesaisine kalmıştı. Ben Dual'e gittiğimde hâlâ çalışıyordu. Televizyonu da asla açık bırakmazdı. Bunu yapmayacak kadar sorumluluklarını bilen bir kızdı.

"Her neyse, onu oturma odasında gördüğümde kapıda dikilmiş bunları düşünüyordum. Gölgelelerin içerisinde çıkmış gibiydi. Bir silüet. Televizyonun beyaz ışığındaki bir gölge. Bu silüetin tanımadığım birine ait olduğunu içgüdüsel bir şekilde anladım.

"Tüm bunlar yirmi ya da otuz saniye içinde gerçekleşti. O adam ortaya çıktığında kafam daha yeni yeni yerine gelmeye başlamıştı. Kafamı daha erken toparlayabilseydim iyi olacaktı. Gecenin bir yarısı oturma odamda yabancı bir adamın olduğunu fark ettiğimde bağırarak için ağzımı açtım. Tam o sırada üzerime atladı. Ondan kaçmaya çalıştım, neredeyse başaracaktım ama beni yakaladı ve çantamı koyduğum masaya fırlattı. Duvara çarptığımı ve ondan uzak kalmak için oturma odasına doğru kaçtığımı hatırlıyorum. Ondan uzaklaşmak ve beni yakalamamasını sağlamak dışında bir şey düşünemiyordum. Bacağıma tutunca düştüm. Ona tekme attım ama beni kendisine çekti ve bacaklarımın üzerine oturdu. Yüzüstü yattığım için pek bir şey yapamıyordum. Yine de saçımdan tutarak kafamı

kendisine doğru çektiğinde anahtarımı eline saplamayı başardım. Anahtarlarım telefonumu almak için dışarı çıktığımdan beni elimdeydi. Ağzıma bir şey soktu ve güçlükle nefes almaya başladım. Kimyasal bir şey koktuğunu hatırlıyorum, gerisini bilmiyorum. Ertesi gün uyandığımda gözlerim kapalı, ellerim bağlı ve ağzım tıkalıydı.

Nash'e bakarak "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Beni bodrum katında tutuyor olmalıydılar,"dedim. Orada hissettiklerimi hatırlamıştım. O koku, o ses, üzerinde yattığım soğuk zemin. Bunları hatırlamak bile yalnız hissetmeme ve korkmama neden oluyordu. "Yattığım zemin tüm dünyadaki en soğuk beton olabilirdi. Metalimsi bir şey kokuyordu. Kan gibi. O kadar sessizdi ki musluktan akan suyun sesini duyabiliyordum. Ve yanımda birisinin nefes aldığını." Durdum ve beni dikkatle izleyen Nash'e baktım. "Orada benden başka kim vardı hâlâ bilmiyorum. Veya onlara ne olduğunu. Bir süre sonra sesleri kesildi."

Korkudan titremeye başladım. Orada gözlerim bağlı bir şekilde yatarken yanımdakinin korkmuş ve yalnız bir kadın olduğunu hayal etmiştim. Tıpkı benim gibi hareket edemediğini ve konuşamadığını düşünmüştüm. Ama o yaralıydı. Çok kötü yaralanmıştı. Belki de bayılana kadar dövülmüştü. Hiç ses çıkarmıyordu. Ben ağzım tıkalı olmasına rağmen konuşmaya çalışırken onun nefes alış verişini hiç değişmedi. Nefesi kesilince oda sessizliğe büründü.

Ben yerde yatıyordum. Kolum, omzum, kalçam iyice uyumuştı ve ağlıyordum. O odada yanımda yatan ve sesini bile çıkaramadan ölen kişi için ağladım. Belki de birileri bir yerlerde onu arıyor veya onun yasını tutuyordu. Ama ne işlere karıştığını ve kime bulaştığını bilmiyorlardı.

Belki de o kişi kadın bile değildi. Hiç bilmemek benim için daha iyiydi.

Nash'in dokunuşu beni içinde bulunduğumuz zamana, yaşayanların ülkesine geri getirene kadar gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünün farkında değildim.

"Sana bunları sormamam gerekirdi."

Gözyaşları içinde gülümsedim. "O zaman eşitlendik."

Gözlerime baktı ve ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Parmakları ıslak yanaklarımdaydı. Piyanonun sesi giderek uzaklaştı, tıpkı hissettiğim acılar gibi.

Birdenbire tükenmiş hissettim. Tıpkı olmak istediğim gibi. Nash ile birlikteyken özgürdüm. Geçmişimdeki acılar ve üzüntüler arkamda kalmıştı. Onun dışındaki her şey önemsizdi. O kontrol edilemezdi ve benim de kontrolden çıkmaya ihtiyacım vardı. Başka bir şeye ihtiyacım vardı ve o istediğim her şeye sahipti.

"Bazen kendini bir şeyde kaybetmek istersin, tüm acılarını alacak bir şeye ihtiyacın olur. Bir süreliğine de olsa uyuşturulmak istersin." Nash hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi söylerken kalbim yavaş yavaş atmaya

başladı. Bana reddedemeyeceğim bir teklif sunmuştu. Yanıma yaklaştı. Konuşurken dudağı kulağıma değiyordu. "Senin için o kişi olabilirim. Birbirimiz için bunu yapabiliriz."

Nash'in eli enseme doğru hareket etti. Başımı tuttu ve kulağıma doğru fısıldamaya devam etti. Sıcak nefesini hissedebiliyordum. "Sana her şeyi unutturabilirim. Zevk dışında hiçbir şey hissetmemeni sağlayabilirim. Vücuduna yapacağım şeyleri, sana hissettireceklerimi gördüğünde geçmişi hatırlamayacaksın. Ellerimle seni iyi hissettireceğim," dedi ve ellerini saçlarımdan çekerek kalçalarıma indirdi. "Dudaklarımla sana zevk vereceğim," diye devam etti ve dudaklarını yanaklarıma değdirdi. "Dilimle her şeyi sana unutturacağım," diye fısıldadı ve diliyle alt dudağıma dokundu. "Sana söz veriyorum her saniyesine bayılacaksın." Söylediklerini haklı çıkarmak istercesine beni yavaşça ısırdı.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda nefesimi tuttum. Dudaklarımı aralayarak tadını almaya ve bir parçasını içimde hissetmeye çalıştım. Dilinde vodka-dan kalan bir nane tadı vardı. En az içtiği içki kadar sarhoş ediciydi.

Ellerimi Nash'in boynuna götürdüm ve parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçirdim. Kafasını yana eğdi ve beni daha şiddetli öpmeye, diliyle dilimi emmeye başladı.

Masanın altından elinin kalçalarımdan bacaklarımdan arasına doğru hareket ettiğini hissedebiliyordum. Elbisemin yırtmacı en özel yerlerime erişmesine olanak

tanıyordu. Bacaklarımı onu davet edercesine araladım. Halka açık bir yerde olmamız umurumda değildi. Babamın ortaya çıkacak olan skandal yüzünden beni evlatlıktan reddetmesi umurumda değildi. Bu adam ve bana hissettirdikleri dışında hiçbir şey umurumda değildi. Bana dokunmasını istiyordum hatta bana dokunmasına *ihtiyacım vardı*. Piyanonun sesi de aramızdaki çekime uygun ortam hazırlıyordu.

Eli bacaklarımın arasında iyice ilerledi ve birden durdu. Sadece başparmağı hareket ediyor ve en hassas yerlerimde daireler çiziyordu. Onu hissetmek istediğim yere çok yaklaşıyordu.

Gözlerimi kapatmış onu öpüyordum ki Nash'in durduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. Gözleri alev alevdi ve aramızdaki çekim beni yakıp kavuruyordu. "İç çamaşırlarının ıslandığına bahse girerim," diye mırıldandı elini yavaş yavaş hareket ettirmeye devam ederken. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve oturduğum yerde yavaş yavaş kıvranmaya başlamıştım. "Göğüs uçlarının sertleştiğine bahse girerim," dedi yavaşça ve öne eğilerek boynumu öptü. "Göğüslerin sertleşmiş ve sızlamaya başlamış olmalı. Vücudunun geri kalanı gibi bana yalvarıyor. Onları yalamam için. Emmem için."

O haklıydı. Yalvarıyordum. Onu tüm benliğimle istiyordum. Nash'in ağırlığı altında ezilene ve onun tarafından sarılıp sarmalanana kadar rahat etmeyecektim.

Vücuduma yaslanmış vücudu, bana işkence eden elleri, yüzümde hissettiğim nefesi ve her yerimi sarmış

olan kokusu bana bir şeyleri hatırlatıyordu. Çok tanıdık gelen bir şey.

Birden ışıklar yandı ve herkes sahneyi alkışlamaya başladı. Nash sinirlenerek arkasına yaslandı ve elini bacaklarımdan çekti. Kalabalık sahneyi ayakta alkışlıyordu. Kendi kendime az önce yaşadığım özel performansın da ayakta alkışı hak ettiğini düşündüm.

Bundan daha iyisini hayal bile edemiyordum.

Aramızda kaçınılmaz olarak gerçekleşecekleri düşünmek beni heyecanlandırıyordu.

Cash masadan kalktı ve bana elini uzatarak "Gel," dedi. "Bu, buradan ayrılmamız için bir işaret." Yüzündeki çarpık gülümseme daha da yakışıklı görünmesini sağlamıştı, normalde olduğundan daha seksi.

Bunun mümkün olacağını tahmin bile edemezdim.

ON BEŞ NASH

Marissa'nın ne düşündüğünü bilmiyordum ve bunu önemseyecek ya da öğrenmek isteyecek bir adam değildim. Sessiz görünüyordu ama rahatsız hissetse veya bir şey söylemek istese bunu söylerdi diye düşündüm. O bir yetişkindi. Ağzından laf alacak halim yoktu.

Bu işin nereye gittiğini bilmeliydi. Bu akşam onun yatağında yatacağımı açık açık söylemiştim. Gerçi ikimiz de uykumuzu alamayacaktık. Emin olduğum tek bir şey vardı: Tam bir oyuncuydu. O da beni benim onu istediğim gibi istiyordu. Bu akşam beni durduracak olan tek şey bana hayır demesiydi. Ona tecavüz edecek halim yoktu. Ama bunun sorun olacağını düşünmüyordum çünkü her bahse varım ki hayır demeyecekti.

Gaz pedalına biraz daha bastım. Bir kadınla birlikte olmayalı birkaç hafta olmuştu bu yüzden heyecanlanmıştım. Boş bir park alanı bulup ona saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu kucağıma oturtup, iç çamaşırlarını parçalayıp, nefessiz kalana kadar benimle sevişmesini hayal ediyordum. Hayali bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu.

Bunu teklif etsem, hatta teklif bile etmeden yapsam Marissa'nın ne tepki vereceğini merak etmekten kendimi alamadım. Daha önce benim gibi biriyle birlikte

olmamıştı ve onu tahrik ettiğimi biliyordum. Bir parçasının birlikte olduğumuzu hatırladığından emindim. Bunun da etkisi olabilirdi. Ne olursa olsun bana ayak uyduracağını biliyordum. Vahşi ve korkusuz olmak onun tabiatına aykırıydı, bu da beni heyecanlandırıyordu. Ona görmediği şeyleri göstermek, yapmadığı şeyleri yaptırmak ve hissetmediği şeyleri hissettirmek istiyordum.

Marissa eşsizdi. Daha önce onun gibi bir kadınla karşılaşmamıştım. Kibardı, vakurdu ama ben etrafındayken içindeki kapıları ortaya çıkarıyordu. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkartacaktım. İlişkımız çok uzun sürmeyecekti, bu da benim işime geliyordu. Açlığımızı giderene kadar sevişecek, tatmin olacak ve birbirimizi unutacaktık. Herkes kendi yoluna gidecekti. Sorunsuz. Zahmetsiz. Tam sevdiğim gibi.

Arabayı kaldırıma park ettim ve motoru dururdum. Marissa'ya baktım. Şehvet dolu mavi gözleri ile beni izliyordu. Birkaç saniye yüzüne baktım ama bir şey söylemedim. O da öyle yaptı.

Dürüstçe "Bu akşam senin yatağında yatacağım," dedim.

"Evet," dedi ve zaten bildiğim şeyi onaylamış oldu.

Tek kelime etmeden kalktım ve kapısını açmak için arabanın çevresinden dolandım. Arabadan çıkmasına yardım ettim ve elimi beline koyup yanında yürümeye başladım. Yuvarlak hatlı mükemmel kalçalarına dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Kapının önüne geldiğimizde anahtarlarını çıkardı. Onları elinden kaptım ve kapıyı açtım. Önüme geçti ve eve girip girişte durdu. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra ona döndüm. Tek kelime etmeden çantasını elinden aldım ve masanın üzerine fırlattım.

Eğildim ve onu kucaklayarak yatak odasına taşıdım. Yatağın önünde onu yere bıraktım ve yatağa uzandım. Sessiz bir şekilde onu izliyordum. Onu sarı saçlarından seksi ayakkabılarından görünen ayak parmaklarına kadar incelerken hareket etmeden durdu.

İçindeki kaplanı çıkarmak çok hoşuma gidecekti. Geçmişini ve kim olduğunu unutmak istiyordu ama önce kontrolünü kaybetmeliydi. Ben de ona yardım edecektim.

ON ALTI MARISSA

“Sana daha önce yaşamadığın bir şey yaşatacağım. Ama sen de ne istersem yapacaksın,” dedi. Sanki başka şansım varmış gibi.

Heyecan her yanıma sarmıştı. Eskiden kontrol hep bende olurdu. Bir erkeğin benimle böyle konuşmasına asla izin vermezdim. Ama Nash farklıydı. O çok vahşiydi. Tehlikeliydi. Ben de buna hazırdım. Ona ihtiyaç duyuyordum, onu çok istiyordum. Onunla aramızda ciddi bir şeyler olamayacağını bilsem de kısa bir süreliğine benim olacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Ben de onun olacaktım.

“Saçlarını aç,” diye emretti. Soru sormadan saçlarımın tek omuzumda durmasını sağlayan tokaları çıkardım. Ona bu şekilde itaat etmek heyecan vericiydi. İçimde büyüyen bir sıcaklık hissettim. Başımı sallayarak saçlarımın arkama dökülmesini sağladım.

“Elbisenin fermuarını aç.”

Daha önce hiç striptiz yapmamıştım. Seksi bir striptiz nasıl yapılır bilmiyordum, bu yüzden denemedim bile. Tüm bunlar benim için yeni olduğu için biraz utanmış hissediyordum.

Yana döndüm ve elbisemin fermuarını indirdim. Askılarımı omuzlarımdan indirdim ve düşmemesi için

elbisemi ellerimle tuttum. Yatakta uzanıp beni izleyen Nash'e baktım. Gözlerinden çıkan alevler beni yakıyor gibi hissediyordum ve bu da hoşuma gidiyordu.

"Bırak düşün."

Heyecandan titreyen ellerimi vücudumdan uzaklaştırdım. Elbise kalçalarımın kadar sıyrıldı, üzerimde dantelli bir sütyenden başka bir şey kalmamıştı.

"Şimdi sütyeni çıkar."

Sütyenimin kopçasını açtım ve soğuk hava sertleşmiş ve hassas göğüs uçlarıma çarptığında derin bir nefes aldım.

"Şimdi geri kalanını çıkar."

Ellerimi kalçalarımın götürdüm ve elbisemi sıyrarak indirdim. Nash'in gözlerinin kalçalarımın olduğu nu hissettim.

"Külodunu çıkar."

Külodumu aşağı indirirken kalbim göğüs kafesinden çıkacakmış gibi hissettim. Tam eğilip ayakkabılarımı çıkaracaktım ki Nash beni durdurdu.

"Hayır. Onlar kalsın." Doğrudum ama yan duruyordum. "Şimdi yüzüme bak," diye mırıldandı kısık sesle. Nefesimi tuttum ve ona doğru döndüm. Üzerimde sadece beş yüz dolarlık stiletolarım vardı ve yüzüm kızarmıştı.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra bana baktı ve gözleri gözlerimi delip geçti. İnce vücudum ve ufak göğüslerimden hiç bu kadar utanmamıştım ama kendimden emin bir şekilde durdum ve içimde kopan fırtınalara rağmen beni izlemesine izin verdim.

“Mükemmelsin,” dedi sadece. Önce rahatladım, daha sonra kan yüzüme hücum etti ve oradan tüm vücuduma yayıldı. “Pembe göğüs uçların onları emmem için yalvarıyor,” diye fısıldadı, “düz karnın onu öpmemi istiyor ve uzun bacakların onları ayırmam için yanıp tutuşuyor.”

Sözleri içimi gıdıklıyordu. Önce göğsümü sonra da karnımı bir titreme aldı. Göğüs uçlarım söylediği şeyleri yapıyormuş gibi sızlıyordu.

“Sana nasıl dokunulmasından hoşlandığını öğrenmek istiyorum. Bana göster. Ellerini göğüslerine götür ve onlara dokun.”

Utancıtan yerin dibine girecekmiş gibi hissettim. Ya büyük oynayacaktım ya da eve dönecektim. Zaten evimde olduğumuz için büyük oynamayı tercih ettim.

Ellerimi kaldırdım ve göğüslerimi avuçladım. Gözleri ile tüm hareketlerimi takip ediyordu.

“Onları sık,” diye emretti ben de onu dinleyerek göğüslerime yavaş yavaş masaj yapmaya başladım. “Şimdi göğüs uçların,” dedi. “Sık onları.” Onları başparmağım-la işaret parmağım arasına alarak sertleşene kadar oynadım. “Tamam bebeğim. Şimdi tek elini bacaklarının arasına götür.”

Yüzüm kıpkırmızıydı ama bunun farkında değildim. Nash’in bakışları beni hipnotize etmişti. Gözleri beni izlerken günahkâr bir şekilde parlıyordu. Elim bacakları arasındaki ıslaklığa doğru götürürken beni izledi ve dudaklarını yaladı. Bu hareketini görünce kalp

atışlarım hızlandı. “Mmm, kendini iyi hissettirmeni izlemek hoşuma gidiyor.”

Onu dinlemek, o beni izlerken kendime dokunmak, bundan zevk aldığını bilmek çok tahrik ediciydi.

“Yatağa gel ve yanıma yat.”

Ellerini üzerimde hissetmek için hazırdım, bu yüzden dediklerini hemen yaptım. Yatağa doğru yürüdüm ve yanına oturdum.

“Arkana yaslan,” diye emretti ve gözlerini benden uzaklaştırdı. Gözlerinde sert ve tehlikeli bir ifade vardı. O istememem gereken her şeydi ama onu çok istiyordum. Bu yüzden bana yapacağı her şeye razıydım.

Arkama uzandım ve beni baştan aşağı süzmesine izin verdim. “Ayaklarını yatağın üzerine koy ve dizlerini bük.”

İstediklerini yaptım.

Beni daha önce gitmediğim yerlere götürmesini arzularken tenim yanıp kavruluyordu. Neredeyse bana dokunması için yalvaracaktım. Ama bana dokunmadı. Yataktan kalktı ve karşıma geçti.

“Bacaklarını ayır,” diye fısıldadı. Dediklerini yaptım. “Biraz daha.” Bacaklarımı biraz daha açtım. “Harika. Nerene dokunmamı istediğini göster bana.”

Çok utanmıştım ama yapacaklarım onu bana getirecekse, bana dokunmasını sağlayacaksa istediklerini vermeye hazırdım.

Gözlerimi kapadım ve Nash’in bana dokunduğunu hissettim. Tek elimi bacaklarımın arasına indirdim ve bir an güvensiz hissederek orada durdum. Gözlerimi

açıp elimi izleyen Nash'e baktım. Hareketsizliğini fark ettiğinde gözlerime baktı. Bakışları o kadar ateşliydi ki beni tekrar cesaretlendirdi.

Yavaşça tek parmağımı içime soktum. Nash yeniden elimi izlemeye başlamıştı. Parmağımı çıkardım ve klitorisime masaj yaptım. Onun için hazırdım ve acele etmezse sevişmeye başlamadan boşalacaktım.

Parmaklarım düzensiz bir ritimle hareket ederken diğer elimle sertleşmiş göğüs uçlarıma dokundum. Beni izleyen gözleri çok yoğun duygular hissetmeme neden oluyordu. Elimde olmadan inledim. Dişlerini sıkarken çenesindeki kasların gerildiğini fark ettim. İşte o zaman bu küçük oyunu oynamanın onu avcı rolünden ava çevirdiğini anladım. Beni izleyerek kendi kendine işkence ediyordu.

Cesaretlendim ve bacaklarımı daha çok açarak kendimle oynamaya başladım. Kendime dokunuşum ve onun beni izleyişi karşısında duyduğum zevk ile kıvranıyordum. Bir parmağımı daha içime soktum ve ikisini beraber hareket ettirmeye başladım.

Nash'in dudakları biraz daha aralandı ve hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duydum. O da benim kadar heyecanlanmıştı. Bunu fark etmek tüm vücudumun ve hareket eden parmaklarımın bir arzu dalgasıyla kaplanmasına neden oldu.

Nash ışık hızıyla öne atıldı ve parmaklarını kelepçe gibi bileğime dolayarak beni durdurdu. Parmaklarımı ağzına götürürken gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadı. Parmak uçlarımı alt dudağında gezdirdi.

Tadıma bakmak için dilini uzattığında nefesim kesildi. “Tanrım, tadın çok güzel,” diye inledi ve parmaklarımı tek tek emdi. Hassas parmak uçlarımda dilinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Parmaklarımı ısırduğunda tuhaf bir şekilde nefesim kesildi.

İliklerime kadar heyecanlanmıştım. Şaşkınlıkla inledim. Bacaklarımdaki kaslar beklentiyle kasılmıştı.

“Daha fazlasını istiyorum,” diye fısıldadı. “İçimden bir ses senin de daha fazlasına hazır olduğunu söylüyor.” Konuşurken tek dizini yatağa koydu ve kalçalarını bacaklarımdan arasına yerleştirdi. Tek eliyle hâlâ bileğimi tutuyordu, diğer elini de bacaklarımdan arasına indirmediğini hissettim.

Tek parmağını içime soktu ve nefesimi kesti. Kalçalarını bana yaslarken parmağını iyice derinlere hareket ettirdi. “Pantolonumu çıkar,” diye emretti ve bileğimi serbest bıraktı. İçime bir parmağını daha soktu ve ikisini birlikte hareket ettirmeye başladı. “Şimdi.” Parmaklarının bana hissettirdiği duygular yüzünden söylediklerini zar zor anlayabiliyordum.

Eğildim ve fermuarını bulmaya çalıştım. Düğmesini çoktan açmıştı. Fermuarı aşağı indirirken ne kadar sertleşmiş olduğunu hissedebiliyordum. Pantolonu çıkardım ve hiç düşünmeden parmaklarımı erkekliğinin etrafına doladım. Üçüncü parmağını içime soktuğunda hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duyabiliyordum.

“Yanımda prezervatif yok, ama temizim. Senin de korunduğunu tahmin ediyorum?”

Ona dokunurken başımı salladım.

“Benim için geleceksin. Daha öncekiler gibi olmayacak. Sonra sen yeniden gelene kadar seni yalayacağım. Dilim içinde olacak.”

Parmaklarını içimden çekti ve iki eliyle kalçalarım-dan tutarak beni kendine çekti. İçime girmeden önce gözlerimin içine baktı. Bacaklarımı beline doladım ve o içimde gidip gelirken kendimden geçtim.

Aldığım zevk hayal ettiğimden bile fazlaydı. Beni tamamen kendi içine çekti, esir aldı ve başka diyarlara götürdü. Sadece ben ve Nash'in olduğu bir dünyaday-dık. O dünyada sadece paylaştığımız tutku vardı.

Nash yavaşladı ve orgazm dalgalarını daha da kuvvetlendirdi. Zevk kasılmalarım sona ermeden beni tekrar yatağa yatırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı omuzuna aldı ve başını bacaklarımın arasına soktu.

Sıcak dilinin ilk dokunuşunda tüm vücudum kasıldı. Orgazmımın son demlerine gelene kadar beni yaladı ve sonra tekrar hızlandı. Yeniden heyecanlanmaya başlamıştım. Yorganı tutan elimi yumruk haline getirdim, boşta kalan elimle de uzun saçlarını kavradım.

“Aman Tanrım, Nash. Harika hissediyorum.”

“Bir kez daha bebeğim. Tadına bakmama izin ver.”

Söyledikleri beni diğer elini en hassas yerlerimde gezdirmesi kadar tahrik etti. Ellerini dizlerimin arkasına koydu ve bacaklarımı daha fazla ayırdı. Bir yandan parmaklarını içimde hareket ettirirken diğer yandan daha hızlı yalamaya başladı ve beni zevkin doruklarına ulaştırdı. İkinci kez doruğa ulaşmıştım. “İşte bu. Benim için gel.” Nash dili içimdeyken parmaklarıyla beni

uyarmaya devam etti. Onun ne yaptığını bilmek, benim tadıma bakmak istediğini bilmek kasılmalarımın şiddetini arttırıyordu.

Vücudum zevkten uyuşmuştu ki Nash tekrar içime girdi. Artık nefes alamıyordum. Biraz alışmam için bekledi ve kendini geri çekti. Sonra tekrar içime girdi ve ileri geri hareket etmeye başladı. Dudaklarıyla dudaklarımı buldu ve beni öpmeye başladı. Dilinde kendi tadımı alabiliyordum. Benden bu kadar çok istediği şeyin ne olduğunu anlamıştım – zevk aldığımın kanıtını.

Beni sert bir şekilde öptü. Elleri göğüslerimdeydi. Vücutlarımız tek parça olmuştu. Tüm dünyam alev almıştı. Üçüncü kez mi orgazm oluyordum yoksa son orgazmının sönmekte olan ateşini yeniden mi alevlendirmişti bilmiyordum. Ama vücudum serbest kalmak için yalvarıyordu. Beni öpmeyi bıraktı ve kulağıma fısıldadı.

“İçine boşalabileceğimi söyle. Hissetmeni istiyorum.”

Sözleri onun vücuduna sarılan vücudumdaki kasılmaları kuvvetlendiriyordu. Onu içimde hissetmeyi her şeyden çok istiyordum. Nefes nefese “Evet,” dedim.

Orgazmının sıcaklığını içimde hissederken kaskatı kesildiğini hissettim. Nash birkaç kez daha kasıldıktan sonra ritmini düşürdü. Çok şiddetli duygular içindeydim ve hissettiklerimin şiddetiyle tırnaklarımı sırtına geçirdim.

“Mm, evet bebeğim. Hisset.”

Sözleri zaten yanmakta olan bir ateşe benzin dökmek gibiydi.

ON YEDİ NASH

Bu kadınla sevişmenin tatmin edici olacağını biliyordum. Onun üzerinde uzanırken, hâlâ içindeyken, terli vücutlarımız birbirine değerken aldığım zevkin derinliği buna ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyordu.

Delicesine.

Ona karşı hissettiğim arzunun yavaş yavaş kaybolmasını bekliyordum. Her zaman öyle olmuştu. Hiçbir kadına olan ilgim uzun sürmemişti ve ilişkilerim hep cinsellik odaklı olmuştu. Ayrıca yakın zamanda Marissa'nın aramızda olanları hatırlayacağına dair bir his vardı içimde. Hatırladığında benden nefret edecekti. Etmezse şaşırırdım.

Bu konuda kötü hissetmemin iyi bir işaret olduğunu düşündüm. Pişmanlık beni rahatsız ediyordu ama belki de bu hissin varlığı insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya başladığım anlamına geliyordu. Aşağılık suçlular arasında geçirdiğim uzun yıllardan sonra insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Pişmanlık duygusu olmadan da yaşayabilirdim. Ama pişmanlık hissi duygusal olarak sürgünde oldu-

ğum yıllarıma nüfuz edecek, iyileşmiş yaralarımı delip geçecek kadar keskin olan ilk duyguydu.

Marissa bana sarılmak için altımda kıvranıyordu. Hemen tepki verdim ve tekrar sertleştirdim. İkinciye hazırdım ki bu benim için çok normal bir şeydi. Cinsel iştahım yerindeydi ve kendimi çabucak toparlayabiliyordum.

Asıl tuhaf ve rahatsız edici bulduğum şey verdiğim ikinci tepkiydi. Kollarım birden ona sarıldı ve kendime çekti. İşte bu hiç normal değildi.

Belki de birkaç haftadır sevişmediğim içindi. Evet, kesinlikle öyle olmalıydı. Bir kadının dokunuşunu özlemiş olmalıydım. Herhangi bir kadının.

Bu açıklama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Bende bu tuhafılık hoşuma gitmiyordu. Kendimi Marissa'nın kollarından kurtardım ve yatağın diğer tarafına yuvarlanarak ayağa kalktım. Pantolonumu giyerken "Susadım," dedim. "Sen de bir şey ister misin?"

Marissa elleri ile göğüslerini kapatarak yatağa oturmuştu. Yüz ifadesi incinmiş değil şaşkındı. Şaşkın olması sorun değildi ama bir kadının incinmiş olması ödümü koparırdı. Kadınların sıcak ve samimi davranan bir erkek olmadığım için mızımızlanmasından nefret ederdim. Benimle on dakika konuştuktan sonra öyle bir erkek olmadığımı anlayacaklarını düşünürdüm ama anlamazlardı. Beni değiştirecek tek kişinin kendileri olduğu zannederlerdi ama bu mümkün değildi.

"Hayır. Duş alıp uyuyacağım sanırım."

Başımı salladım ve mutfığa yönelerek onu kadınsal ritüellerini yerine getirmesi için yalnız bıraktım.

Buzdolabından bir bira kaptım ve masaya oturdum. Dmitry işi umduğum gibi gitmezse ne yapacağımı belirlemek için planlarımın üzerinden geçmek, biraz beyin fırtınası yapmak istiyordum. Ama işler umduğum gibi giderse tüm parçalar mükemmel bir şekilde yerine oturacaktı. Bu da çok sık gerçekleşen bir şey değildi. Bu yüzden tüm olasılıkların üzerinden tek tek geçmeliydim.

Tam bu karışık planda rol oynayacak olan kişileri ve yapılacak şeyleri düşünüyordum ki aklıma Marissa'nın altımda nasıl inlediği geldi ve dikkatim dağıldı. Bu düşünceyi kafamdan atarak Rus mafyasının yüzlerini gördüğüm üyelerini hatırlamaya çalıştım. İki dakika geçmeden yeniden teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve boynunun ne kadar güzel koktuğunu düşünmeye başladım.

Biramdan bir yudum aldım ve bira şişesini incelerken yeniden pişman hissettim. Çok eskiden yaptığım bir şey yüzünden pişmanlık duyuyordum.

Kahretsin, Marissa öğrenirse sinirden kuduracaktı.

Belki de hatırlamayacaktı. Neden umurumda olduğunu bilmemekle beraber gerçeği öğrenmemesini istiyordum. Benden nefret etmesini istemiyordum.

Fermuarımı zorlayan sertleşme düşünmemi imkânsız kılıyordu, bu yüzden biramı bitirip şişkeyi çöpe attım ve yatak odasına yöneldim.

Ne kadar istekli olacağını merak ediyordum.

Odaya girdiğimde yatak örtüsünü kaldırmış yatağa girmeye hazırlanıyordu. Yatak örtüsünü yere atıp yatağa atlamadan önce birkaç saniye birbirimize baktık. Yavaşça ona doğru yürüdüm ve önünde durarak ona fikrini değiştirmesi için son bir şans verdim. Olağanüstü güzellikteki mavi gözlerine bakarken ellerimi saçlarında gezdirdim. Karşı koymadığını görünce onu tüketmek istercesine dudaklarını ağızıma aldım. Sorun şuydu ki kimin kimi tükettiğini artık bilmiyordum.

Yumuşak havluyla önce göğsümü sonra da kollarımı kuruladım ve ne kadar rahatlamış hissettiğimi düşündüm. Aylardır bu kadar güzel uyumamıştım. Belki de yıllardır.

İyi bir sevişme sonrası bu çok normaldi.

Karnımı kurularken bıçaklandığım yerdeki kırmızı yara izine baktım. Bu sabah canımı o kadar da sıkınamıştı ve daha iyi gözüküyordu.

Kol kaslarım iyice gevşemişti, sağ kolumun dirseğinden omuzuma kadar uzanan sarmal dövmem dikkatimi çekti. Kolumu saran her şeridin anlamını düşündüm ve bir sonraki gün doğumunu görüp göremeyeceğimi merak ettim. Belki de koluma başka bir dövme yaptırma şansım olmayacaktı.

Birden aklıma Marissa geldi. Son yedi yıldır tanıdığım herkesten çok farklıydı. Bana hayatımın nasıl olması gerektiğini hatırlatıyordu. Artık çok geç olsa da ve sadece bir hayal olsa da bunu deneyimlemek güzeldi. Hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı. Geleceğimin na-

sıl olacağı da az çok belliydi: Kaçınılmaz. Engellemez. Değiştirilemez.

Düşüncelerimin beni hapsettiğini hissedince homurdandım. Kaçınılmaz şeylerden hoşlanmazdım. Kontrol edemeyeceğim hiçbir şey hoşuma gitmezdi.

İçeriden sesler geldiğini duyunca biraz rahatlamış hissettim. Kafamı dağıtmamı sağlamıştı. Öte yandan tanımadığım bir erkeğin sesini duymak beni tedirgin etmişti.

Hemen giyindim ve oturma odasına yöneldim. Cash'in arkadaşı Gavin'i Marissa'nın karşısındaki koltukta otururken görünce pek memnun olmadım. Buraya aitmiş gibi rahat bir şekilde onunla sohbet ediyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup masanın önünde durdum. Beni fark etmeleri çok uzun sürmedi.

"Günaydın dostum. Görünüşe göre doktor seni iyileştirmiş." Banyodayken aksanını fark edememiştim. Çok ağır bir aksan yoktu ama yine de belli oluyordu.

Tavır dostçaydı ama yine de ondan hoşlanmıyordum.

Homurdanarak "Sabahın köründe burada ne işin var?" dedim.

"Kulübe gidiyordum. Gelip Marissa'yı kontrol etmek istedim."

Benden korkmaması beni çileden çıkarıyordu. Neredeyse benim kadar iriydi, bu yüzden görünüşümün onun gözünü korkutmasını beklemiyordum ama Cash'ten çok daha sert biriydim ve Gavin gibi birinin

tehlikeyi sezeceğini düşünüyordum. Çok ince bir buz üzerinde yürüyordu. Burada olmasının beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama bunu fark edip buradan kaybolrsa iyi olurdu.

“Gördüğün gibi, gayet iyi. Yanında ben varım. Onu koruyacağım. Onun için endişelenmene gerek kalmadı.”

Gavin mavi gözlerini kısarak bana baktı. Ne yanıt verdi ne de gitmek için ayağa kalktı. Bu beni daha da sinirlendirmişti.

Marissa öksürdü ve dikkati tekrar kendisine çekti. Gülümsedi ve “Kim kahvaltı ister?” diye sorarak ayağa kalktı.

“Zahmet etme. Ben daha sonra bir şeyler yerim. Gavin ile kulübe gideceğim. Zaten Cash ile konuşacaklarım var.”

Gavin onu kuskanmamı eğlenceli bulmuşçasına sırtıma başladı. Bence hiç de eğlenceli değildi.

Pislik herif.

Marissa bir bana bir de Gavin'e baktı. Gavin ayağa kalkana kadar kimse konuşmadı.

“Gitmene gerek yok Gavin. Ve bir şeyler hazırlamak zahmetli değil Nash,” dedi Marissa yumuşak bir sesle.

“Başının daha fazla belaya girmesine ihtiyacın yok Marissa. Bu adamın da tam bir başbelası olduğunu söyleyebilirim. Seni birazcık olsun umursuyorsa senden uzak durur.” Gavin'e döndüm ve ona meydan okudum. “Haksız mıyım Gavin?”

Asla lafı uzatan biri olmamıştım.

Gavin tekrar gülümsedi. "Ne kadar ilginç, ben de senin için aynı şeyleri düşünüyordum."

"Ben onu korumak için buradayım, başına daha fazla bela açmak için değil."

"Varlığının onu daha fazla tehlikeye sokmadığını mı söylüyorsun?"

"Onu koruyabileceğimi söylüyorum."

Dürüst olmam gerekirse burada olmamın onu tehlikeye soktuğunu biliyordum. Ama bu farklıydı.

"Ben de koruyabilirim. Belki de senden daha iyi korurum onu. Bırakalım da kararı Marissa versin."

Dişlerimi sıktım. Bu adam iyi bir dayak istiyordu. "Çok iyi bir fikir, özellikle de benim için. Onunla kalmamı istediğini çoktan söyledi."

Söylediklerim tam olarak doğru olmasa da Marissa'nın karşı çıkacağını sanmıyordum.

Gavin Marissa'ya baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet, ona burada kalabileceğini söyledim."

Gavin güldü ve bana başını salladı. "Seni zor durumda bıraktığımı görebiliyorum. Senin gibi bir kadın her zaman kibar davranmaya çalışır. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa numaramı biliyorsun. Bir telefon kadar uzağındayım."

Ona numarasını mı vermişti? Neler oluyordu?

Bana döndü ve kendini beğenmiş bir şekilde "Yola çıksak iyi olur değil mi dostum?" dedi.

Yanımdan geçerken omzuma dostça vurdu. Kolunu koparıp onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordum.

Kendime engel olmak için dişlerimi sıktım ve Marissa'nın yanına gittim. Ellerimi yanaklarına götürdüm ve ona doğru eğildim.

Basit, standart bir güle güle öpücüğü vermek niyetinde değildim ama bu kadar tahrik edici olmasını da beklemiyordum. Ateşle barut gibiydik.

Dudaklarının dokunuşu her tarafımın yanıp tutuşmasına neden oldu. Bu konuda elimden bir şey gelmiyordu. Marissa'yı yatak odasına taşıyıp onu baştan çıkarmak istesem de Gavin piçini Dual'e götürmek zorundaydım.

Başımı kaldırdığımda Marissa'mın benim gibi tahrik olmadığını, aksine kızgın olduğunu gördüm. Ellerini omzuma koyup, kulağıma fısıldamak için parmak uçlarında yükselmeden önce birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Konuşunca neden bu kadar kızgın olduğunu anladım.

"Bir kez daha gösteriş olsun diye beni öpmeye kal-karsan seni öyle bir tokatlarım ki bizi kimin izlediği umurumda bile olmaz."

Arkasına yaslanıp nazik bir şekilde gülümsedi ama gözlerinden alevler çıkıyordu. Bu beni daha çok tahrik etmişti.

Elimde olmadan sııttım.

"Öyle olsun," dedim ve Gavin'e döndüm. Ona soğuk bir şekilde gülümsedim.

Bu kendini beğenmiş pezevengin kıskançlıktan kudurmuş olduğunu umuyordum.

ON SEKİZ MARISSA

Mutfağı temizledim, yerleri sildim, lavaboları ov-
dum, duş aldım ve pedikür yaptım. Yatağımın ucuna
oturmuş yatak odamı gözden geçirirken Nash'i düşün-
memek için yapacak başka bir şeyin kalmadığını fark
ettim. Önünde sonunda yine onu düşünmeye başla-
cağımı biliyordum. Eskiden birlikte olduğum adamın
ikiziydi ama beni ona çeken şey bu değildi. Onunla ilgi-
li *tanıdık* bir şeyler vardı.

Onun gibi birine ihtiyacım vardı. Hayatımdan
uzaklaşmak, normal olmayan bir şeyin içinde kaybol-
mak istiyordum. Onu istiyordum. Ama hissettikleri-
min bu kadar yoğun olacağını bilmiyordum.

Aklıma sürekli dün gece geliyordu. Elleri, dudakla-
rı, vücudu, sözleri... Bunları düşünmek tahrik olmama
neden oluyordu.

Ona olan ilgim o kadar da kötü bir şey değildi. Beni
rahatsız eden duygusal anlamda bana uzak davranma-
sıydı. Hayatıma yıldırım hızıyla gireceğini ve hiçbir
iz bırakmadan kaybolacağını zaten biliyordum. Ama
benimle daha dürüst olmasını, bir şeyler hissetmesini
beklemiştim. Hissettiği tek şey vücudumdu. Ve öfke. O
kadar öfkeliydi ki kimse veya hiçbir şey onun öfkesini
dindiremiyordu.

Benim kendimi onda kaybetmem gibi o da kendisini bende kaybetmişti, ancak onunki geçiciydi. Fiziksel çekimimizi ve arzumuzu arkasında bıraktıktan sonra içler acısı geçmişi ile ilgilenmeye koyulmuştu.

En çok canımı sıkan şey de bu konuda elimden bir şey gelmeyeceğini bilmemdi. Onu değiştiremezdim, hayatında yer elde edemezdim ya da kalbini kazanamazdım.

Kimse eşit olarak üzülmeydi. Birinin canı hep daha çok yanardı. Bu sefer canı daha çok yanan ben olacaktım. Ama yine de onu düşünmekten ve onu bir daha ne zaman göreceğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

Öğretmenine âşık olmuş bir öğrenci gibiydim.

Belki de kendime eziyet etmeyi seviyordum.

Ondan uzak kalmam için binlerce sebep varken ondan uzak kalmamam için tek bir sebep vardı. O tek sebep de ondan uzak kalmamamı sağlayacak kadar güçlüydü. O yasak meyveydi. Ben de yasak olan şeye karşı koyamıyordum.

Kendime kızarak kalktım ve üzerime iş için düzgün bir şeyler giymek üzere dolabıma yöneldim. Evden çıkmam gerekiyordu. Ama işe gitmek istemiyordum. Kütüphaneye gitmenin hem dikkatimi dağıtacağını hem de faydalı olacağını düşündüm. En azından hiç tanımadığım insanlara dava açmak için kanıt toplatabilirdim.

Üç buçuk saatimi boşa harcadıktan sonra eve döndüm ve yardım almak için hukuk hocalarımdan birini aramayı düşündüm. Beni durduran şey zengin, şımarık bir kız olduğumu ve ceza hukuku ile ilgili bir şey bilmediğimi itiraf etmenin utanç verici olmasıydı. Okulda öğrendiklerime hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştım.

Ama şimdi bu bilgiye ihtiyacım vardı. Hem kendim hem de değer verdiğim insanlar için. Sadece kendim için değil, Nash ve Olivia için de adaletin yerini bulmasını istiyordum. Sanırım biraz da Cash için. O da benim kurtarılmamda büyük bir rol oynamıştı.

Onun için hâlâ karışık duygular besliyordum. Cash'in en sevmediğim özelliği artık olmak istemediğim, hatta düşünmek bile istemediğim kişiyi bana hatırlatmasıydı. Onu gördüğümde eskiden nasıl biri olduğumu hatırlıyordum ve bu da hiç hoşuma gitmiyordu.

Evimin kapısına doğru ilerlerken kaçırıldığım gece olanları zihnimin en derinlerine gömmeye çalıştım. O gecedan beri evime yalnız girmemiştim. Beynim bana saçmaladığımı, zaten istediklerinin ben olmadığımı ve beni tekrar kaçırmaları için bir neden olmadığını söylese de gerildiğimi hissediyordum. Bana yardım edecek kimse yoktu, kaldırımda durmuş korkulu gözlerle kapıya bakıyordum.

Telefonumun çaldığını duydum ve titreyen ellerimi çantama götürdüm. Telefonu açmak için parmağımı ekranda kaydırdım.

Mesaj gelmişti. Sekiz harf. İki kelime. Bir duygu. Basit bir şey. Ama her şeyi değiştirmişti.

İyi misin?

Mesaj Nash'ten gelmişti.

Numarayı tanıımıyordum ve mesajdan kim olduğu anlaşılmıyordu. Ama biliyordum. Yüreğimin derinliklerinde kim olduğunu biliyordum. Yanımdaymış gibi, gölgesi beni koruyormuş gibi hissettim. Mesajı işte bu kadar etkiliydi.

Belki de kendimi yalnız hissetsem de gerçekten yalnız değildim. Uzakta da olsa birinin beni umursadığını bilmek güzeldi. Belki de mesaj Nash'ten geldiği için bu kadar etkili olmuştu. Belki o da beni düşünüyordu ve aklına geldiğinde bana mesaj atmıştı. Belki de iyi olup olmadığımı kontrol etmek istemişti. Belki de ne zaman ona ihtiyacım olsa yanımda olacaktı.

Gerçek neden hangisi olursa olsun duyduğum korkunun pençesinden kurtuldum ve tekrar mantıklı düşünmeye başladım.

Nash'e cevap yazdım.

Evet.

Telefonumu çantama geri koydum. Ondan başka mesaj gelmeyeceğini biliyordum ama önemli değildi. Bunun bir hata olduğunu ve sonunun iyi bir yere varmadığını bilmeme rağmen yüzümde bir gülümseme, kalbimde de umutlarla kapıya doğru yürüdüm.

Sağ salim içeri girip kapıyı arkamdan kilitledikten sonra kendimi daha iyi hissettim. Dolapların içini ve yatakların altını kontrol ettiğimi inkâr edemem ama dikkatli davranmaya çalışıyordum. Haksız mıydım?

Ceketimi çıkardım ve dolabıma astım. Banyoya giderken bir toka aldım ve üzerimdekileri çıkartmadan önce saçımı dağınık bir topuz yaptım.

Kapı çaldığında sarı saçlarımı daha düzgün bir şekilde toplamaya çalışıyordum. Ellerim havada kaldı. Refleks olarak kalp atışlarım hızlandı. Beni bu saatte ziyaret edebilecek olan insanları aklımdan geçirdim.

Nash olamayacağını biliyordum; bu kadar nazik biri değildi. Önce kapıyı açmaya çalışır, kilitli olduğunu anladıktan sonra da sert bir şekilde kapıya vururdu. Cash'in BMW anahtarlığındaki diğer anahtarın evime ait olduğunu bilmiyordu. Ona bunu söylememiştim. Benimle kalıyor olabilirdi ama ona bu kadar özgürlük veremezdim. Bunu yapmam için ona çok güvenmem gerekirdi.

O anahtarı Cash'ten geri almam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

Dikkatimi tekrar ziyaretçime verdim. Babam olamazdı. Ofisten biri de olamazdı. Babam çalışıyordu, diğerleri de gelmeden önce arardı.

Başka kim olabilirdi?

Kendi kendime havanın hâlâ aydınlık olduğunu ve kapıdakinin kötü niyetli biri olması olasılığı çok düşüktü. Yine de kilidi açmadan önce kapı deliğinden kimin geldiğine baktım.

Gördüğüm şey beni çok şaşırtmıştı. Omuz hizasında sarı saçlar, hoş bir yüz, daracık bir etek ve rahat bir tişört. Gelen Olivia'nın arkadaşı Ginger'dı. Rahatsız olmuş gözüküyordu. Neden buradaydı?

Muhtemelen Olivia'yı arıyordu.

Kilidi açtım ve kapının kolunu çevirdim.

Resmi bir şekilde "Merhaba," dedim. Huzursuzdum. Ginger konuşmaya başlayınca içgüdülerimin doğru olduğunu anladım. Konuşma pek iyi başlamamıştı.

Vurgulu bir şekilde "İkimiz de Olivia'ya hayatı boyunca bir pislikmiş gibi davrandığını biliyoruz," dedi ve devam etti, "Sana dersini verip erkeğini elinden almak zorunda kalmadan önce kendini ona affettirmen için son bir şans vereceğim."

Resmen dilim tutulmuştu, bu yüzden söylediklerinin sadece bir kısmına cevap verebildim. "Benim bir erkeğim yok."

Gülümseyerek "Elbette var," dedi. "Seni diğer kardeşi izlerken gördüm. Üç tane taş gibi yakışıklı nasıl aynı rahimden çıktı bilmiyorum ama böyle bir mucize için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

Ginger'la yaptığımız bu küçük konuşmadan üç şey öğrenmiştim: Birincisi, Cash ve Nash arasında neler olup bittiğini bilmiyordu. Nash'in üçüncü kardeş olduğunu sanıyordu.

İkincisi ise Ginger'dan hoşlandığımdı. Olivia'nın onun arkadaşlığından neden bu kadar keyif aldığını anlayabiliyordum.

"Sahip olmadığım bir şeyi elimden alamazsın."

Gözlerini devirerek ve elini bana doğru sallayarak "Lütfen," dedi. "Senin olsaydı bile emin ol onu elinden almanın bir yolunu bulurdum. Erkekler cazibeme dayanamaz." Gülümsemesi muzipti ve şaka yaptığı belliydi.

Sanırım.

"Demek istediğim şu ki sen güzel bir kızsın ve istersen ona sahip olabilirsin. Ama seni uyarıyorum, eğer Olivia'yı incitecek bir şey yaparsan seni mahvederim. Anlaşıldı mı?"

Gülecek gibi oldu ama kendimi tuttum. Ginger onu ciddiye almadığını düşünürse alinganlaşabilirdi. Kibar bir şekilde "Anlaşıldı," dedim. "Seni buraya getiren nedir? Beni tehdit etmek dışında?"

Gözleri birden aydınlanıverdi. "Sürpriz parti. Gelir misin?"

Hayatımda hiç sürpriz bir partiye gitmemiştim. Gitmek de istememiştim. Ama şimdi istiyordum. Kulağa eğlenceli geliyordu. Eğlenceli bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. Ters etkiye sahip olması gereken büyük değişiklikler yapıyor olsam da hayatım giderek daha güç ve karmaşık bir hale gelmişti. Yine de bu durumu daha önce tutsağı olduğum mutsuzluğa yeğlerdim.

"Gelmeyi kabul etmeden önce birkaç soru daha sormam gerektiğinden eminim ama tedbirli davranmayı bir kenara bırakıp evet diyeceğim. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"İçeri gelebilir miyim? Yoksa beni tüm gün dışarıda mı bekleteceksin?"

"Ah, üzgünüm," dedim ve içeri girmesi için kenara çekildim. Ben kapıyı kapatırken Ginger oturma odasına girdi ve bana doğru döndü. Gözlerini beni inceliyor-muş gibi kısmıştı. Durdum ve ona baktım. "Ne oldu?"

"Gerçekten de değiştiğini düşünüyorum. İki sopanın üzerine binmiş kötü bir cadı gibi üzerime saldır-madın."

Gülümsedim, bunu iltifat olarak mı kabul etmeliy-dim bilmiyordum. "Ee, teşekkür ederim."

Ginger gülümsedi ve kendini koltuğa attı. "Rica ederim. Ama bacakların gerçekten de çok ince."

Demek "iki sopanın üzerine binmiş kötü cadı" der-ken bacaklarımı kastediyordu.

Önce kendimin, sonra Ginger'ın bacaklarına bak-tım. "Senin bacaklarının da benden aşağı kalır yanı yok."

"Kötü bir şey olarak söylemedim ki. O bacakları avına sarmak güzel bir his değil mi?"

Sırıttım. Bu kadının kendine özgü bir karakteri var-dı. "Hiç böyle düşünmemiştim ama sanırım haklısın."

"Elbette haklıyım. Buna alışman gerekiyor. Benimle tartışmanın anlamı yok. Olivia'ya sor. O sana söyler. Kanımda hormon ve bilgelik dolaşıyor. Haftasonları da vodka," dedi ve gözünü kırptı.

"Hafta sonları çalışmıyor musun?"

Onun Olivia'nın eski çalıştığı yerde olduğunu ha-tırlıyordum.

Ginger yüzünde boş bir ifadeyle bana baktı. "Ne demek istiyorsun?" Bir şeyler söylemek için kekeledim

ama birden gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum. Her hafta sonu küfelik olana kadar içsem nasıl bir çalışan olurdu?"

"Kötü bir çalışan?"

"Aynen öyle. Ama ben harika bir çalışanı. Bunu Cash'e söyleyebilirsin çünkü şehre taşınmayı ciddi ciddi düşünüyorum ve işe ihtiyacım var. Onlarca taş gibi erkekle tanışabileceğim bir yerde çalışmak tam bana göre bir iş."

"Ona senden bahsedeceğim."

"Harika. Şimdi işimize dönelim. Olivia'nın doğum günü yarın ve ben ona sürpriz bir parti düzenlemek istiyorum."

"Olivia'nın doğum günü yarın mı?" Gerçekten de berbat bir insan olmalıydım. Akkrabam olmasına ve birlikte yaşamamıza rağmen doğum gününü bilmiyordum. O da bundan hiç bahsetmemiştir çünkü düzgün bir insandı. Düzgün insanlar böyle yapardı. "Aman Tanrım, gerçekten de iki sopa üzerine binmiş bir cadıyım, değil mi?"

"Eski iki sopalı cadı diyelim. 'Eski' kötü anlamına gelmez değil mi? Eski erkek arkadaş gibi. Onları kim takar? Geçmiş geçmişte kalır. Biz önümüze bakalım. Hatalarımızdan ders almalı ve bir dahaki sefere daha iyi biri olmalıyız. Bu da senin ikinci şansın. Var mısın yok musun?"

Ginger'ın huyları bana da geçmişti. "Aynen öyle, varım!" diye coşkulu bir şekilde bağırdım, sonra da şöyle-

diklerimin benim karakterime hiç uymadığını fark edip gülmeye başladım.

“İşte böyle,” dedi heyecanla ve bana doğru eğildi. “Her neyse, Tad ile anlaştık partiyi orada yapacağız. Olivia’nın babası da geliyor ve bütün arkadaşlarına söyledim yani ben görevimi yaptım. Ama sizin telefon numaralarınız bende yoktu, bu yüzden sizinle konuşabilmek için kıcımı kaldırıp ta buralara kadar geldim.” Ginger kırmızı çantasına uzandı ve cep telefonunu çıkardı. “Onun icabına da şimdi bakacağım. Al,” dedi ve bana iPhone’unu uzattı. Gülümseyerek “Numaranı yaz. Biliyorsan Cash’inkini de yaz. Biz büyük, mutlu bir aileyiz,” dedi. Sonra yüz ifadesi biraz ciddileşti. “Keşke her şeyi paylaşabilseydik. Kahretsin, o ikizler çok seksi! Hele o üçüncü kardeş. Yabancı olan. Tanrım aklıma mukayyet ol!” Elini yelpaze gibi kullanarak yüzüne doğru salladı. “Aksanı olan erkeklere bayılırım.”

“Gavin’i kastediyor olmalısın. Şu aralar sevgilisinin olduğunu sanmıyorum. En azından bildiğim kadarıyla.”

“Gerçekten miiiii?” dedi ve tek kaşını kaldırdı. “Doğum gününde en iyi arkadaşlarına çöpçatanlık yapmanın çok ince bir davranış olduğunu düşünmüşümdür. Belki bu bir Güney âdetidir. Olivia da buna göre yetiştirilmiştir.”

İçten bir kahkaha attım. “Belki de Güney değil Ginger âdetidir.”

Kaşlarını kaldırarak “Daha iyi,” dedi. “Ginger âdetleri her zaman geçerlidir.”

Bana baktı ve gözünü kırptı. "Senden hoşlanacağımı biliyordum. Üstelik zekisin de. Bir arkadaşta olmasını istediğim iki özellik de sende var. İkimiz iyi anlaşacağız."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Ginger bana büyük bir sır verecekmış gibi eğildi. "Olivia sana söyledi mi bilmiyorum ama seks hakkında harika tavsiyeler veririm. Eline taş gibi bir oğlan geçerse ve onunla ne yapacağını bilemezsen beni aramaktan çekinme. Her zaman bir fikrim vardır." Bana iyilik yapmış gibi kafasını salladı.

"Benimki sorun çıkarırsa seni ararım."

"Kızım, asıl sorun çıkarmazsa görüldüğünün yarısı kadar bile erkek değil derim. Sert görümlü olan, tek bakışıyla bir kadını parçalayacak gibi duruyor. Dünyayı ters yüz etmediyse hayal kırıklığına uğrarım."

Ona bunu çoktan yaptığımı söyleyip söylememek arasında kaldım ama sonra vazgeçtim. Ginger'dan ne kadar hoşlansam ve eğlenceli olduğunu düşünsem de benim için hâlâ bir yabancıydı. Üstelik ağzımı kapalı tutmam gerektiren yeterince şey vardı. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemedim.

"Bir şey olursa seni haberdar ederim. Olur mu?"

"Öyle olsun, ama ayrıntılardan hoşlandığımı sakın unutma. Beni ararsan her şeyi anlatmaya hazır ol. Aklımda neler olduğunu canlandırırsam daha iyi olur. Ben tam bir sapığım. Bunu sakın unutma." Bana tekrar göz kırptı.

"Bunu unutmayacağıma emin olabilirsin."

Dizime yavaş yavaş vurdu ve "Aferin kızıma," dedi. Bu kadını sevmiştim. SeviLMeyecek gibi değildi.

ON DOKUZ NASH

Moral bozucu bir sabahtan sonra günümün geri kalanının daha iyi olacağını ummuştum. Ama olmadı. Sabah Marissa'nın evinden gelirken olduğum kadar kızgın bir şekilde eve geri dönüyordum.

Gavin'i kulübe kadar takip ettim ve Marissa'ya yeniden uğramadığından emin oldum. Kıskaç biri değildim. Kadınları kıskanmazdım. Onlara sahip olur ve sonra terk ederdim. Köşede her zaman başka biri bekliyor olurdu. Birisine fazla bağlanmanın anlamı yoktu. Gavin'i takip etmemin nedeni kıskançlık değildi. Bunun nedeni sabahımı berbat etmiş olmasıydı. Bir de Avustralyalı pıslığın Marissa'yla yatması fikrinden hoşlanmıyordum. Onu sevmiyordum ve etrafta görmek istemiyordum. Nokta.

Cash Olivia'yı okula götürecekti ve geri döndüğünde Gavin ile beraber kulüp ile ilgili birkaç işe bakacaklardı. Benim ilgilendiğim bir şey değildi. Gavin'in tamamen meşgul olduğundan emin olduktan sonra oradan uzaklaştım.

Yapmak istediğim ilk şey Marissa'ya gitmekti. Bu yüzden ona gitmedim. Çok erkendi. Ona dönmeye henüz hazır değildim. Seks için bile olsa.

Ama bu onu tüm gün boyunca birkaç dakıkada bir düşünmeme engel olmadı.

Aynı sebeple akşam da ondan uzak durdum. İyi olup olmadığını kontrol etmek için birkaç kez mesaj attım. Her seferinde de aynı kelimeleri kullandım.

İyi misin?

Verdiği yanıt her zaman aynıydı.

Evet.

Başının benim ailem yüzünden belaya girdiğini düşünürsek yapmam gerekeni yapmıştım. Elimden gelen tek şey başına bir şey gelmemesini sağlamaktı. Bu, günün her saati yanında olacağım anlamına gelmiyordu.

Zayıf hissetmek hoşuma giden bir şey değildi ve onda kendimi zayıf hissetmeme neden olan bir şeyler vardı. Çok sık aklıma geliyordu. Durum benim kontrolümde değil gibiydi. Bu kabul edilemez bir şey olduğu için ondan uzak durdum.

Tüm öğleden sonramı ve gecemi Cash'in evinde hukuk kitaplarına göz atarak geçirdim. Hukuk okumamış olabilirdim ama okuduğumu anlayıp yorumlayacak kadar beynim vardı. Özellikle de internet bağlantım ve ihtiyacım olan referans materyallerine tam erişimim varken.

Öğrendiğim şeylerin neredeyse hepsini Cash ve Marissa biliyor olmalıydı. RICO davası ile ilgili birçok

örnek vardı. Açağımız dava başarılı olabilirdi ancak birden fazla kişinin işbirliğine ihtiyacımız olacaktı. Ama geçmişteki deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla söyleyebilirim ki diğer insanların doğru şeyi yapacağına asla güvenemezsiniz.

Bu yüzden bir B planı yapmak istiyordum. Ve C. Hatta D. Ne kadar çok olursa o kadar iyiydi.

A planım, Duff ve bu işe bulaşan diğer mafya üyelerine birer kurşun sıkmaktı. Elimi daha önce de kana bulamıştım. Ama Amerika topraklarında bunu yaparken yakalanırsam olabilecekleri düşündüm ve onların cezasını yasal yolla vermenin bir sakıncası olmadığına karar verdim. Son günlerimi hapisshanede geçirmeye meraklı değildim.

İntikam almak için bu kadar istekli olmama neden olan öfkem yeniden kabardı. Ve hayal kırıklığı. Bir süre hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Gaz pedalını kökledim ve kendime Marissa için değil kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğu için hızlandığımı hatırlattım. Başka bir nedeni yoktu.

Kendimi onun yumuşak ve sıcak bedenine bırakmayı düşününce heyecan tüm vücudumu sardı. Seks sekstir, ama onunla yaptığımız olağanüstüydü!

Evin önüne gelip bir Mercedes'in arkasına park etmek zorunda kalınca kaşlarımı çattım. Sahibi kim olursa olsun o arabanın burada olması hoşuma gitmemişti. Büyük ihtimalle Marissa'nın artık nefret ettiği ve uzaklaşmak istediği eski arkadaşlarından birine aitti.

E sınıfı bir arabaydı ve siyah camları vardı. Gösterişli, şerefsiz bir avukata ait olduğunu hayal etmekte zorlanmadım.

Homurdandım.

Arabanın göstergesindeki saate baktım.

Bu saatte onu kim ziyaret ediyor olabilirdi? Saat ne-redeyse dokuzdu.

Kaldırımın karşısına geçip ön kapıya gittim. Zile basmadım, kapının kolunu çevirip içeri girdim. Marissa bundan hoşlanmıyorsa canı cehenneme. Onu ziyaret eden kişi rahatsız oluyorsa onun da canı cehenneme! Şu anda birilerine sataşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Kütüphanede gördüğümüz Jensen denen avukatı Marissa'nın karşısında otururken görünce kızgınlık kat-sayım yükseldi. Marissa her zamanki gibi görünüyordu. Göğüslerini mükemmel bir şekilde saran seksi, dantelli bir üst ve bacaklarını daha da uzun ve ince gösteren bir etek giymişti. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı ve birkaç tutamı omuzlarına dağılmıştı. Şanslı bir adamla az önce yataktan kalkmış ve daha fazlasına hazır gibi görünüyordu.

Kimi etkilemeye çalışıyordu?

Oturma odasına girdiğimde bana gülümsedi ve "Cash, Jensen ile kütüphanede tanışmıştınız hatırladın mı?" dedi.

Evet anlamında homurdandım.

"Marissa'ya yardımcı olabilecek bazı davalara rastladım," dedi nazikçe.

İğneleyici bir şekilde "Eminim öyledir," dedim. "Sabaha kadar bekleyemedin değil mi?"

Jensen rahatsız bir şekilde güldü ve Marissa'ya baktı. "Şey, sabah mahkemede olmam lazım yani gün ağarmadan işe gitmeliyim. Bu büyük bir dava, bu yüzden Marissa'ya uğramak için başka şansım olur mu emin olamadım."

"Ne kadar da düşüncelisin," dedim alay ederek. "Neyse, işini hallettiğine göre yola koyulmalısın. Büyük günden önce dinlenmelisin. Haksız mıyım?"

Jensen boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Aslında artık gitsem iyi olur. Kahve için teşekkürler ve umarım getirdiklerim işinize yarar."

Marissa da ayağa kalktı. "Teşekkürler Jensen. Verdiğin bilgiler çok yardımcı oldu ve bu kadar araştırma yapıp bana getirme zahmetine katlandığın için çok teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti."

Marissa bu şarlatana gülümserken onu izledim. Nedense içimden adamın boğazını koparıp atmak gelmişti.

"İşin kurumsal tarafı ile ilgili yardıma ihtiyacın olursa beni çekinmeden arayabilirsin. Sana bir iyilik borcum var."

"Bu teklifi reddedemeyeceğim," diyerek avına yaklaşan bir avcı gibi gülümsedi.

İyice tepem atmıştı.

Yanımdan geçerek kapıya gitti. Marissa da onu takip etti ve yanımdan geçerken bana sert bir bakış attı.

Adam daha kapıdan çıkmamıştı ki cebimdeki telefon titredi. Arayanın kim olduğuna baktım. Numaranın kime ait olduğunu fark edince kalbim hızla atmaya başladı. Bu numarayı arayalı çok olmamıştı.

Dmitry.

Zamanlaması daha kötü olamazdı. Jensen ve Marissa'nın önünde telefonla konuşamazdım ama adam gidene kadar evden de çıkamazdım. Çok kötü bir durumda kalmıştım.

Telefonumu cebime koydum ve bu kıcı kalkık adamı geçirmek için kapıya yöneldim. "Seni geçireyim. Bir telefon konuşması yapmam lazım ve Marissa uyumaya hazırlanırken onu rahatsız etmek istemiyorum."

Son söylediğim kulağa biraz imalı geliyor olmalıydı. Belki biraz da davetkârdı. Masumca bir düşünce olabilirdi. Masum değildi ama öyle de anlaşılabilirdi. Kalkık kıcı Jensen'in Marissa ile yattığımız sonucuna varması benim suçum olamazdı. Elbette bu sonuca varabilirse yakın gelecekte suratının orta yerine indireceğim yumruğumdan da kurtulabilirdi.

Sert bir şekilde "Pekâlâ," dedi. "Marissa, lütfen bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden ara. Ben mahkemede olsam bile sekreterim senin aradığını bana iletir."

Ne kadar düşüncelisin, dedim içimden.

"Sana zahmet olmak istemem," dedi Marissa nazikçe.

Yumuşak bir sesle "Zahmet olmazsın," dedi. Kalkık Kıç birkaç saniye Marissa'yı gözleriyle yedikten sonra bana döndü. Yüz ifadesinde dişlerimi sıkma neden

olan bir meydan okuma vardı. “Siz hazırsanız ben de hazırım.” Söylediği şeyi doğru anlayıp anlamadığımdan emin değildim ama Marissa için savaşılmaya hazır olduğunu ima ediyor gibiydi. Benim için sorun değildi çünkü kaybedecekti. Her zaman kazanmak için oynardım.

“Önce sen,” dedim başımla kapıyı işaret ederek.

Jensen kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Onu yol verdim ve Marissa’ya bakmak için arkamı döndüm. İkimiz de bir şey söylemedik. Gözleri öfkeyle parlamıyordu ama onda başka bir şey vardı. Ne olduğunu henüz anlayamamıştım.

Tek kelime etmeden kapıdan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kalkık Kıç arabasına binip uzaklaşana kadar bekledim ve BMW’nin direksiyonuna geçip binip arabayı çalıştırdım.

Vitesi yükseltip yola çıktıktan sonra yeniden aratuşuna bastım. Dmitry cevap vermiyordu; sadece otomatik bir sesli mesaj vardı. Tekrar aradım. Aynı mesaj. Dur işaretinde arabayı durdurdum ve telefonumu kontrol ettim. Bir mesaj bırakmıştı.

Ağır aksanıyla “Nikolai,” dedi. “Bana bu numardan ulaşamayacaksın. Güvenli değil. Seninle tekrar iletişime geçeceğim. Seni aramamı bekle.”

Mesajı sonuna kadar dinledim. Yemiden oynat tuşuna bastım ve tekrar dinledim. *Artık güvenli değil.* Bir şey olmuştu ama ne? Neden? Neden şimdi? Benimle olan yakınlığı yüzünden miydi? Benim gibi bir suçluyu sakladığını öğrenmiş olabilirler miydi?

İçimdeki nefret dalgası aniden kabardı. Kan istiyordum. Onların kanının dökülmesi intikama susamışlığı-mı dindirecekti. Ama attığım her adımda bana karşılık veriyor ve elimi kolumu bağlıyorlardı.

Hissettiğim öfke en üst düzeydeydi ve birazını serbest bırakmalıydım. Aklıma tek bir kişi geldi. Neden böyle hissettiğim hakkında düşünemeyecek kadar kızgındım, o yüzden hemen harekete geçtim. Direksiyonu birden çevirdim ve arabayı eve, Marissa'ya geri döndürdüm.

Arabayı kaldırımın yanına park ettim ve kapıyı çarparak arabadan indim. Zili çalma zahmetine katlanmadan kapıyı açtım ve eve girdim. Neyse ki kilitli değildi ama kapıyı kilitlemediği için Marissa'ya daha çok kızdım.

Antreyi geçerek Marissa'nın odasına yöneldim. Banyo kapısı yarıya kadar açıktı ve aynadaki yansımasını görebiliyordum. Bir elinde diş macunu diğer elinde diş fırçasıyla lavabonun önünde dikiliyordu.

Kıyafetlerini değiştirmişti. Üzerinde küçük bir gecelik vardı. Tahrik edici bir şey değildi ama yine de onu seksi gösteriyordu. Pembeydi ve dümdüz bir şekilde kalçalarına kadar iniyordu. Omuzunda saten askılar vardı. Neredeyse transparandı. Göğüs uçlarını, göbek deliğini ve iç çamaşırlarının izlerini görebiliyordum. Hem masum hem de kışkırtıcıydı, onu üzerinden yırtıp çıkarmak istiyordum.

Kapıyı çarparak açtım. Elleri havada kaldı ve gözlerini kocaman açtı. Gözlerimi üzerinden ayırmadan ona

arkadan sarıldım, göğsünü elime aldım ve sıktım. Biraz fazla sert sıkmış olabilirdim ama umurumda değildi. Sert olmaya ihtiyacım vardı ve buna katlanmalıydı.

Göğüs uçlarının sertleştiğini hissedince onun da sert olmamdan hoşlandığını anladım. Kot pantolonunun önünün gerildiğini gördüm. Boşta kalan elimle dış macunuyla dış fırçasını alarak lavaboya fırlattım.

Ellerimi kalçalarına indirdim ve geceliğini yukarı kaldırdım. Bana karşı koymayınca üstündekini çekip çıkardım ve yere fırlattım. Göğüs uçları sertleşmişti ve dokunuşuma hazırды. Göğsü hızlı hızlı nefes aldığı için inip kalkıyordu. Alt dudağı beklentiyle titriyordu. İtiraf etse de etmese de yaptıklarım hoşuna gidiyordu.

İki göğsünü de avuçladım ve sırtını kendime çevirdim. "Acayip seksisin," diye mırıldandım. Sert göğüs uçlarıyla oynadım, dudakları aralandı ve hafifçe inledi. Vücudumu ona yasladım ve ne kadar sertleştiğimi hissetmesini sağladım. Sırtı gerildi ve yuvarlak kalçalarını bana yasladı. Dışlerini iyice sıktım.

Ellerimi kalçalarına indirdim ve onu sıkıştırdım. Başımı boynuna gömdüm ve mis gibi kokan tenini yavaşça ısırdım. Gözlerini çok az aralamıştı.

Tek elimi karnına götürdüm ve parmaklarımı küloedunun içine soktum. Ağzını açtı ve bana yardım etmek için bacaklarını araladı.

Evet, bunu o da istiyordu. Ama gözlerindeki çaresizliği görmeliydim.

Ne istediğini, elimi nereye götürmem gerektiğini biliyordum ama biraz daha beklemesini istiyordum. Ne

kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum ve bir an önce içinde olmak istiyordum.

Ama o anda gözlerinin içine bakmayı her şeyden çok istedim. Boştaki elimi kalçasına götürdüm ve tek bir hareketle külodunu yırttım. Şaşkınlıkla ağzını açtı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama artık onları açmasını istiyordum. Onun tepkisini görmeliydim. Kızgın olduğumu, ona sormadan istediğimi aldığımı görmesini istiyordum.

Beni böyle kabul ettiğini görmek istiyordum.

Kalçalarına vurdum ve homurdandım, "İzle." Gözlerini açtı ve benimkilere baktı. Bakışlarında tutku, kabullenme ve heyecan vardı. "Aferin sana," dedim ve bir parmağımı içime sokarak onu ödüllendirdim. Ona masaj yaparken gözlerini yeniden kapattı. Onu sıkıştırdım ve yeniden "İzle," diye emrettim.

İtaatkâr bir şekilde gözlerini açtı. Benim etkim altına girmişti. Dudaklarımı kulaklarına yaklaştırdım. "Aklımda ne var biliyor musun? Öfke," dedim ve iki parmağımı içine kaydırdım. Onları biraz geri çektim ve yeniden içine soktum. Sertçe. Dizlerinin titrediğini hissedebiliyordum.

"Ama bu hoşuna gidiyor değil mi? Beni böyle seviyorsun. İhtiyacım olanı almam hoşuna gidiyor. Benimle birlikte özgür olmak istiyorsun değil mi?"

Parmaklarımın ritmini hızlandırdım. Daha sık ve kesik nefes almaya başlamıştı. Başparmağımla yuvarlak daireler çizmeye başladım. Vücudu gerilmişti, nefes nefese kalana kadar bekledim ve tam doruğa ulaşacak-

ken durdum. Elimi göğüslerinden ayırdım, fermuarımı açtım ve elimi beline koyup öne eğilmesini sağladım. Tek dizimi bacaklarının arasına sokarak bacaklarını ayırdım.

“Bana yalvarmanı istiyorum,” diye fısıldadım iyice sıkıştığım dişlerimin arasından. “İçine girmem ve boşalmam için bana yalvar. Yalvarmazsan şu kapıdan çıkar giderim.”

Numara yapmıyordum. Kendim gibi davranıyordum.

“Lütfen. Seni içimde hissetmek istiyorum. Lütfen,” diye inledi.

“İçine girmemi istediğini söyle.”

“Lütfen içime gir.”

Ellerimi kalçalarına indirdim ve birden içine girdim. O kadar ıslaktı ki çok geçmeden boşaldım ve kasılmalarını hissettim. Orgazm dalgaları vücudunu sararken kesik kesik nefes alıyordu. “Hoşuna gidiyor değil mi? İçine boşalmamdan hoşlanıyorsun değil mi bebeğim?”

Başparmaklarımı yuvarlak kalçalarına geçirince içimden onu ısırmak geldi. Kalçalarının üzerinde diş izlerimi bırakmak, dilim ve dudaklarımla acısını dindirmek istedim. Kendimi onda kaybetme arzusu her zamankinden daha kuvvetliydi. Kendimi onun teninde, kokusunda kaybetmek istiyordum. İçgüdüsel bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ve onu ısırma isteğine yenik düştüm. Bağırıldığını duyunca ısırduğım yeri yalayarak okşadım.

Yüzü bana doğru bakacak şekilde onu çevirdim ve ellerimle bacaklarını ayırdım. Tek parmağım içindeyken onu yalamaya başladım. Az önceki orgazmının kasılmaları yavaş da olsa devam ediyordu. Islak parmağımı içinden çıkardım ve dudaklarına götürdüm.

“İkimizin eseri. Tadına bak.”

Uysalca parmağımı ağzına aldı ve alev alev gözlerini gözlerime dikerek emmeye başladı.

Lavaboya uzandım ve diş macunuyla fırçasını alarak ona uzattım. Tek kelime etmeden fermuarımı çektim ve geldiğim kapıdan çıkıp gittim.

~

Ağrıyan gözlerimi ovuşturdum ve göstergedeki saate baktım. Saat neredeyse ikiydi. Marissa'nın yanından ayrıldığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama saatlerdir araba sürdüğümün farkındaydım. Tennessee'yi geçince geri dönme zamanımın geldiğini anladım.

Onu banyoda bıraktıktan sonra arabaya dönmüş-tüm. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz onun yanına geri dönmek istemiştim. Bu yüzden bu isteğimi gerçekleştirmemiştim. İstemek iyi bir işaret değildi.

Ona öfkeyle sahip olduğum ve işin tadını çıkartamadığımı için zaten suçlu hissediyordum. Suçluluk hissiyle aram pek iyi değildi, özellikle de vicdan azabı duymamın nedeni bir kadınsa. İşte bu yüzden karşı cinsle duygusal bağ kurmaktan kaçınıyordum. Daha önce böyle bir sorunum olmamıştı çünkü son birkaç yıldır bir yerde uzun süre kalmıyordum. Ama sürgüne

gitmeden önceki hayatımdan hatırladığım kadarıyla bir kadınla sevgili olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Teşekkürler, ben almayayım.

Evine geri dönmek istemem beni endişelendiriyordu. Kendime yorgun olduğum için eve gitmek istediğimi söylesem de hayalini kurduğum şey bir yatak değildi. En azından boş bir yatak değildi.

Saat on biri geçerken iyi olup olmadığını öğrenmek için ona mesaj atmıştım. Tehlikede olduğunu düşünmüyordum ama tedbiri elden bırakmamak lazımdı. Mesajım daha önceki mesajlarımla aynıydı.

İyi misin?

Cevabı değişmemişti.

Evet.

Ama üzerinden epey geçmişti. Ben geri döndüğümde çoktan uyumuş olacaktı. Uyumuş olması işimi kolaylaştırırdı.

Kaldırım görüş alanıma girdiğinde ve ışıkların yanmadığını gördüğümde için rahatladı. Kapıya gittim ve Cash'in onun evine ait olduğunu söylediği anahtarı kilitte soktum. Sanırım henüz birbirlerindeki eşyalarını almaya fırsatları olmamıştı. Sessizce yatak odasına gittim ve perdelerden sızan ayışığının aydınlattığı vücudunu gördüm.

Nazik biri bu durumda salona gider ve koltukta yattı. Neyse ki ben nazik biri değildim ve benden koltukta yatmamı değil yatağına gelmemi bekledi.

Botlarımı sessizce çıkardım, soyundum ve yatağına girdim. Dizlerini karnına çekmiş, yüzü bana dönük olacak şekilde yatıyordu. Gözlerini açtı, bir şey söylemesini bekledim ama söylemeyince ben de konuşmadım ve gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra, tam uykuya dalacakken sesini duydum. Yumuşak parmaklarının dokunuşu içimi gıcıklıyordu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu kolumdaki dövme dokunarak.

“Ödümü koparttın. Uyuduğumu sanıyordum.”

“Sen geri dönene kadar uyku tutmadı.”

Bunu yalnız kalmaktan korktuğu için mi yoksa benim için endişelendiği için mi söylemişti bilmiyordum. Benim için endişelenmesi fikri hoşuma gitmişti ama aynı zamanda bundan hoşlandığım için rahatsız olmuştum.

“Döndüm işte artık uyuyabilirsin.”

“Uyuyamam. Uykum kaçtı. Konuşalım. Bana dövmeni anlat.”

“Bu konu hakkında konuşamam.”

“Bu akşam konuşabilirsin. Lütfen.”

Sesindeki bir şey ve gözlerindeki belli belirsiz ışıltı iyileşmiş yaralarımın tuz bastı. İç çektim ve gözlerimi tekrar kapayarak unutmak istediğim ancak asla unutamayacağım kişileri ve olayları hatırlamaya çalıştım.

"Gemide çalışmaya başladığımda adamların ne iş yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yük gemisi olduğunu sanıyordum. A noktasından b noktasına mal taşıdığımızı ve daha fazlasını almak için geri döndüğümüzü zannediyordum. Çok fazla konteyner taşıyacak kadar büyük bir gemi değildi ve içini görebildiğim konteynerler tekerlek doluydu. Ortada yaptığımız kaçakçılık olduğunu düşündürebilecek hiçbir şey yoktu." Tekerlek dışında bir şey için pazarlık yapıldığını gördüğüm ilk günü hatırlayınca duraksadım. "Hint Okyanusu ve Arap Denizi'ne yolculuk edene kadar."

Marissa iyice yanıma yaklaştı ve başını omuzuma dayadı, parmaklarını kolumdaki sarmal dövmede gezdiriyordu.

"Önceleri hiçbir şey yapmadım, sadece gözlemliyordum. Mürettebatın bir kısmı tekerleklerin arkasına saklanmış kasaları küçük bir gemiye yükleyip kıyıya götürürken ben gemiden onları izliyordum. Gündüzdü ve sahilde olan biten her şeyi görebiliyorduk. Yine de neredeyse terk edilmiş bir adada buluşmamızı tuhaf buluyordum. Silah sesleri duyduğumda bizim gemiden iki kişinin öldürüldüğünü gördüm ve ortada yasal olmayan bir şeyler döndüğünü anladım.

"O akşam babamın aramamı söylediği adam, Dmitry odama geldi ve çenemi kapalı tutmazsam beni koruyamayacağını ve saklanacak hiçbir yerimin olmayacağını söyledi. Ciddi olduğunu anladım. Hiç soru sormadım ama elimden geldiğinde insanların gözünün önünde bulunmamaya çalıştım. Birkaç ay son-

ra Dmitry'nin sana daha önce sözünü ettiğim kaptan Alexandroff ile tartıştığını duydum.

Bahsettiğim gibi Yusuf bana biraz Rusça öğretmişti bu yüzden Nikolai adının geçtiğini duyunca parçaları birleştirdim. Nikolai bana Dmitry'nin taktığı bir isimdi ve gemide benden başka o ismi kullanan yoktu.

Dmitry'ye neler olup bittiğini sordum. Alexandroff'un benden şüphelendiğini ve bir sonraki pazarlıkta benim de yer almamı istediğini, yoksa beni gemiden atacağını söylemişti. Bu da kafama bir kurşun sıkıp cesedimi denize fırlatacağı anlamına geliyordu."

Marissa yumuşak bir şekilde içini çekti. Gözlerimi açmasam da yüzündeki korkmuş ifadeyi gözümün önüne getirebiliyordum. Yüzüne bakmak istemiyordum çünkü tüm hikâyeyi anlattığımda yüz ifadesi değişecekti. Belki de iyi olacaktı. Benim birlikte olmak istemeyeceği korkunç bir insan olduğumu anlamasına yardımcı olurdu. Belki de ondan uzak durmamı isterdi.

Ondan uzak kalabilir miydim bilmiyordum ama en azından denerdim.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Kabul etmekten başka şansım yoktu, Dmitry bir sonraki işe onunla gitmem için hazırlık yaptı. Beni korumak için elinden geleni yapacağını söyledi. Ama bir hain olmadığımı ispatlamak için gitmek zorundaydım."

"Bu seferki pezevenkler başkaydı. Dmitry onların daha az sorun çıkaracağını ve kendimi Alexandroff'a kanıtlamanın en güvenli yolunun bu olduğunu düşünmüştü. Ticaretten iki gün önce bana bir silah verdi ve

nasıl kullanmam gerektiğini öğretti. Sonra onunla beraber teröristlere silah satmaya gittim.”

Marissa birkaç dakika konuşmadı. Benden uzaklaşmak için bir strateji belirleyip belirlemediğini merak ediyordum.

Sorduğu soru beni şaşırttı. Sezgileri kuvvetli olmalıydı.

“Hiç silahını kullanmak zorunda kaldın mı?”

Vereceğim yanıtın vereceği kararı etkileyeceğini biliyordum ama öğrenmesi gerekiyordu. Benim kötü biri olduğumu ve ikimizin arasında bir şey olmaması gerektiğini öğrenmeliydi.

“Evet.”

“Şey... Dövmeler bunun için mi? İnsanları... Şey yani silahını kullanmak zorunda kaldığın zamanları mı gösteriyor?”

“Hayır,” dedim. “Hayatta kaldığım her iş için bir şey var. Bazen silahıma ihtiyacım bile olmadı,” dedim ve ekledim, “Ama çoğu zaman ihtiyacım oldu.”

Yanımdan uzaklaştığını hissettim. Verdiği tepki ve karar canımı tahminimden daha çok acıttı. Ama bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu düşündüm. Ona bağlanamazdım. O da bana bağlanmasa iyi olurdu.

Gözlerimi kapadım ve ona soğuk, ilgisiz biri olduğumu göstermeye hazırlandım. Beni terk edecekse onu umursadığımı öğrenmemeliydi. Onun bunu görmesine izin veremezdim.

Ama beni şaşırttı. Önce göğsümde gezinen saçlarını daha sonra da yanağımdan öpmek için uzanan dudaklarının yumuşak dokunuşunu hissettim.

“Yaşamak zorunda kaldığın hayat için üzgünüm. Çok gençmişsin,” dedi. Sesi duygu yüklüydü. “Bunları hak eden biri değilsin.”

Yüzümü ve boynumu öperken sıcak bir şeylerin damladığını hissettim. Bu damlalardan biri ağzuma gelene kadar gözyaşı olduklarını anlamadım. Dudakları önce göbeğime, oradan da bacaklarıma indi.

İnsanların içindeki iyilik çok sık rastladığım bir şey değildi. Kimse beni merhamet göstererek şaşırtmamıştı. Marissa hariç. Ona az önce hem kaçakçı hem de katil olduğumu söylemiştim ama o benden kaçmak yerine benim için üzülmüştü.

Kalbimin derinlerinde bir şey hissettim. Bunun hakkında düşünmeye, bunu inkâr etmeye veya ondan kurtulmak için plan yapmaya vaktim yoktu. Marissa bu işin icabına benim yerime baktı. Artık tek düşündüğüm oydu. İlk dil darbesiyle beynimdeki tüm düşünceleri silip attı. Onlardan kurtulduğum için mutluydum.

YİRMİ MARISSA

Nash'i uyurken saatlerce izleyebilirdim. Uykudayken yüzündeki sert ifade yumuşuyor, koyu gözlerinde alev alev yanan öfkesi görünmüyor ve ne kadar yakışıklı olduğu ortaya çıkıyordu.

İkizinden farklı olduğunu iddia etmiyordum. Aynı gözüküyorlardı ama diğer yandan çok farklıydılar. Onu kardeşinden ayıran özelliklerini hemen fark edebiliyordum. Sağ kaşının yanındaki küçük yara izi, denizdeyken güneşin altında çok vakit geçirdiği için saç renginin tonundaki farklılık ve tenindeki bronz ışıltı gibi. Bana göre Cash'ten on kat daha yakışıklıydı. On kat da daha tehlikeli.

Gözlerimi dikmiş onu izlerken ne yaptığının farkına vardım.

Ona bakmayı kes! Takıntılı bir kız arkadaş gibi davranıyorsun!

Onun yanından uzaklaştım ve yataktan kalktım. Sessiz olmaya çalışıyordum. Nash o kadar güçlü görünüyordu ki yakın zamanda bıçaklandığını unutmuşum. Yine de vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Duş almak için banyoya girdim. Saçımı şampuanlayıp durularken aklım Nash ile dün akşam yaptığımız konuşmaya, bana anlattıklarına gitti. Başka birinin ha-

tası sonucunda yapmak ve katlanmak zorunda kaldıklarını düşününce kalbim sızladı. Bu kadar öfkeli olmasına şaşırmamak lazımdı. Annesini, hatta tüm ailesini kaybetmesi korkunç bir şeydi. Tüm bunlara rağmen ayakta kalması karakterinin ne kadar güçlü olduğunun göstergesiydi. Yine de bir parçasının sonsuza kadar incinmiş kalacağını düşündüm.

Bu kötü düşünceleri başımdan savdım. Şu an benim için hissettiklerinden daha fazlasını hissedemeyecek olması ihtimalini düşünmek istemiyordum. Birlikte olursak beni inciteceğini kendisi söylemişti. Farklı olduğumu, benim için değişebileceğini düşünmek için ya aptal ya da kendini beğenmiş olmalıydım.

Su vücudumdan akıp giderken aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Nash'in kendisini iyi hissetmesine yardım edecek biri varsa o kişi benden daha iyi biri olacaktı. Olivia gibi biri. Omuzunda daha az yük taşıyan biri, Nash kadar incinmemiş biri.

Banyodan çıkıp hem yatakta hem de evde benden başka kimse olmadığını fark ettiğimde bu düşüncelerim daha da alevlendi. Nereye gittiğini veya ne zaman döneceğini belirten bir not bile bırakmamıştı. İçimden bir ses Nash'in beni umursamadığını, bu yüzden bu kadar düşüncesiz olduğunu söylüyordu. Asla değişmeyecekti.

Kalbimin orada bir ağırı hissettim. Hayatımda ilk kez bir erkeğe karşı hissettiklerim egomla alakalı değildi. Keşke öyle olsaydı. Onurumun kırılması giderek artan umutsuzluk duygusundan daha iyiydi.

Yatak odama geri dönüyordum ki telefonuma mesaj geldiğini duydum. Telefonumu dün akşam şarja takmıştım ama dolunca çıkarmayı unutmuştum. Nash dikkatimi dağıtmıştı.

Dün gece arkamdan nasıl yaklaştığını düşününce içimde bir şeyler kıpırdadı. Onun bu kadar sert ve öfkeli olmasından hoşlanmamam gerektiğini biliyordum. Kendine saygısı olan bir kadın olarak ona karşı çıkmalıyım. Ama pişman değildim. Şu ana kadar yaptığımız en dürüst sevişmelerden biriydi. Başka biri gibi davranmıyordu. O öyle biriydi. Kaba, öfkeli, seksi Nash. İsteddiği şeyi elde etmek için elinden geleni yapardı. İstedğini de elde etmişti.

Akşam olanlardan anlam çıkarmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. İçimde bir umut tohumu belirdi ve umutsuz düşüncelerimi def etti.

Biraz zaman geçtikten sonra düşüncelerimin değişeceğinden emindim. Nash'i tanıdıktan sonra bir dakikam diğerine uymuyordu.

Telefonuma uzandım ve ortada hiçbir şey yokken olmayacak hayaller kurarak kendimi büyük bir hayal kırıklığına hazırladığım için kendime kızdım. Ama gelen mesajı görmek daha çok umuda kapılmama neden oldu.

Cash'in yanındayım. İhtiyacın olursa ara. Birkaç dakika sonra evde olacağım.

Kısa bir cevap yazdım ve sevindiğimi belli etmemeye çalıştım.

Tamam.

Ev?

İyimserliğim on kat artmıştı. Bir an beni düşündüğü ve iyiliğimi istediği gerçeğinden başka bir şey düşünemedim. Benim yanıma gelmeyi eve dönmek olarak algılıyordu.

Ama aynı zamanda da mantığım la kalbim çatıyordu. Nash'e sırlıslıkla aşık olduğumu ve ona olan duygularımın beni paramparça edebileceğini söylüyordu.

Arayanın adını görünce iç çektim. *Deliane Pruitt* arıyordu. Sekreterim. Son iki saattir beni iş yerinden arayan dördüncü kişiydi.

Sabah ne olmuştu? Dedikodu barajının kapısı mı açılmıştı?

"Günaydın, Del. Nasılsın?" diyerek telefonu açtım.

"Günaydın. Müsait misiniz?"

"Evet."

"Güzel. Seyahatten döndüğünüzün haberi yayıldı ve sizinle öğle yemeğinde buluşmak ya da toplantılara ve bağış gecelerine çağırmak isteyenlerden telefonlar alıyorum. Bugün işe geliyor musunuz?"

Herkesin sırf ülkeye geri döndüm diye çalışmaya başladığını düşünmesi ve sekreterimin sorduğu soru

beni rahatsız etti. Onların her zaman yaptıkları şeylere devam ettiklerini biliyordum. Onlara göre bu toplantılar ve bağış gecelerine katılmak için her zaman hazırdım. Öğle yemekleri ve bağış geceleri oyun oynamaktan farksızdı ve "toplantı" denilen şey de lüks bir restoranda içki içmek için buluşmak anlamına geliyordu.

Birden aklıma bir şey geldi ve nutkum tutuldu.

"Marissa?" Del'in sesi beni kendime getirdi.

"Ne? Ah, pardon. Şey, henüz programıma hiçbir şey koyma. Ofise ne zaman dönebilirim emin değilim. Ya da işe. Önce yapmam gereken başka işler var." Del'e az önce aklıma gelen şeyle ilgili bir soru sormak için durdum. Soracağım sorunun cevabını öğrenmek istediğimden emin değildim. "Şey, Peachburg hesapları hakkında arayan biri oldu mu? İş tamamlamalarının vakti geldi."

Peachburg hesapları babamla Cayman'e gidip baktığımız hesaplardı. O zamanlar babamın hesaplara yardım etmeleri için bir "ekip" getirmesini gözümde büyütmemiştim ama şu an neden böyle yaptığını anlıyordum.

"Hayır efendim. Sanırım o işle Garrett Dickinson ilgileniyor."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Şüphelerim doğru çıkmıştı.

"Tamam, teşekkürler. Seni programımı ne zaman doldurabileceğin konusunda arayacağım."

"Tamam efendim." Tam telefonu kapatacaktım ki Del beni durdurdu.

“Marissa?”

“Efendim?”

“Her şey yolunda mı? İstersen konuşabiliriz.”

Teklifi samimiydi. Bana olan kibarlığı içimi acıttı. Deliane'e hiçbir zaman kötü davranmamıştım ama ona bir çalışandan daha fazlasıymış gibi de davranmamıştım. Benim için bir işçiydi. Şimdiyse gerçekte iyi bir insan olduğunu görebiliyordum. En azından benden daha iyi biriydi. Ona kibar olmak dışında hiçbir yakınlık göstermemiş birisine elini uzatıyordu. Onun iyiliğine layık olmayan birinin yardımına koşuyordu.

“Teklifin için teşekkürler Del. İhtiyacım olursa seni ararım,” dedim ama arayıp aramayacağıma emin değildim. Dertlerimi dinlemek zorunda değildi.

“Telefon numaram sende var. İstedğin zaman arayabilirsin.”

“Çok sağol Del. Konuşuruz.”

Aramayı sonlandırınca telefonum elimden kayıp halıya düştü. Hukuk fakültesini bitirip baro sınavını geçtiğimden beri olup bitenleri düşündüm. Babamın benim de dâhil olmamı sağladığı tüm hesapları veya beni yetiştirdiğini söylediği işleri hatırlamaya çalıştım. Her biri ile önünde sonunda başkaları ilgilenmiş, ben de başka işlere yönelmiştim. Katılmamı istediği her toplantıda iş konuşmak yerine birileri ile tanışmıştım. Babamın beni hazırladığı şey önemli birisinin eşi olmamı sağlamaktı. Dünyanın en zengin ve en güçlü insanların ile dolu bir şirkette nasıl davranmam gerektiğini öğretmişti. İyi bir insan gibi görünmemiz için nasıl ba-

ğış toplanacağını ve nasıl parti verileceğini öğretmişti. Ama yıllarca okula giderek öğreğim bilgilerimi kullanacağım önemli bir işte bana güvenmemiştı.

Bir kere bile.

Beni bir politikacının eşı gibi görmüştü. Bir iyiliğe veya birini etkilemeye ihtiyacı olunca cebinden çıkara-bileceği bir kadın olarak görmüştü. Beni bir piyon olarak yetiştirmişti ve bunu fark etmek sarsıcıydı.

Bir anda tüm hatıralarım canlandı: Çocukken babamın Asyalı bir diplomata şarkı söylememi istemesi, önemli iş arkadaşlarının oğulları dışında sevgililerim olmasını yasaklaması, ben ne okuyacağıma karar vermemişken benim yerime hukuğu seçmesi, hukuk fakültesinde okurken beni “doğru arkadaşlarıyla” tanıştırması, bir petrol kralının yatındaki akşam yemeğine giderken neredeyse transparan bir elbise giymemi ve iç çamaşırı giymeyi *unutmamı* istemesi... O zamanlar on yedi yaşımdaydım. Karşı çıkmamıştım çünkü babam benimle ilgilendiğinde çok mutlu oluyordum ve benden istediği şeyin ne olduğu umurumda olmuyordu. Hayatım boyunca babamın onayını kazanmak için çabalamıştım. Hatırladığım kadarıyla benimle ilgilenmesi ve beni sevmesi için benden istediği her şeyi yapmıştım. İsteklerinin ne kadar sapkın olduğunu ya da nasıl bir canavara dönüştüğümü fark etmemiştim. Ben de babam gibi kendim dışında kimseyi düşünmüyordum. Herkesi ve her şeyi başarıya giden bir yol, bir araç olarak görüyordum. Benim başarıım. Babamın başarısı...

“Sahne” için hazır olduğumdan beri babamın kendi menfaatleri için kullandığı bir kukla olmuştum. Bir kaltak. Para karşılığında seks yapmamıştım ama yine kendi amaçları için kullandığı bir kaltaktım.

Tüm hayatımın koca bir yalan olduğunu fark ettiğim için incinmiş ve şaşırılmışım. Gerçekler acıydı.

Kaçırıldığımdan beri kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Bunun nedenini şimdi anlamıştım. Hayatım bir yalan üzerine kuruluydu. Koca bir yalan.

Kendimi evden dışarı atmak istedim ve üzerime bir pantolon, bir ayakkabı geçirip çantamı aldım. Gerçek bir şeylere odaklanmalıydım. Yoksa parçalara ayrılacak ve yok olacaktım.

Arabama binerken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Telefonuma bir mesaj daha geldi. Mesajı görünce kalbim daha çok atmaya başladı.

İyi misin?

Mesajı görmemiş gibi yaptım ve arabada oturup hıçkırıklara boğuldum. Olivia’yı düşündüm. İçimdeki iyiliğin her zerresini ona borçluydum. Onu elimden geldiğince korumalı ve başının belaya girmemesini sağlamalıydım.

Arabamı ailemin ve şirketteki insanların çoğunun alışveriş yaptığı mücevherciye sürdüm. Küçük ve gösterişsiz dükkânın önüne park ederken acı acı gülümsedim.

Her zaman finans hukuku ile ilgilendiğimizi düşünmüştüm. Ama eminim ki olay bundan ibaret değildi. Babamın bazı şeyleri elde etmek için önemli kişileri kullandığından her zaman şüphelenmiştim ama bunu görmek istememiştim. Bir şeylerin iç yüzünü öğrenmek istememiştim. Beni kullanmasına izin vermiştim çünkü güçsüzdüm.

Babamın buradan satın aldığı mücevherler gibiydim. Gerekli insanların önünde sallanan parlak bir süsten ibarettim. Parlak ve göz kamaştırıcı bir şeyi insanların dikkatini dağıtmak için kullanmayı ustasından öğrenmiştim. Elmas kaplı bir boşluktan başka bir şey değildim. İçim bomboştu. Hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi silerek arabadan indim. Dükkâna girdiğimde kapıdaki ufak zil çaldı ve bir müşterinin geldiğini haber verdi. Görevli beni karşıladı ve bana ismimle hitap etti.

“Bayan Townsend, sizi yeniden görmek ne kadar hoş. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir arkadaşım için zümrüt bakıyorum.”

Dükkân farklı alanlarda farklı ürünler olacak şekilde düzenlenmişti. Oda oda dolaşabilir ya da ne istediğinizi biliyorsanız görevlinin sizi istediğiniz mücevher veya taşın bulunduğu odaya götürmesini isteyebilirdiniz. Daha önceki deneyimlerimden bildiğim kadarıyla zümrüt, yakut ve inciler soldan üçüncü odadaydı. Bu yüzden uzun koridor boyunca görevli kızı takip ettim.

Tanıdık birini görünce sendeledim. Onu nerede görsem tanırdım. Keçisakalı ve atkuyruğuyla buraya ait olmadığı çok belliydi.

Gördüğüm Nash'ti. Burada ne yapıyordu? Cash ile beraber olduğunu söylemişti. Bu da yalan söylediği anlamına geliyordu.

Odada erkek bir görevliyle beraberdi. Bulunduğu odaya bakılırsa elmas bileziklere bakıyordu. Ama neden? Kimin için?

Cash'e mücevher almak için nereye gitmesi gerektiğini sormuş olmalıydı. Ama neden yalan söylemişti? Herhalde bu konuda ona soru sormamı istememişti.

İhanete uğramış hissettim ve neredeyse ağlayacaktım ki görevli benimle konuştu. "Elmas bileziklere mi bakmak istiyorsunuz?"

"Ah, hayır. Sadece zümrüt olanlarla ilgileniyorum."

Hemen kapıdan uzaklaştım, böyle küçük düşürücü bir durumda yakalanmak istemezdim. Görevliyi dükkânın arkasındaki odaya kadar takip ettim. Buraya neden geldiğimi bile unutmuş gibiydim. Olivia'ya harika bir hediye alma isteğim yok olmuştu.

Onun için mükemmel hediye seçmem birkaç dakikamı aldı ama bakmaya devam ettim. Nash'e tekrar rastlama riskine girmek istemezdim.

Neredeyse kırk beş dakika sonra hediyemi alıp çıktım. Koridordan geçerken her odaya dikkatli bir şekilde göz attım. Nash'in gittiğini görünce içim rahatladı.

Arabaya girdiğimde telefonuma bir mesaj daha geldi. Okuyunca kalbim yine sızlamaya başladı.

İyi misin?

Mesaja yine cevap vermedim. Nash'in oynadığı oyun kaldıracabileceğim bir şey değildi. Ateşe dayanabileceğimi düşünmüştüm ama kendimi gözümde fazla büyütmüş olmalıydım.

Gözlerim doldu ama ağlamadım. Kendi kendime konuştum ve dikkatimi olması gereken yere odakladım.

Eve gidip küçük bir valiz hazırlayacağım ve Salt Springs'e gideceğim. Ginger'ın Olivia'nın partisi için bir şeye ihtiyacı var mı kontrol edeceğim. Ginger'a Cash'in numarasını vermiştim. Ona Nash'i davet etmesini söylemediyse ya da Cash bunu kendisi akıl etmediyse benim bir suçum yok. Atlanta'da kalıp herkesin nereye gittiğini merak edebilir.

Bu düşünce kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Beni parmağında oynatamayacağım öğrenmesi fikri hoşuma gitmişti. Şu ana kadar her ne olduysa ben izin verdiğim için olmuştu. Ben ne zaman durmasını istersem o zaman dururdu. Nokta.

İçimden bir ses bana güldü ve Nash'ten uzaklaşmanın böyle mi olacağını sordu. Nash'i mesajları gibi onu da göz ardı ettim.

Çenem dişlerimi sıkmaktan ağrıyordu ama bir saatin ardından, küçük valizimi hazırladıktan sonra kendimi iyi hissetmeye başladım. Bu evden ve Atlanta'dan uzaklaşmak çok cazip geliyordu.

Ön kapının çarpılarak kapandığını duyunca ödüm patladı. Her zaman bu tepkiyi mi verecektim? Aklım başıma geldiğinde gelenin ya Olivia ya da Nash olduğunu kendime hatırlattım. Ya da düşük bir olasılık olsa da Cash. Kapıyı kilitlemişim ve anahtarı olan sadece onlar vardı.

Ayak sesleri odama doğru yaklaşırken nefes nefese bekledim. Nash'in iri vücudu kapıda belirince kalbim daha da hızlı atmaya başladı. İnanılmaz yakışıklıydı. Bir o kadar da kızgın.

"Neden mesajlarıma cevap vermedin?"

"Cevap vermem gerektiğini bilmiyordum."

Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. "Gerekmiyor ama bunun adı nezakettir. Senin gibi zengin ve züppe sürtüklerin bunlara uygun davrandığını sanıyordum."

Genelleme yapıyor olmalıydı ama yine de beni bahsettiği sürtüklerin arasına dâhil etmesi canımı acıttı. "Belki de biz zengin ve züppe sürtükler her zaman kurallara uymuyoruzdur."

Gözlerindeki öfkenin azaldığını gördüm. "Öyle demek istemedim."

Öyle demek istemediğini biliyordum ama vicdanını rahatlatmak istemedim.

"Söylediklerine dikkat etsen iyi olur."

"İnan bana senin yanımdayken düşündüklerimin yarısını bile söylemiyorum."

"O zaman söylemen gerekenleri söyleyen iyi olur."

Nash odanın ortasında durdu, aramızda çok az bir mesafe vardı. Bir kız için uzun boylu sayılırdım ama yine de bana tepeden bakıyordu. Geri çekilmedim. Onun yerine çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

“İnan bana duymak istemezsin.”

“Belki duymak istemem ama duymaya *ihtiyacım* olabilir.”

Parmaklarını omuzlarıma geçirdi ve beni kendisine çekti. Beni sarsacakmış gibi hissettim. “Sana benden nefret etmen, benden uzak durman için yeteri kadar sebep vermedim mi?”

“Az önce verdin,” dedim. Kızgın olan sadece o değildi.

“Senin neyin var?”

“Seninle ilgili bir şey değil.”

Birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atamıyorduk. İlk kez dış görünüşünün arkasına gizlediği kişiyi gördüm. Önce beni istememişti, benim için bir şey hissetmek istememişti ama tüm uyarılara rağmen artık bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Sonsuzmuş gibi gelen sessizlikten sonra Nash kollarımı bıraktı ve bir adım geriledi.

“Bir yere mi gidiyordun?”

“Aslında evet. Gerçi seni ilgilendirmez.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Zahmet edip bana haber verecek miydin?”

Ben de gözlerimi kısarak ona baktım. “Sana daha sonra mesaj atabileceğimi düşündüm.”

Tıpkı bana yalan söylerken yaptığın gibi.

Gözlerindeki kıvılcımları görebiliyordum.

"Hayatındaki her şeyi bana anlatmana gerek yok."

İnatçılık yapmak bana iyi gelmişti. Özellikle de mücevherciye gittiğini ve bana yalan söylediğini öğrendikten sonra. Ama dudaklarının kıvrıldığını görünce iğneli sözlerimin hiçbir etkisinin olmadığını fark ettim.

Espri anlayışını göstermek için bula bula bu zamanı bulmuştu.

Çok rahatsız ediciydi!

Şakacı bir şekilde "Birilerinin tepesi atmış görünüyor," dedi.

Ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Nash bana doğru bir adım attığında gözlerinde başka bir şey gördüm. Öfke değildi. Birden bacaklarım güçsüzleşti.

Bana doğru uzandı ve bir tutam saçımı parmağına doladı. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Bu öfkenin birazını atmak ister misin? Seni iyileştirebilirim. Göstermemi ister misin?"

Gözlerine bakmak, kadife gibi olan sesini duymak beni sersemletmişti. Hipnotize olmuş gibiydim. Gizli gizli mücevherciye gitmiş olmasaydı dudaklarımı dudaklarına yapıştırır ve kendimi ona bırakırdım.

Ama yalan söylemesini bu kadar kolay affedemedim. Ondan her şeyi beklerdim ama yalancılık bunlardan biri değildi. Hayatını yalan üzerine kurulmuşken gerçek ve doğru şeylere ihtiyaç duyuyordum. Bu kişinin Nash olacağını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Gözlerine bakıp bir adım geri çekildim. Sesimin soğuk çıkmasına özen gösterdim. "Aklımda bulunsun."

Kaşlarını kaldırdı. Şaşırmış mıydı yoksa bana meydan mı okuyordu bilmiyordum ama içimin ürpermesine neden olmuştu.

"Öyle olsun." Yavaşça döndü ve kapıdan çıktı. Son anda geri döndü, dudaklarında hâlâ o çarpık gülümseme vardı. "Seni valiz hazırlamakla baş başa bırakayım."

Ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar hareket etmedim. Valizimi oturma odasına taşıırken az önce savaşı kaybettiğimi hissettim.

YİRMİ BİR NASH

Cash Olivia'nın doğum günü olduğundan bahsetmişti. Bugün onunla Olivia'nın hediyesini seçmeye gitmiştim. Ama asıl istediği şey sağdıcı olmamdı. Olivia'ya evlenme teklifi etmeyi düşünüyordu.

"Çok erken olduğunu biliyorum. Bu yüzden hemen evlenme teklifi etmeyeceğim. Ve kesinlikle doğum gününde teklif etmeyeceğim. Ama önceden yüzüğü almak istiyorum, böylece doğru zaman geldiğinde yüzük elimin altında olacak," Cash'in mücevherciye giderken bana söylediği şey buydu.

"Beni neden yanında götürüyorsun? Elmas uzmanı falan değilim."

Cash omzunu silkti. "Çünkü sağdıcım olup olmaya-
cağımı sormak istedim."

Şok dalgalarım arabada yankılanmış olmalıydı.

"Alınma dostum ama neden?"

"Elbette Gavin'i daha iyi tanıyorum. Sağdıcı olarak onu seçmem daha mantıklı olurdu. Ayrıca onu senden daha çok seviyorum." Bana doğru baktı ve sırıttı. Doğruyu söylediğini biliyordum, Gavin'i benden daha çok sevdiği ortadaydı. Ama asıl söylemek istediği şey onun kardeşi olmamdı. Onun ailesiydim. Birbirimizden ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşalım aramızdaki bağı asla koparamazdık.

Nasıl hissettiğini anlıyordum. Ben de aynı şeyleri hissediyordum.

“Ama ben senin kardeşinim. Anladım.”

Önce yola daha sonra bana baktı ve kafasını salladı.

“Kabul ediyor musun?”

Sorduğu şeyi ve böyle bir söz vermek için istekli olup olmadığını birkaç dakika düşündüm. Ona tutamayacağım bir söz vermek istemiyordum.

“Evet ediyorum.”

Cash tekrar kafasını salladı. Düğün zamanı geldiğinde hâlâ hayatta olursam karşıma çıkan tüm zorluklara rağmen orada bulunacaktım ve sağdıçı olacaktım.

Bu konuşmadan sonra ikimiz de sessizliğe büründük. Gittiğimiz dükkân gördüğüm en değişik mücevherciydi. Lüks bir mağazaya dönüştürülmüş eski bir ev gibiydi. Her mücevher çeşidi için bir oda ayrılmıştı. Daha önce böyle bir yer görmemiştim. Cash şirketteki herkesin buradan alışveriş yaptığını söyledi. Muhtemelen Marissa’ya da buradan bir şey satın almıştı ama bu konuyu ona açmadım. Cevabını öğrenmek istemiyordum.

Olivia’nın doğum günü için güzel bir bilezik seçti ve görevli kadının peşinden elmasların bulunduğu bir odaya girdi. Olivia’ya özel tasarım bir bilezik yaptıracaktı.

Zavallı kılıbık!

Mücevherlere bakarken bir kız arkadaşım olabileceğini, ona böyle hediyeler alabileceğimi düşündüm ve kendimi kötü hissettim. Marissa da mesajlarıma cevap vermemişti... Evine gittiğimde tepem iyice atmıştı.

Ama Marissa'yı o şekilde görmek... Kahretsin çok ateşliydi! Keşke öfkesini yatıştırmama izin verseydi.

Bana neden yanlış bir şey yapmışım gibi davran-
dığını düşünürken elimde olmadan kaşlarımı çattım.
Yanlış bir şey yapmıştım, korkunç bir yanlış, ama bunu
hatırladığını sanmıyordum. Hatırlasaydı beni kapı dı-
şarı eder ve benimle bir daha asla konuşmayacağına
yemin ederdi. Ama bunu yapmamıştı. Başka ne yap-
mıştım? Ona nasıl biri olduğumu anlatmıştım. Birlikte
olmak istemeyeceği biri olduğumu biliyordu. Ona bir
katil olduğumu söyleyince bana oral seks yapmıştı.

Belki de o zamandan beri vicdan azabı duyuyordu.
Belki. Ama bu pek mümkün değildi.

Ah şu kadınlar!

İşte bu yüzden onlardan uzak kalmaya çalışıyor-
dum. Çoğu zırdeliydi ve kendini yorduğuna değmezdi.

Keşke bu kadından da uzaklaşabilseydim.
Öfkelenerek direksiyona bir yumruk attım.

Cash'in tarif ettiği yola saptım. Beni Olivia'nın do-
ğum günü partisine davet edecek miydi bilmiyordum
ama Marissa ile konuştuğundan sonra kendi kendimi da-
vet ettirdim. Marissa'nın orada olacağını düşünüyor-
dum. Cash nezaketen bana yolu tarif etmişti.

Barı görünce sola döndüm ve arabayı park ettim. Salt
Springs gibi dandik bir kasabada bu barın bir şeyler içmek
için gidilebilecek tek yer olduğu ortadaydı. Ya da Olivia'nın
onlarca arkadaşı vardı ve hepsi de buraya doluşmuştu. Her
ne olursa olsun park yeri ağzına kadar doluydu.

Böyle barlara daha önce de gitmiştim. Beklentimi
yüksek tutmadığım için hayal kırıklığına uğramazdım.

Ben içeriye girince insanlar benden köşe bucak kaçardı. Erkekler beni rakip olarak görür ve baştan aşağı süzerdi. Kadınlarsa bana yiyecekmiş gibi bakardı. Ne düşündükleri umurumda olmazdı. Genelde aklımda iki şey olurdu: Ya birileriyle yatmak ya da sarhoş olmak.

Ama bu gece ve bu bar farklı olacaktı. Buraya birileriyle yatmak veya sarhoş olmak için gelmemiştim, tabii ikisine de hayır diyemezdim. Aslında neden burada olduğumdan emin değildim ama Marissa ile ilgili olduğu kesindi. Onda onu koruyacağım izlenimini bırakmışım ve benden uzaktayken bu sözümü tutamazdım. Ayrıca kafasına neyi taktığını merak ediyordum. Tepesini attıran şeyi keşfetmeliydim. Bunun dışında yaptıkları beni ilgilendirmiyordu. Özür dileyecek bir şey yapmamışım. Aslında yapmışım ama bunu henüz bilmiyordu.

Bakışlarımı ona yönelttim. Bu kalabalıkta onu fark etmek güç değildi. Mekânda o kadar fazla sarışın vardı ki başım dönmüştü. Ama Marissa doğal sarışındı ve bu sahte sarışınların arasında onu bulmak kolaydı. Ayrıca burası ne kadar kalabalık olursa olsun dikkatimi çekmesini sağlayan bir şey daha vardı.

Yalnız başına oturuyordu ve muhtemelen daha önce böyle bir bara gitmemişti. Dual'e gitmiş olabilirdi ama orası daha çok bir gece kulübüydü ve burayla alakası bile yoktu.

Buraya uygun giyinmeye çalışmış olsa da sudan çıkmış balık gibi görünüyordu. Kot şortu çok yeni gözüküyordu ve tişörtü de muhtemelen bir tasarımcıya aitti.

Tahminime göre üzerindikiler buradaki insanların bir aylık maaşından daha pahalıydı. Suratında zorlama bir gülümseme vardı, burada olmaktan rahatsız gibiydi. En azından denediği için onu takdir ettim. Kuzeni için doğru olan bir şey yapmak ve kendini kanıtlamak için buraya gelmişti.

Cesur bir kızdı.

Beni görünce mavi gözleri buz gibi oldu. Gözlerini benden uzaklaştırıp, pistte dans edenleri izlemeye başladı.

Yanına gitmedim. Bara yöneldim ve bira ısmarladım. Barmen bana yeşil bir cam bardak uzatınca yaptığım seçimden pişman oldum.

Ona ve Cash'e işkence etmek istedin ama içi içini yiyen sensin! O geceyi aklımdan çıkarmaya ve başka şeyler düşünmeye çalıştım. Keşke ben de Marissa kadar şanslı olsaydım ve hiçbir şey hatırlamasaydım.

Birden biri koluma değdi ve kafamı çevirince iri göğüslü bir sarışının yanıma geldiğini gördüm. Yanımdaki sandalye boştu ama oraya oturmak istememişti. Bunun yerine ilgimi çekmeyi tercih etmişti.

Margarita sipariş etti ve ağır makyajlı gözlerini bana çevirdi. "Seni daha önce buralarda gördüğümü hatırlamıyorum."

"Çünkü görmedin."

"Öyle olmalı. Senin gibi bir erkeği asla unutmadım."

Ona gülümsedim ve cevap verdim. "Aynen öyle." Soğuk biramı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum al-

dım. Aklıma Marissa geldi. Onu düşünmek ve bira içmek iştahımı açmıştı ama yemek istediğim şey önümde duran kadın değildi.

Bir yudum daha alıp kaşlarımı çattım. Normalde insan ayırt etmezdim. Temiz ve güzel görünüyorsa, üstelik istekliyse herkesle sevişebilirdim. Prezervatif bu gibi durumlar içindi.

Ama bu akşam farklıydı. İstedğim tek kişi vardı, o da bu sarışın değildi. İstedğim kişi odanın diğer tarafında tek başına oturan sarışındı.

Marissa'nın oturduğu yere baktım ve onu bana bakarken yakaladım. Suçlu bir şekilde gözlerini kaçırdı ve kızgın olduğunu fark ettim. Kıskanmıştı.

Normalde kıskançlığa tahammül edemem ama bu akşam birinin beni kıskanması ilgimi çekmişti. Böyle davranmak onun karakterine aykırıydı ve bunu keşfetmek istiyordum. Tıpkı bugün öfkesinin nedenini öğrenmek istemem gibi.

Nedeni her ne olursa olsun, öfke benim için tanıdık bir histi. Öfkeli olması beni ona çekiyor ve istemediğim bir şekilde ona bağlanmamı sağlıyordu. Ben yalnızlığı seven biriydim. Birine bağlanmaya ihtiyacım yoktu. Marissa benim tam tersimdi. O buna ihtiyaç duyuyordu.

Ben terk eden bir erkektim, o yanında kalacak birini istiyordu.

İkimizin de bunu hatırlaması gerekiyordu.

Bana sırtışmakta olan sarışının elini tuttum ve onu dans pistine götürdüm.

YİRMİ İKİ MARISSA

Nash yanındaki kızı dans pistine götürürken kalbimin paramparça olduğunu hissettim. Onu izlemeliydim. Ama kendime hâkim olamıyordum. Ondan uzak durmam gerektiğini bildiğim halde bunu yapamamışken onu izlemeyi bırakamazdım.

Onun nasıl bir erkek olduğunu biliyordum. Kuş beyinli bir kız bile ona bir kez bakıp, onun nasıl biri olduğunu anlardı. O kalbinizi kıracak türden bir erkekti. Sen daha ne olduğunu fark etmeden hayatından çıkıp giderdi.

Beni kendisi hakkında uyarmıştı.

Bunu düşünmek kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Onu o fahişeyle dans ederken görünce, itiraf etmem gerekir ki hiç de fena dans etmiyordu, hayal kırıklığına uğradım. Kulağa çılgınca geldiğini biliyordum ama bir parçam gerçek aşkı beklenmedik bir yerde beklenmedik bir şekilde bulacağımı ümit ediyordu. Nash bunların ikisine de uyuyordu.

Onu kendime âşık etmek, onu iyileştirebilecek ve yeniden sevebilmesini sağlayacak tek kişi olmak yeni hayatım için mükemmel bir başlangıç olurdu. Belki de aramızdaki tüm ipleri koparıp kendi yoluna gitmeliy-

dim. Daha önce hiç kendi ayaklarım üzerinde durmamıştım. Belki de bunun vakti gelmişti.

Beynim Antigone²vari hissetse de kalbim kendini bomboş ve yalnız hissediyordu.

Birden tüm oda ve bu mutlu doğum günü ortamı üzerime gelmeye başladı. Omuzumdaki yükten kurtulmak için oturduğum tabureden kalktım ama biri omuzumu tutup, beni durdurdu. Döndüğümde arkamdakinin Ginger olduğunu gördüm. Kafasını sallayarak ayrılmamam gerektiğini ima etti ve bana göz kırptıktan sonra kalabalığa döndü.

“Kim doğum günü kızını hediyelerini açarken görmek ister?” Gürültülü müziğe rağmen Ginger’ın sesini duymakta zorlanmadım. Tam o sırada biri müziği kısıtı ve tüm gözler Ginger’a çevrildi.

Yerime oturdum. Kapana kısılmıştım. Buradan şimdi ayrılısam kaba ve düşüncesiz olacaktım. Zoraki bir şekilde gülümsedim ve gözlerimle Olivia’yı aradım. Nash ve o... o kadına bakmamaya çalışıyordum.

Önce Cash’i gördüm. O kadar uzun boyluydu ki hemen fark ediliyordu. Biraz yana kaydım ve çevresi arkadaşlarıyla dolu olan Olivia’ya sarılmış olduğunu gördüm. Olivia dünyadaki en mutlu kız oymuş gibi her-kese gülümsüyordu.

Kalbim sıkıştı ve gözlerim doldu. Onu kıskanıyordum. Mutluluğunda gözüm yoktu. Sadece onun yerinde olmak istiyordum.

² Yunan mitolojisinde erkek üstünlüğüne karşı göstermiş olduğu dirayet ile feminizm anlamında önemli ve güçlü bir figürdür (ç.n)

Çenem titrerken ağlamamak için kendimi tuttum. Eskiden böyle bir kız değildim. Duygusal, arzulu, sahiplenici, şefkatli... Sanırım daha iyi, düşünceli ve sempatik bir insan olunca insan daha çok üzülyordu. Bu kadar yoğun olacağını tahmin etmemiştim.

Olivia'ya baktım ve iyi bir insan olmasının karşılığında nelere sahip olduğunu gördüm. Onu hiçbir çıkarı olmadan seven bir oda dolusu arkadaşı vardı. Hayatının aşkı ile tanışmıştı ve onu parmağında oynatıyordu. Geceleri kafasını yastığa koyduğunda onu seven birinin olduğundan emindi. Paraya veya maddi şeylere ihtiyacı yoktu. Güçlü bir babaya veya önemli bir soyadına ihtiyacı yoktu. Havalı ve gereksiz bir diplomaya ihtiyacı yoktu. Sadece iyi bir insandı ve içi dışı birdi.

"Önce benimki, önce benimki!" dedi Cash ve elini kalabalıktaki birine salladı. Nash'in ileriye doğru bir adım attığını ve Cash'e basit ama lüks, kırmızı bir kadifeye sarılmış ince uzun bir kutu uzattı. Bu paketin nereden alındığını biliyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Nash'i haksız yere suçlamıştım.

Cash'in hediye kutusunu alıp Olivia'ya uzattığını gördüm. Hediyeyi saklamak için Nash'e vermiş olmalıydı. Olivia kadife kurdeleyi çözdü ve kutunun kapığını kaldırdı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Cash! Bu çok güzel!"

Bileziği kutudan çıkardı. Uzakta olmama rağmen bileziğin üzerinde üç sıra mücevher olduğunu gördüm. Ortadaki zümrüttü ve her iki yanında elmas taşlar var-

dı. Çok güzeldi ve ona aldığım zümrüt küpelere çok uyacaktı.

"Güzel ama senin güzelliğinle boy ölçüşemez," dedi ve gülümseyerek onu kollarının arasına aldı. Olivia ona bileğini ve bileziği uzattı. Cash bileziği taktı ve bir parmağını onun dudağına götürdü. Yüksek sesle konuşmamıştı, sadece Olivia'nın duymasını istemişti ama herkes o kadar sessizdi ki onu duymak kolay olmuştu. "Seni seviyorum doğum günü kızı." Olivia kollarını Cash'in boynuna doladı ve kulağına bir şey fısıldadı. Cash güldü ve onu öptü. "Yapacağım," dedi.

"Yapmazsan kızarım," dedi Olivia ve hepimizi merakta bıraktı.

Tüm arkadaşları tek tek hediyelerini verdi. Bazı hediyeler hoştu, bazıları komikti, bazıları ise anlamlıydı ama hepsi de Olivia'nın ne kadar sevildiğini gösteriyordu. Onu o olduğu için seviyorlardı. Olması gereken de buydu. Bunu geç de olsa anlamıştım.

Etrafta hediye verecek kimse kalmayınca çantama uzandım ve kırmızı kadife kâğıda sarılmış küçük kare kutuyu çıkardım. Hediye bakarken kendimi suçlu hissediyordum. Nash'in bana yalan söylediğini sanmıştım. Hayatımdaki insanlar yalan söyleyen ve ihanet eden kişiler olduğu için onun da öyle biri olduğunu sanmıştım. İnsanların bana karşı dürüst olmasına alışık değildim.

Nash de dürüst biriydi.

Beni önemseyip önemsemediğini bilmiyordum ama annesine ve babasıyla kardeşine ne kadar değer verdiği

ortadaydı. Oldukça da dürüsttü. Nash ne kadar acı olsa da size sadece gerçekleri söyleyecek bir insandı. Şu ana kadar öyle yapmıştı. Beni onunla birlikte olmamam konusunda uyarmıştı ama onu dinlememiştım. En başından beri dürüsttü. Bugün de doğruları söylemişti. Cash ile birlikteydi. Mücevher dükkânında. Ama ondan şüphelenmiştim ve olanlar benim suçumdu.

Oturduğum yerden kalkıp hediyemi Olivia'ya vermeye gittim. Yanına gittiğimde gülümsüyordu. Hediyemi uzattım ve konuşmadan önce gözlerime bakmasını bekledim. Samimi olduğumu görmesini istiyordum.

"Şu dünyada başka biri olmak isteseydim sen olmak isterdim." Eğildim ve yanaklarından öptüm. "Mutlu yıllar. Her şeyin en iyisini hak ediyorsun."

Gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. Kolumu boynuma attı ve sarılmak için beni kendisine çekti.

"Seni seviyorum kuzen," diye fısıldadı. Söylediklerinde samimiydi.

"Ben de seni seviyorum."

Arkamı dönünce birinin kalabalığı yararak çıkışa doğru gittiğini gördüm. Nash ve o gördüğüm sarışın kapıdan çıkıyorlardı. Gözden kaybolana kadar onları izledim. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Bir kez bile.

Olivia'nın hediyemi açması ve partinin devam etmesini dört gözle bekliyordum. O zaman kimseye yakalanmadan kaçabilirdim. Buna ihtiyacım vardı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum.

Müziğin sesini tekrar açtıklarında ve kutlama-ya geri döndüklerinde kapıya doğru yöneldim. Dışarı adım atar atmaz gecenin serinliği ve sessizliği yüzüme bir tokat gibi çarptı. Cansız ve umutsuz hissedenden benliğimi yeniden hayata döndürmüştü. Bir an önce arabama binip hüngür hüngür ağlamayı düşünüyordum. O kadar dalmıştım ki arkamdan bir ses gelince irkildim.

“Bu yaşlı adamı evine götürmeni istesem zahmet olur mu?”

Tek elimi korkudan küt küt atan kalbime götürdüm ve arkamı döndüm. Sesin sahibi Olivia’nın babası Darrin amcamdı. Alçılı bacağını, tekerlekli sandalyesine uzatmış bana gülümsüyordu. Onu buraya Ginger getirmiş olmalıydı; muhtemelen eve de o bırakacaktı.

“Pardon. Beni biraz korkuttun da.”

“Korkutmak istememiştim. Çıktığını görünce seni takip ettim. Liv’in hediyelerini açmayı bitirmesini bekliyordum, böylece Ginger’dan beni eve bırakmasını isteyecektim. Yaşlı bir adamım ve uyku saatim çoktan geçti,” dedi cana yakın bir şekilde.

“Elbette. Şuraya park ettim,” dedim ve arabamı gösterdim.

Darrin’in bana yetişebilmesi için yavaş yavaş yürüyordum. Neyse ki yol asfaltla kaplanmıştı, yoksa tekerlekli sandalyesini kullanması güç olacaktı.

“Kapıyı kendim açabilirdim ama şu şey bana engel oluyor.” Alçılı bacağına baktı. Bunu düşünmesi bile çok hoştu. Ne kadar nazik ve içten bir beyefendi olduğunu unutmıştım. İçinde bir damla bile kötülük olduğunu

sanmıyordum. Hayatımda onun gibi pek fazla insan yoktu. Hatta ailemde bu sayı daha da azdı.

“Bu seferlik kapıyı senin için açmama ne dersin?”

İçi çekerek “Madem ısrar ediyorsun,” diye takıldı. Yolcu koltuğunun kapısını açtım ve Darrin amcamın binmesi için tuttum. Önce sağlam bacağına üzerine bastı, daha sonra ustaca tekerlekli sandalyesinden kalkıp arabaya oturdu.

Tekerlekli sandalyesini katlarken “Tam bir profesyonelim, değil mi?” dedi. “Doktorlar henüz baston kullanmama izin vermiyorlar. Şunu arka koltuğa koyabilir misin? Veya bagaja? Çok ağır değil.”

“Tabii ki.”

Tekerlekli sandalyeyi arka koltuğa yerleştirip direksiyonun arkasına geçtim ve arabayı çalıştırdım.

Yolun yarısına kadar sessizliğini korudu. Konuşmaya başladığında ise beklediğim gibi havadan sudan muhabbet etmedi.

“Sende bir değişiklik var. Eskisi gibi şımarık zengin bir kız çocuğu değilsin.”

Bu dediğine alınabilirdim ama alınmadım. İltifat olarak kabul ettim.

“Artık öyle biri değilim. Olmayı da düşünmüyorum.”

Darrin’e baktım ve beni başıyla onayladığını gördüm.

“Kardeşime kafa tutabileceğin aklıma gelmezdi. Ondan daha güçlü olduğun, etkisinden kurtulduğun için sevindim.”

Tekrar ona baktım. Beni ilk defa görmüş gibi bakıyordu. Gördüğü kişiyi onayladığını hissettim.

İçimden geleni söyledim. “Teşekkür ederim.”

“Olivia da çok zorluk çekti. Annesi kim olduğuna karar vermesinde ve kendi seçimlerini yapmasında ona çok zor zamanlar yaşattı. Ona her zaman ne söyledim biliyor musun? Kendi yolunu kendin çiz. Seçimlerin de hataların da sana ait olsun. Mutlu olmanın tek yolu budur.”

Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı salladım. Söyledikleri çok etkili ve derindi ama ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Hayatım boyunca birilerinin bana hata yapmanın normal olduğunu ve kendim gibi olmam gerektiğini söylemesini beklemiş gibi hissediyordum. Ama kime bunları yapmama izin vermemişti. Asla da vermeyeceklerdi. İstedğim gibi biri olacaksam ailemden, arkadaşlarımdan ve şu ana kadar tanıdığım tüm insanlardan uzaklaşmalıyım. Kendi yolumu çizmek tüm gemileri yakmak anlamına geliyordu.

Bunu yapacak kadar güçlü müydüm bilmiyordum.

Ama denemem gerektiğindem emindim.

Eve geldiğimizde park ettim ama arabayı durdurmadım. Çıktım ve arka koltuktan amcamın tekerlekli sandalyesini aldım. Tekerlekli sandalyeyi kurduktan sonra yolcu kapısını açtım. Darrin amcam arabaya binerken yaptığı gibi profesyonelce sağlam bacağıının üzerine bastı ve tekerlekli sandalyeye geçti.

Tekerlekli sandalyenin arkasına geçtim ve onu itmeye başladım.

“Arabanı tüm gece çalışır halde mi bırakacaksın?”

“Burada kalmayacağım. Eve dönmeyi düşünüyorum. Yarın kendi yolumu çizmekle meşgul olacağım.”

Başını salladı. Demek istediğim şeyi anlamıştı. Ön kapıya gelene kadar konuşmadı. Tekerlekli sandalyesini bana doğru çevirdi ve memnun bir şekilde gülümsedi.

“Aferin sana,” dedi. Gözleri gururla parlıyordu. Babam bile hukuk fakültesinden mezun olduğumda bana böyle bakmamıştı. Kendime olan güvenim yerine gelmişti.

Cebinden anahtarlarını çıkardı ve kapıyı açtı. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soramadan lafımı kestti. “Arabanı dikkatli sür. Ve yabancı gibi davranma. İstedğin zaman buraya gelebilirsin. Ailedensin.”

Başımı salladım ve gülümsedim. Arabama dönerken boğazım o kadar düğümlenmişti ki tek kelime edemeyecek durumdaydım. Hala çalışmakta olan aramanın direksiyonuna geçince Darrin amcamın kapının ağzında tekerlekli sandalyesinde oturduğunu gördüm. Bana bir kez daha el salladı. Ben de ona el salladım ve yola çıktım. Uzaklaşırken dikiz aynasından baktığımda Darrin amcamın hâlâ beni izlediğini gördüm.

YİRMİ ÜÇ NASH

Dilim damağım birbirine yapışmıştı. Bir şeyler içmeliydim ama barda tanıştığım sarışın kolumun üzerinde yatıyor ve yataktan kalkmamı engelliyordu.

Tabakların altından masaörtüsünü çeken bir sihirbaz gibi kolumu ondan kurtardım ve yatağın ucuna yuvarlandım. Ona bir daha bakmadım bile. Uyanırsa uyansın. Ağzını açacak kadar salaksa sonuçlarına da katlanırdı.

Dün gece bardan bu kadınla ayrılarak hem kendime hem de Marissa'ya bir şeyler kanıtlamak istemiştim. Kanıtladığım tek şey Marissa'nın içime işlemiş olmasıydı.

Yanımdaki sarışın, Brittni, ne dikkatimin dağınık olduğunu fark etmişti ne de onu öpmek için biraz daha sarhoş olmam gerektiğini umursamıştı. Votka ile teki-layı karıştırdığım için hayal meyal hatırlasam da o anda tek düşündüğüm farklı bir koku, farklı bir kızdı.

Ne kadar içtiysem de yanımdakinin Marissa olmadığını unutamadım. Neyse ki Brittni de çok içmişti. Böylece onunla içki içmek dışında bir şey yapmak istemediğimi söylememe gerek kalmadan sızmıştı.

Uyandığında gitmiş olacaktım. Ama önce birkaç yudum su içmeliydim.

Tişörtümü kaptım ve yatak odasından çıkarken baidından geçirdim. Evi o kadar küçüktü ki mutfağı hemen buldum.

Buzdolabında bir şişe su bulmayı umuyordum ama yoktu. Sadece diyet kola ve bira vardı. Buzdolabının kapısını kapatmadan bir bardak aldım ve işığa tuttum. Neyse ki temiz görünüyordu. Musluktan biraz su doldurdum ve içtim. Su akşamdan kalmalığa en iyi gelen şeydi.

Başım hâlâ biraz dönüyordu, bu yüzden koltuğa uzandım ve araba sürebilecek kadar iyi olana dek bekledim. Polise yakalanmak istemiyordum. İçimdeki eski suçlu yüzünden kanundan kaçıyordum. İyi insanlar ceza yemekten korkarlar. Bense birinin kim olduğumu ve neler yaptığımı keşfedip beni şartlı tahliyesiz hapse tıkmasından korkuyordum.

Koltuğa yayıldım ve başımı yastığa dayayarak bir şeyler düşündüm. Aklıma hâlâ pişman olduğum, düşüncesi bile hoşuma gitmeyen o gece geldi. Kardeşimin acı çekmesini istediğim için oynadığım oyunun kurbanı olmuştum.

Bir ya da iki yıl önce New Orleans'taydı. şimdi bile o geceki havayı hatırlıyordum. O havayı soluyabiliyordum...

Hava ılıktı ve deniz kokuyordu. Müziğin yüksek sesinin ve yapılan kutlamanın zihnimi doldurmasına, diğerk düşüncelerimi silmesine izin verdim. Kısa bir süreliğine de olsa kim olduğumu ve geleceğimi unutmaya ihtiya-

cım vardı. Kendimi olayların akışına bırakmalıydım ve bunun için Mardi Gras'tan daha iyi bir zaman bulamazdım.

İsimsizdim. Yılın bu zamanı French Quarter'da herkes isimsizdi. Diğer insanlar gibi maske veya kostüm giymiyordum ama burada beni kimse tanımıyordu. Hoşuma giden de buydu.

Kızlar caddelerde göğüslerini gösteriyorlar ve bunun karşılığında ipe dizili boncuklar topluyorlardı. Herkes sarhoştı, müzik gürültülüydü, gecenin teması hedonizmdi. Yanından geçtiğim lüks evlerin hepsinde durum aynıydı.

Bu ev de diğerlerinden farklı değildi.

Tüm kapılar açıktı. Müzik ve ışık sokaklara dökülüyordu ve kahkahalar bir partinin diğer unsurları ile karışarak kulaklarda çınlıyordu.

Bir şey tekdüzeliği bozdu ve dikkatimi çekerek beni içinde bulunduğum zamana ve sorunlarıma geri döndürdü.

Biri beni çağırıyordu. Bir kadın sesi.

Benim burada olduğumu bilen kimdi?

Etrafıma baktım ama tanıdık birini göremedim. Adımın söylendiğini tekrar duydum. Bu sefer sesin nereden geldiğini anladım.

Sonra onu gördüm.

Evin balkonundaki demirlere yaslanmış ayakta duruyordu.

Gözlerimiz buluştu.

"Nash! Aman Tanrım burada ne yapıyorsun? Yukarı gelsene!"

Bana doğru gülümsedi. Gülümsemesi biraz fazla genişti. Sanırım sarhoştı. Onu daha önce birkaç kere görmüştüm ve soğuk sürtüğün tekiydi. Bugün ise farklıydı. Erkek kardeşimin sevgilisi Marissa sıcakkanlıydı. İntikam alma düşüncesi benim de kanımı kaynatmıştı.

Çok fazla düşünmeden evin iyi ışıklandırılmış kaldırımına geçtim ve ön kapıya yürüdüm. Kapı kilitli olmadığı için içeri girdim.

Antrede birkaç kişi vardı ama sağdaki merdivenlere yöneldiğimde kimse beni durdurmaya kalkmadı. Kardeşim Cash yüzünden beni tanıdıklarını zannetmiş olmalıydılar. Sahtekâr kardeşim. Benmişim gibi davranan kardeşim.

Tanıdık bir öfke boğazımı asit gibi yakıyordu. Bu acıdan zevk alıyordum. İntikam alma beklentisi hepsinin önüne geçmişti.

Merdivenleri çıkarken heyecanlandım. Sırrımı bu şekilde açığa çıkarmanın zekice olmadığını biliyordum. Herkesin çok sarhoş olmasını ve beni burada gördüklerini unutmalarını umdum. Ya da daha sonra bir konuşmada bu konudan bahsedemeyecek kadar sarhoş olmalarını ümit ettim. Cash benim ölü olduğumu sanıyordu. Olur da biri ona bu geceden bahsederse insanların olmayan şeyler görecektir kadar sarhoş olduklarını düşünürdü.

İkinci kata ulaştığımda sağa ve sola uzanan bir koridor gördüm. Benim için tam bir dörtyol ağzıydı. Buradan hiç kimseye zarar vermeden ayrılabilirdim. Belki intikam

fırsatım elimden alındığı için kendimi kötü hissederdim ama insanların beynindeki ölü olduğum fikrini de tehlikeye atmamış olurdum.

Ya da ilerlerdim ve bir geceliğine de olsa bu gecenin ve kardeşimin hayatının tadını çıkarırdım.

Akılsızca bir seçim yaptım. Bana yaptığının salakça olduğunu söyleyen sesi kulak arkası ettim ve sağa döndüm. Marissanın sokağın yönündeki tarafta olacağını düşünmüştüm.

Evin sokağa bakan tarafında üç kapı vardı. İlki kapalıydı, bu yüzden onu açmadım. İkincisi insanlarla doluydu. Bir çeşit salon gibiydi ve odanın diğer tarafı balkona açılıyordu. Oda bu olmalıydı.

İnsanların arasından geçerek balkona ilerledim. Birkaç kişinin bana bir şeyler söylediğini duydum. Kibarca gülümsedim ama yanıt vermedim. Kimsenin beni muhabbetin içine çekmesine izin vermemeliydim. Hedefim belliydi. Balkonda ayakta duruyordu.

Tüm vücudunu saran parlak, mavi bir elbise giyiyordu. Elbisenin dekoltesi göğüslerini ortaya çıkarıyordu ve kalçalarına kadar sımsıkı iniyordu. Elbise kalçalarından aşağı bollaşarak iniyor ve bir kuyruk oluşturuyordu. Uzun sarı saçları dalga dalga omuzlarına yayılmıştı, bazı tutamlar örülmüş ve uçlarına deniz kabukları takılmıştı. Onun bir denizkızı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ona bakınca daha da öfkelen dim. Kardeşim ne kadar şanlı bir pezevenkti. Harika bir hayat sürüyordu, benim hayatımı. Hukuk fakültesinden mezun olmuş ve

büyük bir şirkette çalışmaya başlamıştı. İyi bir itibarı vardı ve patronun kızı ile yatıyordu. Eminim patronun rızası vardır. Hepsini geçtim, kız muhteşemdi. Buz gibi soğuktu ama muhteşemdi.

Bu akşam onun soğukluğunu biraz giderecektim. Daha sonra da onu serinletmek için biraz aşağılayacaktım. Onu uyuz edecektim ve pisliğini temizlemeyi, nasıl bu kadar düşüncesiz bir pezevenk olduğunu açıklamayı kardeşime bırakacaktım. Bu sırada da sürdükleri hayatın tadını çıkaracaktım. Her açıdan şanslıydım.

Balkona çıktığımda Marissa katıla katıla gülüyor ve o olmasa düşecekmiş gibi yanındaki esmer kıza tutunuyordu. Muhtemelen o olmasa düşerdi. Marissa zil zurna sarhoştı.

Smokinli garson balkondan çıkarken gümüş tepsiden bir bira kaptım. Kapağı önceden açılmıştı. Ne kadar düşüncelilerdi.

Kapının yanında durdum ve Marissa'nın beni fark etmesini beklerken biramdan bir yudum aldım. Beni görünce sevinçle çığlık attı ve kendini üzerime atarak kollarını boynuma doladı.

Yüzüme bakmak için geri çekildi, kolları hâlâ omuzlarımdaydı. "Geleceğini bilmiyordum. Gerçekten. Çok güzel bir sürpriz oldu. Meşgul olduğunu söylediğinde inanmıştım."

Omzumu silktim ve biramdan bir yudum daha almak için başımı çevirdim. Dilini boğazımda hissedince tahrik olduğumu hissettim. Görünüşe göre sarhoşken o kadar da soğuk biri değildi.

"Fikrini değiştirmene çok sevindim," diye mırıldandı. "Bu peruğu da sevdim. Uzun saç sana yakışmış."

Saçım açıktı, perçemlerim yüzümü çevrelemişti ve çeneme kadar iniyordu. Beni tanıması bir mucizeydi. En azından tanıdığını sanıyordu."

İçgüdüsel olarak boşta kalan elimi beline doladım ve onu balkon demirlerine yasladım.

"Neden bu kadar sevindin?" Konuşmayı olabildiğince kısa tutmaya çalışıyordum, böylece benim kim olduğumu anlaması riskini en aza indirecektim.

"Çünkü birini öpmem gerekiyor ve burada sadece kızlar var." Durdu ve etrafına baktı. Ben de aynısını yaptım. Balkonda ikimiz dışında kimse yoktu. "Şey, yani vardı," diye kıkırdadı. Herkes içeri girmişti. Sadece ben, Marissa ve aşağıda yürüyen milyonlarca insan vardı ve bazıları bizi izliyordu.

"İşte buradayım," dedim ve badem şeklindeki gözlerine baktım. Çoğu zaman frijit kaltağın teki olabilirdi ama içinde biraz ateş vardı. Davetkâr bakışlarından ve dudaklarını seksice kıvrışından bunu anlayabiliyordum.

"Evet, buradasın." Bana doğru yaslandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü samimi olsa da bir şeyler eksikti. Ateş. Cash ile aralarındaki kimya yüzeysel ve göstermelik miydi?

Ne onların ne de ilişkilerinin umrumda olmadığını kendime hatırlattım. İntikam ateşimi bu dudaklarla, bu kadınla gidermem benim için bir şanstı. Kıyıya ayak bastığımda gördüğüm kadınlarla arasında dağlar kadar fark vardı.

Elimi sırtında gezdirdim, parmaklarımı saçlarına geçirerek başını arkaya yatırdım ve onu daha derinden öpmeye başladım. Dilimi ağzının içine soktum ve inlemelerini dinledim. İlk başta kendinden emin değil gibi görünüyordu ama bana cevap vermekte gecikmedi.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yüzümü kendisine yaklaştırdı. Yaptığımız hoşuna gidiyordu, bu da beni memnun etmişti.

Elimi saçından çektim ve pürüzsüz sırtında gezdirdim. Onu balkon demirlerine yasladım ve kalçalarımı kalçalarına bastırarak ne kadar sertleştiğimi hissetmesini sağladım. Ellerini yumruk haline getirdiğini görmek beni tatmin etmişti.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarına doğru fısıldadım.

Kesik kesik nefes alıyordu. "Evet."

"Buna ne dersin?" Tüm vücudumu onunkine yasladım. Bir an soluğu kesildi ve inler gibi oldu. Yüzüme bakmak için bana yaslandı. Gözlerinde bir soru işareti vardı. Bir an yakalandığımı, Cash olmadığımı anladığını düşündüm.

Ama hiçbir şey sormadı. Belki emin olamamıştı, belki de bilmek istemiyordu. Ama sessizliğini korudu ve devam etti. "Bunu daha çok sevdim."

Başımı kendine doğru çekti, bacaklarını kaldırdı ve belime doladı. Çıplak bacağına hissedene kadar elimi kalçalarında gezdirdim. Elim elbisesinin altına soktum ve tek hamleyle ıslanmış çamaşırını yırttım. Tırnaklarını kafama geçirdiğini hissedebiliyordum. Bu hareketi beni devam etmem için kışkırtıyordu.

Onu ve kardeşimi küçük düşürme hayallerim kollarımdaki ateşli kadına duyduğum şehvetin ateşinde kaybolmuştu. Ama intikam ateşi güçlüydü. Ondan tamamen kurtulamamıştım. Yine de onu asla yapmayacağı şeyleri yapmaya zorlamak istiyordum. O hatırlamasa ve Cash öğrenmese bile yaptıklarımızı ben bilecektim. Önemli olan da buydu.

Biraz yana döndüm ve elimi bacaklarının arasına götürdüm. Tek parmağımı içine soktum. Çok ıslanmıştı. Birden sertleştim ve kalçalarını hareket ettirirken inledim.

Parmağımı içinden çıkardım ve başımı yüzünü görece kadar geriye çektim. Gözleri kocaman olmuş, gözbebekleri heyecanla büyümüştü.

"Aç," dedim gözlerimle ağzını işaret ederek.

Ağzını açınca parmağımı dudaklarına götürdüm. Ağzını kapatıp parmağımı emmeye başladığında heyecandan kalbim sıkıştı. Bunu daha önce yapmadığına dair bahse girebilirdim. Ama yanılıyor da olabilirdim. Bu yüzden onu biraz daha zorladım.

Parmağımı ağzından çıkardım, arkasına geçtim ve bira şişesini sağ elime aldım. Şişenin soğukluğunu çıplak bacağımda hissedince parlak dudakları bir inlemeyle aralandı. Bu beni daha da tahrik etmişti.

O da heyecanlıydı. Ama daha ne kadar ileri gidebilirdi?

Şişeyi bacaklarının arasından gelen sıcaklığa yaklaştırdım. Soğuk şişeyle ona dokunduğumda gözle görüle-

bilir şekilde ürperdi. Ama beni durdurmadı. Parmakları hâlâ saçlarımda, nefes nefese beni izliyordu.

"Sence seni bu kalabalığın önünde boşaltabilir miyim?"

Soluğunu tuttu. Etrafa baktı ve yalnız olmadığımızı anladı. Sanırım kendini o kadar kaptırmıştı ki insanların içinde olduğumuzu unutmuştu.

Cevap vermedi. Ama hareket de etmedi. Ben de şişenin ucunu içine soktum. Dizlerini büktüğünü hissettirdim ve şişeyi biraz daha ileri sokarken diğer kolumu beline doladım. Yavaşça, çok yavaşça şişeyi çıkardım. Dudakları titriyordu.

Gözlerini kapadı ve derin derin nefes almaya, daha hızlı yutkunmaya başladı. Çok yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordum.

"Bana bak. Seni izlemek istiyorum."

Gözlerini açtığı anda şişeyi bu sefer daha ileri soktum. Bağdırmamak için dudaklarını ısırdı. Şişeyi çıkardım, bileğimi çevirerek şişeyi içinde döndürdüm ve yaptığım her hareketle daha çok zevk almasını sağladım. Şişeyi birkaç kez daha içine sokup çıkardım. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor sonra tekrar serbest bırakıyordu. Gözlerini tekrar kapadı ve ağzını açtı. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Doruğa ulaşmasına az kalmıştı. Benim için, flört ettiği çocuk için boşalmak üzereydi. Binlerce meraklı göz üzerimizdeydi. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dillerimizin birleşmesini sağladım.

Nefes alıp vermesi yavaşlayınca dişlerimi alt dudaklarına geçirdim. Uykulu gözlerini biraz açıp bana baktı.

Gülümsemiyordu, kaşlarını çatmıyordu, sadece izliyordu. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Belki biraz da kafası karışmıştı.

Şişeyi içinden çıkardım ve bir adım geriledim. Gözlerim onun üzerindeyken şişeyi dudaklarıma götürdüm ve soğuk birayı kafama diktim. Marissa'nın tadı soğuk birayla karışmıştı. Hepsini yuttum.

"İçtiğim en iyi bira," dedim.

Onu orada bıraktım ve tek kelime etmeden geldiğim kapıdan çıktım. Merdivenleri inene kadar arkama bakmadım.

Döndüğümde Marissa merdivenlerin diğer ucunda beni izliyordu. Birkaç saniye birbirimize baktık. Ona ki-birli bir şekilde gülümsedim ve kapıdan çıktım. Ne eve ne de Marissa'ya bir daha bakmadan kalabalığın arasına karıştım.

Sokakta yürürken az önce olanları arkamda bırakmaya çalıştım. Ama ışıklar, müzik, insanlar, gecenin abartısı - hiçbir şey Marissa'yı aklımdan çıkarmama yardımcı olmuyordu. Yürüdükçe onu düşünüyordum. Yüzündeki ifade, dudaklarının tadı, aramızdaki tutku. Kalbimin çarpmasına yol açıyordu. En kötüsü de başkalarının bana bir faydasını olmayacağını bilmemdi. Bu gece beni tatmin edebilecek tek kişi oydu. Ve ona sahip olamazdım.

Asla bilmeyecek olsa da bu gece o kazanmıştı. Bugün Marissa beni kazdığım kuyuya düşürmüştü.

"Ne yapıyorsun?"

Brittini'nin sesi beni kendime getirdi ve soğuk gerçeği yüzüme çarptı.

İfadesizce "Gidiyorum," dedim. "İçecekler için teşekkür ederim."

Karanlıkta bile ağzını açtığını ve alınmış olduğunu görebiliyordum. Umrumda bile değildi. Fikirlerine değer verdiğim tek bir insan vardı. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

YİRMİ DÖRT MARISSA

Kapının açıldığını duyunca uyandım. Etrafı dinledim ve sesin hayal mi gerçek mi olduğuna karar vermeye çalıştım. Kapının kapandığını duyunca gerçek olduğunu anladım.

Aklıma gelen düşünceler kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu. Anahtarların antredeki masanın üzerine konduğunu duyunca yataktan kalkıp kendimi banyoya kilitlemekten vazgeçtim. Ben de anahtarlarımı hep oraya koyardım. Birdenbire kendimi güvende hissettim. Evime kötü niyetlerle giren biri anahtarları masaya bırakmazdı.

Aklıma tek bir kişi geliyordu.

Nash.

Yatak odamın kapısında belirdiğinde onu hemen tanıdım. Hareket edişi bana tanıdık geliyordu ve sadece silüetini görsem bile onu hemen tanırdım.

Hiçbir şey söylemeden yatağa yöneldi. Geçen gece bardan fahişe kılıklı bir sarışın ile ayrıldığını düşünürsek hem sinirli hem de heyecanlıydım. Ama o kadınla gittiğini düşününce yüzeye çıkan ilk duygum öfke oldu.

Sertçe "Arkadaşın nerede?" diye sordum.

Önce bir şey söylemedi. Hareketlerini görebiliyor ve üzerini çıkarırken kıyafetlerinin çıkardığı sesi duya-

billiyordum. Ona ne kadar kızgın olsam onu da arzuluyordum.

Yatağın yanına geldi ve karanlıkta bana baktı. Yüzündeki ifade ciddiye. Kararlıydı.

“Bu gece bir şey fark ettim.”

Tek dizini yatağa koydu. Parmaklarının üzerimde gezindiğini ve beni omuzlarımdan kavradığını hissedebiliyordum. Cevap vermemi bekliyormuşçasına duraksadı.

“Neymiş o?”

İçim alev alevdi ve hissettiğim ateş giderek tüm vücuduma yayılıyordu.

“Gözlerimi kapatsam da, görmezden gelmeye çalışsam da...” Sesi o kadar alçaktı ki onu zor duyuyordum. “O kadının sen olmadığını fark ettim.”

Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi.

Nash ellerini kalçalarımda gezdiriyor, ona izin vermemi, ona katılmamı bekliyordu.

Uzandım ve ellerimi ellerinin üzerine koydum. Şimdi ikimiz de konuşmadan, hareket etmeden, nefes nefese bekliyorduk. Önemli bir şeye karar verecek veya bir şey açıklayacak gibiydik.

Kasten sırtüstü uzandım ve elini göğsüme koydum. Nefes nefese kalmıştı.

“Göster bana,” diye emrettim. Bana neyi göstermesini istediğimi biliyordum. Dün akşamki kızın yerinde benim olmamı hayal ettiğini söylediğinde ne kadar mutlu olduğumu da biliyordum. Ama ondan isteyeceklerimi yapacak mı ve bu ilişkide olmak istediğini gösterecek mi bilmiyordum.

Ağzını açıp cevap vermedi ama verdiği yanıt apaçık ortadaydı. Yatağa geldi, yanıma uzandı ve yüzüme baktı. Gözleri perdelerden sızan ayışığında siyah elmaslar gibi parlıyordu. Beni izlerken başparmağını göğüs uçlarımda gezdiriyordu.

Nihayet başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Seninle ne yapacağım bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Sev beni," diye cevap verdim ve onu kendime çekerek öpmeye başladım. Cevap verip anın büyüsünü bozmasını istemiyordum. Birlikte bir geleceğe sahip olması imkânsız iki kalbi kırık insan değilmişiz gibi sevmeliydi beni. Elimizde en azından bu an, bu his, bu muhteşem gece kalmalıydı.

Bana dokunduğunda hem kalbim, hem ruhum hem de vücudum titredi. Nash'in elleri, parmakları, dudakları ve dili bu iş için yaratılmışlar gibi üzerimde geziyordu. Bacaklarımın arasına girmeden önce arzuyla kıvranan bedenimi doruk noktasına ulaştırmıştı.

Tüm dünya durmuş gibiydi. Nefesimi tutmuş içime girmesini ve beni tatmin etmesini istiyordum. Beni sadece o memnun edebilirdi.

Gözlerimi kapattım, vücudumdaki tüm sinir uçları vücutlarımızın birleştiği yere odaklanmıştı.

"Bana bak."

Sesini duyunca gözlerimi açtım ve gözlerine baktım. Yavaş yavaş içime girmeden önce birkaç saniye şaşırtıcı bir şekilde beni izledi. En derinlerime ulaştığında, içimdeki boşluğu sadece fiziksel açıdan doldur-

madığını hissettim; dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni öyle bir öptü ki en kutsal parçama dokundu ve tüm korkularımı giderdi.

Dilini hissettiğimde bu dokunaklı an birden tutkuya dönüştü ve vücutlarımız kenetlendi. Sadece onun kollarındayken, o bana dokunduğunda aldığım zevki bana yaşatmak için hareket etmeye ve içimde gidip gelmeye başladı.

Daha önce hiç olmadığım gibi orgazm oldum. Tüm vücudumu, sıcak, yavaş ve tatlı bir haz dalgası sardı.

“Seni hissetmeyi çok seviyorum, o kadar dar ve ıslaksın ki,” diye mırıldandı ve aldığım zevki sürdürmek için hareketlerini yavaşlattı.

Ayağım yerden bir kez daha kesilene kadar devam etti. Sonra, daha önce onda görmediğim bir kibarlıkla içimden çıktı ve beni sırtüstü çevirdi.

Pelte gibiydim, ne ona karşı çıkacak gücüm ne de isteğim vardı. Kalçalarımın altına bir yastık yerleştirdi.

“Bu popoyu seviyorum,” dedi ve kalçalarımı öptükten sonra yavaşça ısırıldı. Elleriyle beni okşadıktan sonra bacaklarımı ayırdı. Bir parmağını içime soktuğunda içimdeki ateşin tüm vücuduma yayıldığını hissettim. “Tekrar sevişmeye hazırsın,” dedi. Kulağıma fısıldamak için üzerime yaslanınca ağırlığını tüm vücudumda hissettim. “Bunu benim için yapar mısın? Bir kez daha benim için gelebilir misin?”

Bu sorunun yanıtını bilmediğimden bir şey söylemedim. Ama parmaklarını bacaklarımın arasında

gezdirmeye başlayınca söylediği şeyi yapabileceğimi hissettim.

Bacaklarımı daha fazla ayırdı, içime girdi. İçimi doldurduğunda hissettiğim şey inlememi ve vücudumun yeniden heyecanlanmasını sağlamıştı.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp kalçamı dışarı çıkartarak daha derinlerime nüfuz etmesini sağladım. "Evet, işte bu," diye fısıldadı ve kalçalarımı kavrayarak beni kendisine daha sert çekti.

Parmaklarını vücudunun ritmine göre bacaklarımın arasında gezdirmeye başladı. Tanıdık heyecan dalgalarının vücudlarımıza yayılmasına çok az kalmıştı.

Nefesi kesik kesikti, doruğa ulaşmak üzere olduğunu bilmek beni daha da heyecanlandırıyordu. Birdenbire durdu ve orgazm titreşimleri benimkini tetikledi. Birlikte doruğa ulaştık.

Ellerini kalçalarımın altına götürdü ve hafif hafif daireler çizmeye başladı. İçimden çıkıp üzerime yıkılmadan önce dudaklarını omuzlarımda hissettim. Bir şeyler fısıldamış gibiydi ama söyledikleri karanlıkta kaybolup gitti.

YİRMİ BEŞ NASH

Telefonum çalınca uyandım. Uyku sersemi bir şekilde yatakta yuvarlandım. Telefonumu alıp ekrana bakınca hemen doğruldum ve kendime geldim. Numara rehberde kayıtlı değildi ama ben kimin aradığını biliyordum.

Dmitry.

“Alo?”

“Nikolai, iki saat sonra benimle buluş,” dedi ağır aksanıyla. Atlanta’dan bir saat uzaklıkta bir otelin adresini verdi. “Oda on bir. Yalnız gel. Buraya gelince konuşuruz.”

Bağlantının kesildiğini duydum. Telefonu kulağımdan indirdim. Hayretler içindeydim.

Bunun gibi şeyler sadece filmlerde olurdu.

Elimden geldiğince ses çıkarmadan ve Marissa’yı uyandırmamaya çalışarak kalktım ve duş aldım. Dmitry hakkında hiçbir tereddütüm yoktu. Neredeyse tamamen güvendiğim nadir insanlardandı. Bana verdiği mesaj ne kadar belirsiz ve tuhaf olsa da söylediklerini yapacaktım. Tabii ki dikkati elden bırakmayarak silahımı da yanımda götürecektim. Ama yine de gidecektim. Asıl hedefimin ne olduğunu herkesten iyi biliyordu. Bana vereceği haberlerin bununla ilgili olduğunu hissediyordum.

Saat daha dokuz bile olmamıştı ama havanın sıcak ve nemli olacağı belli oluyordu. Cash'in arabasında geçirdiğim beş dakikada gömleğim sıırıslıklam olmuştu bile.

Evden şimdi çıktığıma göre yarım saat erkenden orada olacaktım. Geç kalmaktan iyiydi. Oraya gitmeden önce uzakta durup etrafı kolaçan edebilirdim.

Araba sürerken aklım Marissa'ya ve beni sonsuza kadar içimi kemirecek olan öfke duygusundan kurtarak içimde uyandırdığı hislere kaydı. Çoğu zaman intikam hissi, annemin ölümü ve kaybettiklerim aklımdan çıkıyor ve tek düşündüğüm şey Marissa oluyordu. Tekrar tekrar.

Yanılıyor olabilir miydim? Bir geleceğimiz olabilir miydi? Hak ettiğim hayata sahip olabilir miydim? Benim için çok mu geçti? Marissa gibi bir kadınla birlikte olabilir miydim? Onun için yeterince iyi miydim?

Böyle saçma şeyleri düşündüğüm için gerizekalı peze... şey... gerizekalının tekiydim!

Kendimi eleştirirken bile söylediklerime dikkat ediyordum. Yanımda yokken bile, beni duyamazken bile ağzımdan kötü bir şey çıkmasını engelliyordum. Onun için. Ona olan saygımdan.

Otelin karşısındaki kavşağa geldiğimde ne yaptığım konusunda zerre kadar fikrim yoktu. Otel, soyulan boyası, paslı kapıları ve yanıp sönen neon tabelasıyla bir seri katilin rüyası gibiydi. Tabelada "Bates Otel" yazıyordu.

Yavaşça arabayı sağa çektim. Artık kullanılmayan bir benzin istasyonuna girdim ve arkadaki ağaçlara doğru yöneldim. On bir numaralı odayı buradan görebileceğimi düşünüyordum.

Odayı görebiliyordum. Arabayı park ettim ve bekledim.

Birkaç kere pencereyi örten perdelerin aralandığını gördüm. Dmitry cama onu görebileceğim kadar yaklaşmıyordu. Sadece loş ışıktaki bir gölgenin hareket ettiğini görüyordum.

İçeri girmeye karar verene kadar biraz vakit geçmişti. Geldiğim yola geri döndüm ve bu sefer kavşaktan otele dönerek girişe yöneldim.

Girişteki kulubeyi ve arkada televizyon izleyen gözlüklü adamın yanından geçerek otel odalarının önündeki park yerine ilerledim. Yolun sonuna kadar gittim ve yirmi numaralı odanın önünde durdum.

Gözümün ucuyla yanından geçtiğim her aracı ve her odayı inceledim. Ters giden bir şey yok gibiydi. Ama bu olmayacağı anlamına gelmiyordu.

On bir numaralı odanın kapısını tıkladım. Üçüncü tıklamamda oda numarasındaki birlerden biri gevşedi ve aşağı doğru sallanmaya başladı.

Ne kadar güzel.

Perdeler tekrar aralandı. Bu sefer Dmitry'yi tanıdım. Kaslarım biraz olsun gevşemişti.

Kapıyı sadece benim geçebileceğim kadar araladı. Dmitry kapının arkasındaydı, bu yüzden boş odanın tamamını görebiliyordum. İçim biraz daha rahatladı.

Kapıyı kapattı ve bana sarıldı. Sırtıma bir yumruk attıktan sonra Rusların yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına aldı ve her iki yanağımdan da öptü.

“İyi görünüyorsun Nikolai,” dedi ve mini bar olarak kullandığı çekmeceye yürüdü. Bardaklara iki yudum votka doldurdu. Tek yudumda içtim.

“Neden burada saklanıyorsun Dmitry? Ne oldu?”

Dmitry bardağına bakarak iç çekti ve bir yudum almadan önce cevap bardaktaymış gibi baktı. Yanıt vermeden önce yatağa doğru yürüdü ve köşeye ilişti. Perdelerin arasındaki ufak aralıktan gelen ışık sayesinde onu daha iyi görüyordum. Ve çok iyi görünmediğini fark edebiliyordum.

Dmitry bir Rus’a göre uzundu ama benim kadar uzun değildi. Kısa ama sağlam yapıydı. Köşeli çenesi ve delici mavi gözleri ile çoğu insanı korkuturdu. Ama bugün ondan kimsenin korkacağını sanmıyordum. Koyu sarı-gri saçları günlerdir yıkanmamış gibiydi ve yüzünde en az üç günlük sakal vardı. Ama asıl hikâyeyi anlatan dudaklarıydı. Ümitsiz ve yorgundu.

“Aman Tanrım seni son gördüğümünden beri gözüne uyku girmemiş gibisin. Neyin var?”

“Annemi kimin öldürdüğünü biliyorum Nikolai.”

Kaşlarımı çattım. “Ben de biliyorum. Beni buraya bunun için mi çağırdın? Tetiği kimin çektiğini söylemek için mi?”

“Hayır. Sadece o değil.” Duraksadı. Konuşmaya devam edene kadar dişlerimi sıktım. “Seni buraya ça-

ğıldım çünkü o elimde. Burada. Onu bağladım. Seni bekliyordum.”

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmışçasına atıyordu. Ben ve karşımdaki adam dışında tüm dünya durmuş gibiydi. Yedi yıldır hayalini kurduğum şey burada sonlanabilirdi. Dmitry bana bizim gibi erkeklerin birbirine hediye edebileceği tek şeyi getirmişti: İntikam duygusu.

Kulaklarım o kadar çınlıyordu ki kendi sesimi zar zor duyabildim. “Nerede?”

“Yan odada,” dedi ve başıyla içinde bulunduğumuz odayı yan odaya bağlayan kapıyı işaret etti.

Kapıyı sonuna kadar açarken şaşkınlık içindeydim. Gerçek olamayacak bir duyguydu, aklım hayalim almıyordu. Odaya girdiğimde Duffy’nin odanın ortasında bir sandalyeye bağlı olduğunu, ağzının tıkanıldığını ve burnundan sızan kurumuş kan izlerini gördüm.

Birbirimize baktık. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı ama diğeri açıktı. Gözlerinde teslimiyet vardı. Böyle bir adamın kaçınılmaz sonuna yaklaştığını bileceğinden hiç şüphem yoktu. Çok az insan ölümün kapıda olduğunu hissedebilirdi. Bu da onlardan biriydi. Kapıdan adımımı attığım anda hayatının sona erdiğini anlamış olmalıydı. Cash beni durdurmak için burada olmadığına göre yedi yıldır beklediğim intikamımı alabilirdim.

Sağ elime soğuk bir şey değdi. Arkama baktığımda Dmitry’nin arkamda dikildiğini ve bana bir susturucu uzattığını gördüm. Bunca zaman sonra bile ne tür silah

taşıdığını ve nasıl bir susturucunun uygun olduğunu biliyordu.

Susturucuyu ondan aldım ve yere attım.

"Hayır. Bu işi kendi bildiğim gibi yapacağım." Botuma eğildim ve her zaman orada sakladığım uzun, kavisli bıçağı çıkardım. Bıçağı havaya kaldırdım ve jilet gibi keskin ucunun loş ışıkta parlamasını sağladım. "Bunu kaburgalarının içine sokup hain kalbine saplayacağım ve içinde tek damla hayat kalmayana kadar kanamasını izleyeceğim. O gün annemi parçalarına ayırdığında hissettiklerimi az da olsa anlamasını sağlayacağım."

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve yıllardır hayalini kurduğum şeyi gerçekleştirmeye giden her saniyenin tadını çıkardım. İntikamımı asla alamayacağımı düşünmüştüm. Ama bugün bu hayalim gerçekleşecekti. Bugün nefretimden kurtulacaktım.

Duffy'nin önünde durdum, parmaklarım bıçağı o kadar sert kavramıştı ki eklemlerim acıyordu. Sağlam gözünün içine bakınca gördüklerim karşısında kafam karıştı.

Gözlerinde huzur vardı. Her şeyi kabul etmiş, hayattaki tüm hesaplaşmaları tamamlamış bir adamdı. Ölmeye hazırdı. Hatta ölmeyi istiyordu.

İşte o zaman onu gördüm.

Marissa'yı.

Odada değildi ama olabilirdi. Varlığı o kadar somuttu ki. Önümde dikiliyor, yüzüme dokunuyor gibi

hissediyordum. Güzel mavi gözlerini görebiliyordum. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Parmaklarının sıcaklığının yok olduğunu ve görüntüsünün solduğunu hissettim. Gitmişti.

Kendimi New Orleans'taki gibi bir dönüm noktasında buldum. Bir tarafta Marissa, diğer tarafta ise her şey vardı.

Bu işi tamamlarsam geri dönüş yoktu. Son yediydirdi sadece kendimi savunmak için adam öldürmüştüm. Kimsenin canını soğukkanlılıkla almamıştım.

Bunun beni değiştireceğini bilecek kadar zekiydim. Onu öldürmek beni asla dönemeyeceğim bir yola sokacaktı. Bu gerçeğe yaşamak tüm geleceğimi değiştirecek belki de ülkeyi terk etmek zorunda kalmama neden olacaktı. Ömrünün sonuna kadar bir şeylerden kaçan bir adam olacaktım. Marissa'yı böyle bir duruma sürükleyemezdim.

Şu anda burada dikilen Nash'in önünde birkaç seçenek vardı: Annesini öldüren adamı bıçaklamış Nash'in ise kaçıktan başka seçeneği yoktu.

"Nikolai?"

Dmitry neden beklediğimi merak ediyordu. Bana tek istediğim şeyi gümüş tabakta sunmuştu. Ben ise reddüt etmiştim.

Nabzum hızlanmaya başladı ve artık istediğim şeyin bu olmadığını anladım. Bir hayatım olmasını istiyordum. Gerçek bir hayat. Son on yıldır sahip olma fırsatımın olmadığı normal bir hayat. Belki de bu hayatı birileriyle paylaşabilirdim. Belki de...

Aceleci davranıp hata yapmak istemiyordum. Düşünmeden karar vermek de istemiyordum. Kafamı toplamak için Duffy'den uzaklaştım ve diğer odaya girdim.

"Senin neyin var? İstedğin bu değil miydi? Seni tanıdığımdan beri hayalini kurduğun şey buydu."

Dmitry'ye ve tedirgin mavi gözlerine baktım. Canını sıkan bu muydu? Korkup vazgeçeceğimden mi korkuyordu? Yoksa en başından beri vazgeçmememden mi korkuyordu?

Her zaman benim için bir baba gibi olmuştu. Yaşamak zorunda bırakıldığım hayatta beni elinden geldiğince korumuştı ve bazı zamanlar asla sahip olmadığı ailesinin yerine beni koyduğunu düşünmüştüm. Bu yolu seçersem yirmi yıl sonra onun gibi olacaktım. Bunu istiyor muydum? Böyle bir hayatım olmasını mı istiyordum? Yan odadaki katilin canını aldığım da hissedeceğim memnuniyet buna değer miydi? Ben de mi bir katil olacaktım?

Tüm adrenalini zihnime hücum etti. Aklıma gelen fikir bir kartalın avına saldırması gibi anıydı ve ölümcül pençelerini beynime geçirdi.

"Hayatını tek bir şartla bağışlarım," dedim Dmitry'ye.

"Ne şartla?"

"Ona tetiği çektiren kişi aleyhine tanıklık ederse. Benim istediğim şekilde olmasa bile adalet yerini bulmalı."

"Tanıklık etmesi sadece bir sorunu çözebilir. O da tanıklık etmeyi kabul ederse."

“Evet, tanıklık etmesi sadece bir sorunu çözebilir. Ama ya daha fazlasını elde edebilirsem? Babamı her şeyin düzeleceğine ve hepimizin güvende olacağına ikna edebilirsem o da tanıklık edebilir.”

Bu fikir giderek aklıma yatıyordu. Ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyordu. Uzun, çok uzun zamandır hiç bu kadar iyimser olmamıştım.

“Elinde en azından Slava ve onun danışmanı Anatoli’yi ele geçirecek kadar şey olmalı. Ama Ivan’ı alt etmedikçe hiçbirimizin gerçekten güvende olacağını sanmıyorum. Slava’ya gerçekten sadık olan o ikisi. Aslında eski bir tanıdığım olan ve komuta zincirinde dördüncü sırada olan Konstantin bu ilerleme fırsatına iyimser bakabilir. Her zaman hırslı bir piçti. Organizasyon içindeki arkadaşımız olabilir, tabii böyle bir şey mümkünse. Belki de bir çeşit ateşkes ilan edebiliriz.”

Dmitry’nin üzerindeki yorgunluk ve umutsuzluğun bir sis perdesi gibi kalktığını fark ettim. Cinayet işlemek dışında bir yolun mümkün olduğunu o da görüyordu.

İntikam almamı asla engellemezdi ama şimdi bu işteğimden vazgeçmemi istediğini görebiliyordum. Beni asla sahip olamadığı oğlu gibi seviyordu.

“Duffy sayesinde Anatoli’ye ulaşabiliriz. Saldırı emrini asıl veren oydu değil mi?”

“Bildığım kadarıyla öyle. Bu gibi durumların icabına bakan oydu.”

“Babam sayesinde de Slava’ya ulaşırız. Slava’ya kara para aklama ve defterleri hazırlama konusunda yardım ettiğini biliyorum. Sonra Ivan’a ulaşmanın bir yolunu

bulmalıyız. Kardeşimin uzun zamandır üzerinde çalıştığı şantaj davasını açabilirsek...”

Dmitry pencereye doğru yürüdü ve perdeleri park yerine ve etrafa bakmaya yetecek kadar araladı. Yüzündeki ifade başkalarına masum görünebilirdi ama onu tedirgin olduğunu fark edecek kadar tanıyordum. “Ne oldu Dmitry?”

“Bildğin gibi hayattan hep daha fazlasını diledim. Bu yaşa gelip de hâlâ kaçakçılık yapacağımı, suçlu gibi yaşayacağımı düşünmezdim. Bu işi daha erken bırakmalıydım. Baban gibi risk almalıydım.”

“Dmitry, istediğin buysa tüm bunlar sona erdikten sonra sana yardım edebilirim. Param var. Çok fazla bir şey değil, ama son yedi yıldır kazandığım paranın çoğunu biriktirdim. Kıyı ötesi bir bankada. Bunları arkamda bıraktıktan sonra senin temiz bir sayfa açmanı sağlayabilirim.”

Yan profilden bile gülümsemesinin hüznü olduğunu görebiliyordum. “Senden bunu isteyemem. Daha çok gençsin. Önünde uzun bir hayat var. Peki ya ben? Benim çok vaktim kalmadı. Önemli olan bundan sonrasını nasıl geçireceğim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İvan’ı tanıyorum çünkü yıllar önce birlikte çalıştık. Babanla tanışmadan önce. Bu işe böyle girdim. Kaçakçılık operasyonunu yöneten o.”

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin!

Tüm parçalar yerine oturmuştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Çok da heyecanlanmak istemiyordum. Dmitry tanıklık etmezse ya da gözümünden kaçan bir şeyler varsa her şey boşa gidebilirdi. Ama her şeyin iyiye gitme ihtimali de vardı. Bizi içinde düştüğümüz bu cehennemden kurtarabilirdi. Kiralık katiller, kara para aklama, Birleşik Devletler'deki teröristlere silah satma... İyi yargılanırlarsa ömür boyu hapse tıkalabilirlerdi.

Duffy'nin ifadesi babamın serbest kalmasını sağlayabilirdi. Tüm bunlar sona erebilirdi. Sonunda tekrar bir aile olabilir ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edebilirdik. Tekrar bir arada olabilirdik.

"Dmitry, senin için riskli olacağını biliyorum, ve—"

"Zamanı geldi Nikolai. Bunca yıldan sonra artık yorulдум. Hayatımdaki tek iyi şey sendin. Sen de gittikten sonra her şey bomboş kaldı. Bu işi sona erdirmenin zamanı geldi."

"Para konusunda ciddiyydim. Sana—"

Dmitry sözümü kesti ve elini omzuma koydu. "Paramı nereye harcayabilirim ki? Kime hediye alacağım? Daha fazla paraya ihtiyacım yok. Benim de birikimim var."

Doğruydı. Hayatının nasıl olduğunu görmüştüm. Yedi yıl boyunca. Buna hayat denmezdi. İyi bir insanın yaşayacağı bir hayat değildi. Hataları ve kusurları ne olursa olsun Dmitry dürüst ve iyi bir insandı.

"Yapacak mısın?"

Nefesimi tuttum ve cevap vermesini bekledim. Cevap vermekte gecikmedi.

"Evet, yapacağım."

"O zaman gidip Duffy ile de konuşalım."

YİRMİ ALTI MARISSA

Telefonum çaldığında duştan yeni çıkıyordum. Midemdeki sıkışma ve kalbimdeki sızlama arayanın Nash olmasını istediğimi gösteriyordu. Ama mantığım başka birinin aramış olmasını diliyordu. Nash ve ilişkimiz hakkında daha gerçekçi olmaya başlamalıyım.

Uyandığımda gitmişti. Buna şaşırmamam gerekirdi. Ama dün geceden sonra beklentilerim o kadar yükselmişti ki sabah bana haber bile vermeden gittiğini görünce canım sıkılmıştı.

Aramızdaki ilişkinin yürümesi için kalplerimizin fazla kırık olduğunu daha kaç kez kendime hatırlatmam gerekiyordu? Geriya kalan parçalarla asla bir bütün olamazdık. Beni en çok korkutan şey de Nash'in huzuru bulmasına engel olmaktı.

Yapabileceğimiz en iyi şey birbirimizden uzak durmaktı. Ondan uzak durmayı başarabilecek miydim? Kalbimin değil beynimin sesini dinleyebilecek miydim? Bu soruların cevabını bilmiyordum, bu yüzden onun benden uzak durmasını istiyordum. Kararı bana bırakmamalıydı.

Numarayı tanımayınca hayal kırıklığına uğradım. Yerel bir numaraydı. Nash'in numarası yerel değildi.

"Alo?"

"Marissa?"

"Buyrun."

"Ben Jensen. Jensen Strong."

"Ah. Merhaba Jensen." Sesimin mutlu ve heyecanlı çıkmasına çalıştım, böylece onun yerine başkasının aramasını istediğimi anlayamayacaktı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur, numaranı adliyedeki kayıtlardan aldım. Aramızda kalsın ama memurlardan birine rüşvet verdim. Numaran karşılığında ilk doğacak çocuğumu isteyecek hali yoktu ya."

Kıkırdadım. "Neyse, en azından ruhunu istemiş. Gururum okşandı." Gerçekten de öyleydi. Birinin numaramı alabilmek için bu kadar zahmete girmesi hoştu. Umarım ilgilendiği şey benim adım, kimin kızı olduğum değil de gerçekten olduğum kişidir diye düşündüm.

"Umarım 'gururum okşandı' derken kast ettiğin şey benimle yemeğe çıkmayı kabul etmendir."

"Olabilir. Aklında ne var?"

"Bu akşama ne dersin? Saat yedi buçukta. Mum ışığında olduğundan daha da güzel gözükebileceğin şık bir restoranda."

Teklifiyle ilgilenmiyordum. Birazcık bile. Ama ilgilensem iyi olurdu. Jensen iyi görünümlü, zeki, başarılı ve saygın bir adamdı ve benimle ilgileniyordu. Onu biraz olsun tanımaya çalışmamak için aptal olmam gerekirdi.

Ve aptal gibi hissediyordum.

Onunla yemeğe çıkmak istemiyordum.

Bu kadar iyi özelliğe sahip olmasına rağmen onda olmayan önemli bir şey vardı. O Nash değildi.

Nasıl görüldüğünün, işinin ne olduğunun, karakterinin hiçbir önemi yoktu. Ben başkasına âşıktım. Ve âşık olduğum kişi o değildi.

Nash'e sahip olamazdım. Nash ulaşılamazdı. Yalnızlığı seviyordu. Benimle iyi vakit geçirmek ve kafasını dağıtmak dışında bir şey yapmak istemiyordu. Bana kendince değer veriyor olabilirdi ama benim için uygun biri değildi. Sonsuza kadar onu bekleyemezdim.

Her zaman beni bırakıp gidecekti.

Ben de her zaman onu bekliyor olacaktım.

Ama Nash böyle bir insandı. Onu tanıyordum. Başından beri böyle biri olduğunu biliyordum. Sert, düşüncesiz ve kalbi kırık biriydi. Kasten böyle davranmıyordu. Böyle biriydi. Bunu değiştiremez, onu düzeltemezdim.

"Peki ya öğle yemeğine ne dersin?" dedim birdenbire. Öğle yemeği daha sıradan bir şeydi ve bu sayede evden çıkıp tüm gün Nash'i düşünmekten kurtulacaktım.

Aksi takdirde tüm gün aklımda o olacaktı. Onun gelmesini, beni aramasını veya mesaj atmasını beklerken dün gece olan her şeyi ve konuştuğumuz her kelimeyi tekrar tekrar düşünenecektim.

Yemeğe gitmemiz iyi olacaktı. Ayrıca iş ile ilgiliydi. Ondaki fikir alabilir ve bu dava ile ilgili neler yapabileceğime, hayatıma nasıl yön vereceğime dair karar verebilirdim. Sonsuza kadar "tatil" yapamazdım. İşime geri dönmeyeceksem ne yapacağıma karar vermem gereki-

yordu. Bugün ilk adımı atmak için iyi bir gündü. Öğle yemeğine gideceğim arkadaşımın savcı olmasında bir sakınca yoktu. Onunla zaman geçirmek faydalı olabilirdi. Masum bir öğle yemeği de beni yanlış anlamasına neden olmazdı.

En azından böyle olmasını umuyordum.

Şakayla karışık "Pekâlâ, caz flüdümle seni etkileyebileceğim bir yer değil ama kabul ediyorum," dedi. Caz flüt hakkında çok fazla bilgim yoktu ama *Anchorman* filmini izlemiştim. Birkaç kere. O filmi çok severdim. Birdenbire öğle yemeği randevum için heyecanlanmıştım. Belki de aklımdan Nash'i çıkaracak kadar eğlenebilirdim.

Belki.

"Aman Tanrım, o filme bayılırım!"

Jensen güldü. "Senin özel biri olduğunu biliyordum."

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, ama gidişata bakılırsa aramızda iyi bir arkadaşlıktan fazlası olmazdı.

"Neredesin?"

Dudaklarımı ısırdım ve utanarak itiraf ettim. "Şey, hâlâ evdeyim."

"Bir saate kadar gelip seni alırım. Uygun mudur?"

"Seninle orada buluşsak nasıl olur? Yemekten sonra yapacağım bir şeyler var."

Asıl istediğinin bu olmadığını anlamıştım ama yine de kabul etti ve ne zaman nerede buluşacağımızı söyledi.

“Tamam. Görüşürüz.”

Jensen kapattıktan sonra telefonu elimden bırakmadım. Telefon yeniden çalmaya başlayınca zıpladım ve neredeyse telefonu düşürüyordum.

“Neden gittin? Sabah kahvaltı için bir sürü şey hazırladım, hepsini kaçırdın.”

Arayan Olivia’ydı. Gülümsedim.

“Günaydın yaşlı bayan. Yirmi iki yaşında olmak nasıl bir duygu?”

“Ağız kuruluğu ve baş ağrısı hissettiren bir duygu,” dedikten sonra bir kahkaha patlattı.

“Görünüşe göre yirmi birinci yaşını iyi uğurlamışsın.”

“Bana söylediklerine göre yirmi birinci yaşımı efsanevi bir şekilde uğurlamışım. Ah!”

“Dün gece erken ayrıldığım için özür dilerim. Pek iyi hissetmiyordum, bu yüzden eve döndüm. Oyunbozanlık yapmak istememiştim.”

Olivia sessiz ve düşünceliydi. “Peki şimdi kendini iyi hissediyor musun?”

“Şey, biraz.”

“Kendini kötü hissetmenin erkek arkadaşına rahatsız edici derecede benzeyen pislikle bir alakası var mı?”

“Şey, olabilir.”

“Tam tahmin ettiğim gibi. Cash gibi olmadığı için üzgünüm. Denizde geçirdiği seneler yüzünden aklını kaybetmiş olmalı.”

Onun yerine özür dilemeye çalıştığını biliyordum ve haklı olabilirdi. Ama ben öyle düşünmüyordum. Bazı insanlar duygusal değildi. Nash de onlardan biriydi. Tek hissettiği şey öfkeydi. Muhtemelen sonsuza kadar da başka bir şey hissetmeyecekti.

“Belki de,” dedim lafı çok uzatmadan.

“Bugün ne yapmayı planlıyorsun? Alışverişe çıkalım mı?”

“Kuzeninle alışverişe çıkmak için okulu asmayı mı planlıyorsun?”

“Okulu asmayı planlamamıştım. Akşamdan kalma olduğum için okula gidemedim.”

“O zaman kuzeninle saatlerce o mağaza benim şu mağaza senin gezecek halin de yoktur.”

“Senin için her şeyi yaparım.”

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?”

“Ailemden olduğun ve seni sevdiğim için olamaz mı?”

“Aileden olsam da olmasam da bana iyi davranmanı hak etmiyorum.”

“Marissa, şöyle söylemeyi bırak. Düşündüğün kadar kötü bir insan olmadığını ne zaman anlayacaksın. Bazen başımıza gelen şeyler bizi değiştirir. Bazen başına iyi bir şey gelir, ruh eşini bulursun onun için değişirsin. Bazen de başına kötü bir şeyler gelir, kaçırılsın ve korkmaya başlarsın. Geçmişte olanlar yüzünden kendini suçlama artık. Önüne bak. Mutlu olmayı ve iyi davranılmayı hak ediyorsun. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Sen de hak ediyorsun.”

"Peki ya ikinci şansı elime yüzüme bulaştırırsam? Ya bunu hak edecek bir insan değilsem?"

"Öylesin. Bu konu hakkında endişelenmen de bunun kanıtı. Marissa daha bir ay önce böyle bir şeyi kafaya takmazdın. Kendinde hiçbir sorun olduğunu sanmıyordun ve bir şeylerde başarısız olabileceğini hiç düşünmemiştin. İster inan ister inanma o kız artık gitti. Sonsuza kadar. O kızı unutmali ve içinden geldiği gibi biri olmalısın."

"Ya olamazsam?"

"Bunun cevabını bilmiyorum çünkü öyle bir şey olmayacak. Başarabileceğini biliyorum."

"Keşke kendime senin bana güvendiğin kadar güvenebilseydim."

"Etrafında sana güvenen insanlar olsun. 'Arkadaşlarım' dediğin o yapay insanları kapının önüne koy ve kendine gerçek arkadaşlar bul. İyi arkadaşlar."

Jensen'i düşündüm. Normalde vakit geçirebileceğim biri değildi. Onun ilgilendiği hukuk dalı eski çevrem tarafından hor görülürdü. Belki de bu iyi bir işaretti. "Haklısın. Ve ilk adımı bugün atıyorum. Normalde arkadaşım olmayacak biri ile Petite Auberge'da öğle yemeği yiyeceğim."

"Aferin sana!"

Daha fazla soru sormadığı için memnun oldum. Bana iyi şanslar dileyceğini bilmeme rağmen Jensen ile buluşacağımı bilmesini istemedim.

Biraz daha sohbet ettik ama hazırlanmak için telefonu kapatmak zorunda kaldım. İçimden Jensen ile

buluşmak gelmese de arkadaşça bir öğle yemeği ve profesyonellik arasındaki dengeyi bulmaya çalışacaktım. Jensen'da "aramızda" bir şeyler olabileceği izlenimini uyandırmak istemiyordum. Neredeyse yere kadar uzanan bir etek, ince bir gömlek ve bilekten bağlı sandaletler giydim.

Restorana birkaç dakika erken gittim. Jensen masaya çoktan oturmuştu ve üzerinde iş kıyafetleri vardı. Beni hızlıca süzdü ve gözleri beğeniyle parladı. Bakışlarında Nash gibi heyecan değil, hayranlık ve övgü vardı.

Kahretsin! Çık kafamdan!

Tam yine Nash'i düşünüyordum ki Jensen sandalyemi benim için çekti ve ona gülümsedim.

"Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Jensen beni eğlendirmeye çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde iyi bir iş çıkartıyordu. Esprili ve zekiydi, muhteşem bir mizah anlayışı vardı. Kendimi güzel vakit geçirirken ve masum bir öğle yemeğinin tadını çıkarırken buluverdim.

Ta ki kafamı kaldırıp Nash'i restoranın kapısında beni izlerken görene kadar.

Kalbim önce duracak gibi oldu ve daha sonra daha hızlı atmaya başladı. Heyecanlanmış ve paniklemişim. Ondan daha yakışıklı birini görmediğime emindim.

Hareket etmiyordu. Ne gülümsedi, ne selam verdi ne de elini salladı. Masaya bile gelmedi. Sadece o koyu ve derin gözleri ile bana bakıyordu.

“Nash’in kardeşi değil mi? Şu yardım ettiğin adam?”
Jensen konuşunca dikkatimi tekrar ona çevirdim.

“Ah, evet. Üzgünüm. Bana biraz müsaade eder misin?”

“Elbette,” dedi ve benimle birlikte ayağa kalktı. Tam bir centilmendi. Böyle biriyle birlikte olmalıydım. Ama böyle birini istemiyordum.

Nash’e doğru yürürken bacaklarım titriyordu. Ona yaklaştıkça daha çok heyecanlanıyordum. Bugün onda bir şeyler vardı ve beni her zamankinden daha çok heyecanlandırıyordu. Tahrik olmuştum.

Bir şeyler zihnimi kurcalıyordu. Zihnimin derinliklerini kurcalayarak canımı sıkan şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım.

Nash’in önüne gelince şaşırarak “Saçların...” dedim.

Nash parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Saçları açtı ve perçemleri yüzünü çevreliyordu. Onu hep saçlarını arkaya taramış veya kulaklarının arkasına atmış şekilde görmüştüm.

Çok tanıdık geliyordu.

“Evden çıktığımda saçlarım ıslaktı,” dedi açıklama olarak.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Seni arıyordum. Evde değildin, telefonuna da cevap vermiyordun. Ben de Olivia’yı aradım ve seninle konuşup konuşmadığını sordum. Burada olduğunu söyledi. Öğle yemeği için. Yalnız olmadığını söylemişti.”

Omuzumun arkasından Jensen'a bakarken çenesindeki kaslar seğiriyordu. Ama ilgimi çeken bu değildi. Zihnimin derinliklerindeki gün yüzüne çıkmamış hatıralarımı düşünmekle meşguldüm.

Şu ana kadar.

Bugüne kadar.

Ama artık hatırlıyordum ve aklıma gelen şey binlerce bıçağın kalbime ve ruhuma saplanmasına neden oluyordu.

Birden nefesim kesildi ve nabzım hızlandı. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi.

"O sendin. New Orleans'taki sendin," diye fısıldadım. Nefes nefeseydim ve kendimi paramparça hissediyordum.

Nash kaşlarını çattı ama hiçbir şey sormadı. Ya da inkâr etmedi. Sessizce bekliyordu. İki ile ikiyi toplayıp olan biteni anlamamı bekliyordu.

Aniden olayı tüm ayrıntılarıyla hatırladım. Nash ki o zamanlar onun Cash olduğunu bilmiyordum, o hafta sonu New Orleans'ta olmadığını söyleyince o gece yaşananları aşırı alkol kullanımına bağlamıştım. Sarhoşken gördüğüm erotik bir rüya veya halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm.

Görünüşe göre değildi.

Ayakta dikilmiş Nash'e bakarken onun için hissettiklerimi ve yıllar önce o gece aramızdaki inkâr edilemez çekimi düşündüm. Mardi Gras'daki Nash oydu. Balkona gelip tüm bedenimi ve dünyamı altüst eden

oydu. Kardeşiyle geçirdiğim her günü ve kardeşini öptüğüm her anı tatsız kılan oydu.

O geceden sonra Nash olarak tanıdığım erkek arkadaşımın aramızda bir şeylerin eksik olduğunu düşünmüştüm. Ondan hep daha fazlasını istedim. Ama elde edemedim. Uyuşmuyorduk.

Şimdi neden böyle olduğunu biliyordum.

Bana uygun olan o değildi. Aradığım asla o olmamıştı. Beni her şeyi boş verecek kadar heyecanlandıran kişi o değildi.

Kardeşiydi.

Öldüğünü sandığım kardeşi.

Gerçek Nash'i gördüğüm ilk andan beri, beni kurtardıktan sonra gözlerimdeki bağı çözdüğünden beri kendimi ona kaptırmıştım. Neden böyle olduğumu bilmiyordum. Evet, beni kurtaran oydu ama açıklanamaz, inkâr edilemez bir şekilde çekimine kapılmıştım. Şimdi bunun nedenini biliyordum. Üzgün yüzünü çevreleyen uzun saçlarına baktığımda hafızamın benden sakladığı şeyler su yüzüne çıkmıştı.

Hatırlıyordum.

O gece âşık olmuştum. Neredeyse iki yıl önceydi. New Orleans'taydı. Balkonda. Önümüzde bir insan kalabalığı vardı. Yanımda bana tamamen yabancı bir adam. Bir hayalete âşık olmuştum.

Ayrıntıları tek tek hatırlarken ve parçaları birleştirirken kaçınılmaz soru aklıma takıldı.

Neden?

"Ama neden? Neden bunu yaptın?" Nash utanmış görünüyordu. Çok utanmıştı. Ama umurumda değildi. Yarasına tuz basmak istiyordum. Canını acıtmak istiyordum. Onun canımı acıtmak istediği gibi, canımı acıttığı gibi ben de onun canını acıtacaktım. "Benden o kadar mı nefret ediyordun?"

Dehşet içindeydim ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kalbimin daha önceden kırıldığını düşünmüştüm ama şu an hissettiğim acıyla kalbimin acısı karşılaştırılmazdı. O da beni babam gibi kullanmıştı. Onun için bir piyondan başka bir şey değildim, tıpkı babam için de sadece bir piyon olduğum gibi.

"Seninle bir alakası yoktu," dedi Nash sessizce.

"Alakası vardı. Sen, sen bana dokundun. Öptün. Ve sen..." Bana yapmasına izin verdiğim şeyler aklıma gelince yüzüm utançla kızardı. Bana yaptıklarından zevk almıştım. "Aman Tanrım. Sen... Sen..."

Etrafıma bakarak kaçacak, saklanacak bir yer aradım. Hiç bu kadar incinmiş ve aşağılanmamıştım.

Nash ne istediğimi anladı ve ben kaçıp gitmeden önce kolumdan tutarak beni dışarıya çıkardı. Beni binanın köşesine doğru itti ama kendimi ondan kurtardım.

"Dokunma bana."

İncinmiş görünüyordu ve acıya tamamen dayanıklı olmadığını, üzülebileceğini görünce memnun oldum. Ama onda uyandırdığım pişmanlık duygusu onun bana yaptıkları ile kıyaslandığında deveye kulak kalıyordu.

Midem ağrıyordu, iç organlarımı hissettiğim dayanılmaz acıdan korumak için iki büklüm oldum. “Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. O şeyleri bana yapmana nasıl izin verdim.”

Midem bulanıyordu.

“Açıklamama izin ver.”

“Açıklayacak ne var? Anladım. Kardeşinden nefret ediyordun. Onun canını acıtmak istedin ve kız arkadaşını taciz etmenin istediğini elde etmek için iyi bir yol olduğunu düşündün. Kendin ve aptal intikamın dışında hiç kimseyi umursamıyorsun. Bilmem gereken başka bir şey var mı? Açıklayacak bir şey kaldı mı?”

“Söylediklerinin çoğunda haklısın. O gece seni balkonda gördüğümde düşündüğüm tek şey kardeşimin sevgilisi olduğun, güzelliğin ve benim sevgilim olman gerektiği. Ama değildin. Kardeşimle birlikteydin.

Yanına ondan intikamımı almak, onu küçük düşürmek için geldim. İkinizi de küçük düşürmek istiyordum. Bunu inkâr etmeyeceğim. Ama beni öptüğün ilk andan itibaren ne kardeşimi ne de intikam almayı düşündüm. Sadece sen vardın aklımda. Seni kullanmak istediğim için pisliğin tekiyim, kabul. Ama yaptıklarının bedelini ödeyen de benim.”

“Bak sen, yaptıklarının bedelini nasıl ödedin?”

“Hissettiğim onca öfke ve acıya rağmen zihnimin derinliklerinde sadece tek bir şey vardı. Ne kadar çablasam da unutamadığım bir şeydi. Seninle birlikte olduğumuz o gece. Seni hiç unutamadım.”

Acım o kadar taze ve yaram o kadar derindi ki tek kelime daha dinleyecek halde değildim. Gözlerindeki samimiyet paramparça kalbime işleyemiyordu.

Kafamı iki yana salladım ve gözlerimi kapattım. Yüzünü ve gözlerini görmek istemiyordum. Ama bu ihanet karşısında bile ona olan aşkım azalmamıştı. "Seninle işim bitti. Bu benim için çok fazla. Sen beni uyardın ama seni dinlemedim. Bu benim hatam. Yapmam gereken tek şey aynı hatayı bir daha tekrarlamamak."

"Marissa, lütfen."

Bu kelime kalbimi bir kez daha paramparça etti. Ona karşı hissettiğim bu talihsiz aşk nefesimi kesmişti. Aramızdakiler çok yanıltı.

Ona dönüp bakmadan şu ana kadar söylerken en çok söylediğim cümleyi kurdum. "Beni yalnız bırak Nash. Git ve beni yalnız bırak."

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hissettiğim perişanlığı içime gömdüm ve restorana geri dönerek Nash tarafından parçalara ayrılmadan önceki insanmışım gibi davranmaya devam ettim.

Ama bu sadece dış görünüşümdü.

Derinlerde ise asla eskisi gibi olamayacağımı hissediyordum.

YİRMİ YEDİ NASH

Yedi yıldır ilk kez, bunca zaman birlikte yaşadığım öfkeyi bulabilmek için zihnimin derinliklerine inmek zorunda kaldım. Öfkem Marissa için hissettiklerim, New Orleans'ta olanlar yüzünden duyduğum korkunç pişmanlık ve suçluluk duygusunun altında gömülü kalmıştı.

Onu çok kötü incittiğimi biliyordum. Ne kadar üzgün olduğunu her hücremle hissedebiliyordum. Yüreğim sızlıyordu. Dayak yemiş gibiydim. Perişan görünümü ve ettiği bir kaç kelime ile beni dayak yemiştense beter etmişti. Bu sırada da, her nasılsa, beni bunca zaman ayakta tutmuş olan şeyi, benim için önemli olan tek şeyi çalmayı başarmıştı: Öfke. Öfkemi aynanın önünde dikilip çıplak bedenlerimizin birleşmesini izlerken çalmıştı. Fark edememiştim.

Şu ana kadar.

Aklımdaki işin sonunu getirmek için yeteri kadar öfke ve azime sahiptim, ama bana hayatımı sürdürme cesaretini veren şeyi kaybettiğimi biliyordum. Onun yerini ne ile dolduracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu öğrenmek için oldukça bol vaktim olacaktı.

Ama önce ilgilenmem gereken başka şeyler vardı. Tamamlamam gereken yarım kalmış işlerim vardı.

Atlanta'dan uzaklaşırken, eyaletlerarası yola doğru ilerlerken Cash'i aradım. Telefonu ikinci çalışında açtı.

"Neredesin?"

"Benzin almak için durmuştum. Kulübe gidiyoruz. Neden sordun?"

"Orada buluşuruz. Sana söyleyeceklerim var. Her şeyi sona erdirecek bir şeyler biliyorum."

Soru sormak istediyse de hiçbir şey söylemedi. Cep telefonunda bu kadar ayrıntılı şeyler konuşmak pek akıllıca olmazdı.

"Tamam. Yarım saat sonra kulüpte oluruz."

"Benim gelmem biraz daha uzun sürer. Önce uğramam gereken başka bir yer var."

"Beklerim," diye cevap verdi.

Onu tekrar gördüğümünden beri ilk kez içimden kardeşime sarılmak geldi. Gözlerine bakmayı ve ondan nefret etmediğimi, onu gerçekten özlediğimi anlamasını istiyordum.

Belki de buradan ayrılmadan önce bunları yapmak için vakit bulabilirdim.

Telefonu kapattıktan sonra hapishaneye giden yola girdim. Babamı son kez görecektim. Ondan sonra buralardan gidebilirdim.

Bu seferki ziyaret usulü farklıydı. Filmlerdeki gibiydi. Küçük odalardan oluşan iki uzun sıra ve bu iki sıranın arasında cam bir panel vardı. Duvarda pis, siyah telefonlar asılıydı. Hapishaneye yaptığım ilk ziyaret suç işlemenin cezası hakkında beni korkutmamışsa bile şu an gördüğüm şey korkutmuştu.

Babamı bir canıymış gibi elleri kelepçeli bir şekilde getirdiler. Onu son gördüğümünden beri yaşlanmış gibiydi. Bunun mümkün olmadığını biliyordum, daha birkaç gün önce görüşmüştük ama yaşlanmış gözüküyordu. Buna neden olan şey bizden hakkımızı aramaktan ve onu kurtarmaktan vazgeçmemizi istemesi olmalıydı.

İçimden *belli ki beni iyi tanımıyor* diye düşündüm. Beni tanısaydı asla vazgeçmeyeceğimi bilirdi. Son nefesimi verene kadar onu serbest bırakmak için çabardım. Hayatlarımızı mahveden pezevenklerin bunun bedelini ödediğini görmeliydim.

Hayatım boyunca yerine getirmek istediğim görevimi düşününce hissettiğim intikam ateşinin her zamankinden daha sönük olduğunu fark ettim. Sanırım annemin ölümünün içimde bıraktığı öfke ve intikam duygusunun yerini başka bir şey almıştı.

Babam önüme oturdu ve telefonu eline aldı. Ben de aynısını yaptım.

En sonunda gülümsedi. "Seni görmek ne kadar güzel. O kadar değişmişsin ki yeni haline hâlâ alışamadım."

"Hep iyi yönde değişmedim baba."

Aramızdaki cam yüzünden tam anlaşılamasa da derin bir iç çektiğini hissettim.

"Sen güçlü birisin oğlum. Her zaman öyleydin. Zannettiğinden daha güçlüsün. Bunların üstesinden geleceksin. Biliyorum."

Başımı salladım. "Uzun zamandır ilk kez ben de başarabileceğimi hissediyorum. Sonunda intikam almak-

tan daha önemli şeylerin olduğunu anladım. Benim gibi bir adam bile bunu sonunda öğrendi.”

“Kendinden bir canavarmışsın gibi bahsetme. Sen hâlâ benim küçük, iyi kalpli oğlumsun. Zeki, kıbar, kararlı. Kardeşinin bazı özelliklerini de taşıyorsun. O da senin bazı özelliklerine sahip. Bu durum gözümde daha da kusursuz olmanızı sağlıyor. Önemli olan, zor olan tüm olup bitenlere rağmen yaşamaya devam edebilmek.”

“Hayır, zor olan bu değil. Asıl zor olan tüm olup bitenlere rağmen seninle birlikte olmak isteyen birini bulmak.”

Babam kaşlarını çattı. “Bu da ne demek oluyor?”

Kafamı iki yana salladım. Bir an Marissa ile ilgili tüm düşüncelerimden kurtulmak istedim ama bunu yaparsam daha değersiz bir insan olacağımı biliyordum.

“Hiçbir şey.” Babamın bana bakışı beni o kadar rahatsız etti ki gözlerimi kaçırdım. “Bak, buraya gelmemin sebebi—”

“Sen devam etmeden önce bir şey söylemek istiyorum. Kendinde olduğunu düşündüğün sorun bir kadının sevgisinin çözemeyeceği bir şey değil. O kadın yeterince iyiye, güçlüye ve sevgini hak ediyorsa ne olursa olsun yanında kalacaktır. Hayat sana bonkör davranmadı. Ben de sana iyi bir hayat sunamadım. Ve kendimi asla affetmeyeceğim. Ama hayatının geri kalan günlerini kendini suçlayarak ve yapayalnız geçirmeni istemiyorum. Önündeki parlak geleceği boşa harcama.

Lisedeyken önünde muhteşem bir gelecek vardı. Şimdi önünde olan geleceğin o zamanki kadar parlak görünmemesi yarınlarının kötü olduğu anlamına gelmez. Kendine yeni bir hayal bul. Farklı bir şey düşün. Bu hayalin üniversite diploması, takım elbise ve kravat olması gerekmiyor ama istersen onları da elde edebilirsin. Geçsin, zekisin, yeteneklisin. Yapman gereken tek şey geçmişinle barışık olman. Kendinle barışık ol. Geçmiş geçmişte kalsın, sen önüne bak. Sana verebileceğim en iyi tavsiye bu. Geçmiş bataklık kumu gibidir, seni içine çeker ve dikkatli olmazsan seni öldürür.”

“Hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorsam ne olacak? Ya gidecek bir yerim yoksa?”

Ya gideceğim yerdeki kişi beni istemiyorsa? Ya onun için yeteri kadar iyi değilsem?

“Kendine bir yol bul. Tek yapman gereken ne istediğine karar vermek.”

Artık hayatıma devam etmek veya gerçekleşmesi imkânsız hayallerden bahsetmek istemiyordum. Buraya gelmemin nedeni belliydi. Bu işi bitirmeli ve buradan çıkıp gitmeliydim. Atlanta’dan uzaklaşmalıyım.

Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldım. Babamın bu taktikten hoşlanmayacağını biliyordum; zorbalığa karşı direnmek biz Davenport’ların kanında vardı. Birisini harekete geçirmek için zorlamak zorbalıksa, evet zorbalık yapıyordum.

“Hepimiz fedakârlık yaptık baba. Umarım bunu kabul ediyorsundur.” Babam kafasını salladı. Yüzünde derin bir pişmanlık ifadesi vardı. Kendimi şimdiden kötü

hissetmeye başlamıştım. "Kabul edersin ki ben de bazı şeyler yapmak zorunda kaldım." Tekrar kafasını salladı. Gözlerime bakamıyordu. "Şimdi bunun karşılığında bir şey isteyeceğim." Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Yakında daha fazla ziyaret edileceksin. Bana senden istediklerimi yapacağına dair söz vermeni istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Oğulların artık büyüdü. Bırak da bu işi biz halledelim."

Gözlerine uzun uzun baktım. Kardeşimin babamın temyizi ve mafyanın yargılanması için gerekli hazırlıkları yapmasını ve babamın o zamana kadar hayatta kalmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Ben elimden geleni yapmıştım. Mafyadakileri ömürlerinin sonuna kadar hapse tıkmak için gerekli olan üç ifadeden ikisini ayarlamıştım. Dmitry de Bratva'nın yeni liderinin kim olacağı ile ilgileniyordu. Yeni lider Slava ve adamlarını hapse tıkmanın karşılığında babamın güvenliğinin icabına bakacaktı. Gerisi Cash'e kalmıştı. Belki de Marissa'ya. Ve elbette babama. O da şahitlik etmeliydi yoksa RICO olayı işe yaramazdı.

Babam hâlâ bir şey söylememişti. Düşünüyordu.

Sözlerime devam ettim. "Şu an her şeyi anlayan gerekmiyor. Ama bana ne gerekiyorsa yapacağına dair söz ver. Benim için. Bizim için. Hepimiz için." Daha fazla konuşamadım. Bizi dinleyen birileri olabilirdi. Babamın hayatını tehlikeye sokabilirdim. "Benim hakkımda düşündüklerinde haklı olduğunu kanıtla. Bana güvendiğini kanıtla. Belki o zaman sana inanabilirim."

Belden aşağı vurmuştum. Ama gerekliydi.

Ve işe yarıyordu.

İşe yaradığını babamın yüzünden anlamıştım.

Kafasını salladı ve iç çekti. "Tamam."

Midemde daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk hissi vardı. Belki de babamla biraz vakit geçirdikten sonra yanından ayrılmak zorunda kaldığım içindi. Belki de ikizimle yeniden bir araya geldikten sonra onu terk etmek sorunda kaldığım için. Ya da genel olarak buradan ayrıldığım için. Sonuçta yıllardır burayı evim olarak görmüştüm.

Gidiyordum. Ailemi terk ediyordum. Yeniden. Kasabadan ayrılıyordum. Yeniden.

İsteseydim kalabilirdim.

Ama benim için uygun olan hayat bu değildi. Burada yerim yoktu. Henüz. Belki bir gün olabilirdi. Ama şu an buna hazır değildim.

İçimden bir ses böyle hissetmeme neden olan bir şeyi, birisini unuttuğumu söylüyordu.

Marissa. Belki de bu kadar perişan olmamın sebebi ondan ayrılmamdı.

Dişlerimi sıktım.

Öyleyse doğru yoldaydım. Buradan ayrılmak onun için yapabileceğim en iyi şeydi. Ondan uzaklaşmak, onu rahat bırakmak. Babama ve Cash'e daha fazla yardım edemezdim, elimden geleni yapmıştım. Amacımı yerine getirmiştım. Annemin intikamını alıyordum. Bulutların üzerinde olmam gerekirdi.

Annemin katillerine karşı kazanacağım zaferin daha görkemli olacağını düşünmüştüm. Ama bu onunla tanışmadan önceydi.

Marissa.

Cash'in garajına park ederken belki de bininci kez onu zihnimden çıkarmaya çalıştım. Burası sahile gitmeden önceki son durağımdı.

Oraya Dmitry için gidecektim. Vereceği ifade karşılığında onun için bir şey yapmamı istemişti. Annemin intikamını almak ve babamı serbest bırakmak için edeceği yardımlar karşılığında istediği şey çok büyük bir bedel değildi, bu yüzden kabul etmiştim. Ama önce kardeşime bu iyi haberleri vermeliydim.

Cash garaj kapısını açtığımı duymuş olmalıydı, ama yine de içeri girmeden önce kapıyı çaldım. O ve kız arkadaşını uygunsuz bir şekilde yakalayarak kötü bir başlangıç yapmanın âlemi yoktu.

Kapıyı açtı. Giyinikti.

Önce araba anahtarlarını ona verdi. Anahtarları elimden alırken kaşlarını çatı.

"Arabayı ödünç verdiğim için teşekkürler. Artık ona ihtiyacım kalmadı."

"Kendine araba mı aldın?"

"Hayır. Bugün buradan ayrılıyorum."

Üzgün görünmesi beni garip bir şekilde memnun etti. "Ne? Birdenbire mi?"

Onayladım. "Aynen öyle."

"Ya annemin intikamı? Her şey sadece lafta mıydı? Yaşadığın boktan hayata geri mi döneceksin?"

"Annemin intikamını alacağız, ama ben kendime düşen kısmı yaptım. Gerisi sana kalmış."

"Bu da ne demek oluyor?"

Kibirli bir şekilde gülümsedim. "Sana şantaj davasını gümüş tepside sunuyorum. Gerisini sen halledeceksin."

Duyduğu heyecanla nefesini tutmuş biri nasıl gözü-kürse Cash de öyle gözüküyordu. "Ne?" Sorduğu soru gülümsememin yüzüme iyice yayılmasına neden oldu.

"Duffy hayatını bağışlamamız karşılığında şahitlik etmeyi kabul etti." Cash konuşmaya başladı, ne söyleyeceğini biliyordum, bu yüzden elimi kaldırıp onu susturdum. "Bratva mafyasındaki üç önemli ismin gideceğini ve yönetime gelecek yeni ismin bize yardım etmeye hazır olduğunu öğrenince her şeyi kabul etti." Söylediklerimin Cash'i biraz olsun rahatlattığını görebiliyordum. "Parayla adam öldürme konusunda şahitlik edecek. Elbette bunu dokunulmazlık karşılığında yapacak. Slava'nın ona ulaşmaması için tanık koruma programına dâhil olacak. Ama yine de yeni liderin Slava'nın etkisini yok edeceğini düşünüyorum. Her neyse, son yedi yılını birlikte geçirdiğim adam, yani Dmitry babamı tanıyor ve kaçakçılıktan sorumlu olan adam hakkında ifade verecek. Bratva'nın Birleşik Devletler'e düşman olan insanlara silah sattığını düşünürsek yaptıkları terörizm kapsamında değerlendirilecek. Dmitry yönetimi devralacak dört numaralı adamı da tanıyor. Mafyanın başına geçme şansı karşılığında

bize yardım edebileceğini düşünüyor. Ben de aynı fikir-deyim. Dmitry oldukça ikna edicidir.”

“Nasıl oldu da—“

“Ayrıntıları bilmene gerek yok. Bırak da hoş olma-yan kısımlar bana kalsın.”

“Nash, ben—“

“Biliyorum. Biliyorum.”

“Hayır. Bildiğini sanmıyorum. Asla senin hayatını yaşamak istemedim. Bunu istememiştim. Yapmak zo-runda kaldıkların, benim yüzümden bu hayatı yaşamak zorunda kalman....”

Yüzünden ne kadar pişman olduğu ve acı çektiği belli oluyordu. Ona inanıyordum. İkimiz de bu işe rıza-mız olmadan karışmıştık. Babamız hayatımıza devam etmemizi söylediği için de elimizden geleni yapmıştık. Babamın söylediklerindeki bilgeliği yeni yeni fark edi-yordum. Bu işin arkasını bırakmak hepimiz için iyi ola-caktı.

“Geçmiş geçmişte bırakalım ve geleceğe bakalım.”

Birkaç şey daha söyleyerek ne kadar çaresiz kaldı-ğını anlamamı istiyordu. Elimi omuzuna koydum ve gözlerinin içine baktım.

Ailemiz son yıllarda çoğunlukla konuşmadan ile-tişim kuruyordu. Yapılacak en mantıklı şey bu olmasa bile birbirimize inanmamız, güvenmemiz gerekiyordu. Görmediğimiz bir şeye inanmalı, başarı olasılığı olma-yan şeylere umut bağlamalıydık.

Cash'in gözlerinin içine bakarken onu anladığımı ve her şeyin geçmişte kaldığını anlamasını bekledim.

Sonunda kafasını salladı. Ne demek istediğini anlamıştı.

“Yapman gereken tek şey davayı toparlamak ve babamın ifade verebilmek için sağlam kalmasını sağlamak. Kara para aklama ve muhasebe hileleri Slava ve adamlarına büyük bir darbe vuracak. Üçünün de uğraştıkları iş farklıydı ama üçü de olan bitenden haberdardı. Vereceğimiz üç ifade bunları ispat edecek.”

Cash söylediklerimi idrak etmek için birkaç dakika bekledikten sonra bir kahkaha attı. Neşeli, memnun, keyifli bir kahkahaydı. “Vay canına! Başardın!”

Sevinçten bağırmak istediğini hissettim ve gülümsedim.

“Ben kendime düşeni yerine getirdim. Gerisi sana ve bu işin bir aksilik olmadan tamamlanması için bu davaya dâhil olacak kişiye kalmış. Hukuk uzmanı olan sensin. O kısmı sana bırakıyorum.”

“Marissa biliyor mu? Tanıdığı insanlar faydalı olabilir.”

“Hayır, ona söylemedim. Sen söylersin. İkiniz bir plan yapın. Benim halletmem gereken başka işler var.”

İşler yolunda giderken buradan ayrılmak yedi yıl öncekinden daha zor geliyordu. Mutlu olmak için savaşmak yerine mutluluğu arkamda bırakıyormuşum gib hissediyordum.

“Keşke kalabilseydin.”

“Keşke, ama kalamam.”

Cash başını salladı. “Bir gün geri dönecek misin?”

“Evet. Belki bir gün. Umarım.”

"En azından babamı serbest bırakacakları gün geleceğine söz ver. Çok güzel bir gün olacak."

O günün hayalini kurdum ve çok güzel bir gün olacağını kabul ettim. "Sanırım bunu yapabilirim."

Bir gün geri dönme ihtimali beni rahatlatmıştı.

"Bana verdiğin sözü de unutma," diye hatırlattı.

Gülümsedim.

Düğün.

"Asla unutmam."

"Gideceğin yere seni bırakabilirim."

"Gerek yok. Geldiğim gibi gideceğim."

Marissa'nın hayali tüm benliğimi sardı. New Orleans'ta olanları hatırladığında yüzünde beliren o acı ifade sonsuza kadar kâbuslarıma girecekti.

"Olivia'ya veda etmeyecek misin?" diye sordu.

Veda etsem iyi olurdu. Gelecekte o da benim ailemden biri olacaktı. Aramızı iyi tutmalıydım.

"Size bana ulaşabileceğiniz bir numara vereceğim. Evlenme teklifini nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığını tüm ayrıntılarıyla bana anlatmanı isteyeceğim."

"Şşşş." Cash arkasını kontrol ederek beni susturdu. "O her şeyi duyar. Ağzından çıkanlara dikkat et."

"Her şeyi duyan da kim?" Olivia tam zamanında gelmişti. Cash ve ben kahkaha attık. Kafası karışmış bir şekilde "Ne?" diye sordu.

"Bir şey yok bebeğim," dedi Cash ve onu kendisine çekti. Onları biraz kıskandım ama bu konunun üzerinde durmadım. Kardeşimi ve hayatını kıskanmaktan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Artık kendi mutluluğumu aramalıydim. Her neyse ve neredeyse.

YİRMİ SEKİZ MARISSA

Telefonum kucağımda sersem sersem oturuyordum. Bu son zamanlarda çok sık yaptığım bir şeydi.

Nefes alamamama neden olan şey hangisi bilmiyordum. Nash'in davasını garantiye almak için yaptığı her şeyi Cash'ten duymak mı? Yakın gelecekte hayatım ve kariyerim ile ilgili ciddi kararlar vermek zorunda olmam mı? Yoksa Nash'in gitmesi mi?

Gitmişti.

Elveda bile demeden.

Tek kelime söylemeden.

Her şeyi bırakıp gitmişti.

Ondan istediğim gibi.

Ne söylemesini istediğimi bilmiyordum. Ama keşke bir şeyler söyleseydi. Deneseydi. Keşke savaşıyor olsaydı. Benim için. Bizim için.

Ama yapmamıştı. Benim kararına saygı duymuştu ve gitmişti. Artık hayatımın bir parçası değildi.

Bu şekilde bitmesini beklemiyordum. Aptal değildim, son olanlardan sonra aramızda olanların er ya da geç biteceğini, birlikte olma şansımızın olmadığını anlamıştım. O gerçek olamayacak kadar muhteşem gecenin ardından birlikte olmamızın çok zor olduğunu anlamıştım. Ama biraz daha vakit geçiririz, biraz daha

konusuruz diye düşünmüştüm. Ama bunların hiçbiri olmamıştı.

İşte buradaydım. Yapayalnız.

Nash beni bırakıp gitti.

Gözlerimi kapadım. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Onları silmedim. Silmenin bir anlamı yoktu. Ne kadar silsem de gözlerimden yenileri dökülecekti.

Hayatımın giderek daha da zorlaşacağından hiç şüphem yoktu. Önümde zorlu bir yol vardı. Hayatımdaki boşluğu dolduracak kişiler ile birlikte hayatım günden güne değişecekti. Ama bunun için ağlamıyordum. Bir şeyler kaybetmişim gibi hissetmiyordum; sadece korkuyordum ve endişeliydim.

Çoğunlukla yalnız başıma olacaktım. Elbette Olivia da bana destek olacaktı. Ve Cash. Belki bir iki kişi daha yanımda olurdu, ama önünde sonunda yalnız kalacaktım. Tüm o korkunç insanları hayatımdan çıkardıktan ve sahip olduğum kariyerimi bıraktıktan sonra elimde bir şey kalmayacaktı.

Belki de yoluma harika bir adam çıkacaktı ama o zaman bile yalnız olacaktım. Çünkü o adam Nash olmayacaktı. Ben de asla daha azıyla yetinemeyecektim. İçimde daima kimsenin dolduramayacağı bir boşluk olacaktı.

Acı gerçek buydu. Birine bağlanmak istemeyen bir adama âşık olmanın bedeli buydu.

Aslında onu hiçbir zaman kendime bağlamak istememiştim. Onun özgürlüğünün bir parçası olmak, onunla birlikte uçmak istemiştim. Onu kendime ben-

zetmeyi değil, ona benzemeyi istemiştim. Kendimden kaçmaya çalışıyordum, başka birini kendi cehennemime sürüklemeye değil.

Belki de yaptığım buydu, onu kendi kaçıışının bir parçası haline getirmiştım. Kendi mücadelemın içine çekmişim.

Belki de ondan beni kurtarmasını istemiştım. Beni Rus mafyasının elinden kurtarıp eve getirmekle beni gerçekten de kurtarmıştı. Ama bundan fazlasını kendisi istemeliydi. Beni kurtarması gerektiği kanısına kendisi varmalıydı. Nash'e zorla hiçbir şey yaptıramazdınız. O başına buyruk bir adamdı.

Belki bir gün ben de sadece kendi istediklerini yapan, başına buyruk bir kadın olabilirdim.

Belki de bugün ilk adımı atabilirdim.

Cash benim davaya dâhil olmamı istemiyordu çünkü Nash'in kimliğini yeniden üstlenmesi gerekecekti ve buna karşı çıkıyordu. Ama benden özel savcı olarak başvurmamı ve ikinci sandalyede oturarak davanın her adımıyla ilgilenmemi istemişti.

Bunu neden istediğini anlayabiliyordum. Babamı ve sürdürdüğüm yaşamı biliyordu. Bir kamu davası üstlenmenin kenar mahalleye taşınmakla eşdeğer olduğunu biliyordu. Bu davayı üstlendiğim için asla affedilmeyecektim ve hayatımın gidişatı geri dönölmez bir şekilde değişecekti.

Ama ihtiyacım olan da buydu.

İstedığım buydu.

Eski hayatım artık bana göre değildi. Geleceğimin hukuk kariyeri yapmak olduğundan da emin değildim. Ama bu işin önemli olduğunu ve yaptığım en cesur şey olacağını biliyordum. Ve cesur olmaya ihtiyacım vardı. Yeni benliğimi herkesin önünde gururla kucaklamalıydım. Bunu yapmazsam yeni benliğim eski kimliğimin gölgesinde solup ölecekti. Diğer seçeneğim de buydu: Tanıdığım, sahip olduğum hayata geri dönmek.

Tabii buna bir seçenek denilebilirse.

Nash'i düşündüm. Yapamayacağımı düşünmüş olsa da beni eski hayatımı bırakmaya o teşvik etmişti. Olmak istediğim kişi olmamı ve başarıya ulaşmamı istediğini, beni bunun için kıskırttığını biliyordum. Burada olsaydı ne kadar güçlü olduğumu görür ve yaptıklarımın gurur duyardı. Belki de onun sandığından daha güçlüyümdüm.

Kalbim hızlandı.

Bunu başaracağım. Aynada görmek istediğim kişi, kendisiyle gurur duyan bir kadın olacağım.

Faaliyetlerini Georgia dışında sürdüren bir Rus suç örgütünün en tepesindeki üç üyesini hapse tıkma fırsatını düşünüyordum. Elimde beni kaçıran adamları adalete teslim etme fırsatı vardı. En azından onları bulabilmeyi umuyordum. Kim olduklarını bile bilmiyordum ama onları bulmaya bir adım daha yaklaşmışım. En azından bunu emreden adamı yakalayacaktık. Cash bana bunun sorumlusunun hedeflediğimiz üç adamdan biri olduğunu söylemişti. Onu adalete teslim etmek beni memnun edecekti.

Yoğunlaşmam gereken şeyler olduğu için rahatlamış hissediyordum. En azından Nash ve onun eksikliği dışında düşünecek bir şeylerim olacaktı. Biraz da korkmuştum. Altından kalkamayacağım bir işin içinde olduğumu anlayacak kadar akıllıydım.

Yapmam gereken ilk şeyin ne olduğunu düşünürken telefonumdaki son aramaları gözden geçirdim. Jensen Strong'un numarasına denk gelince durdum. Savcı olduğunu düşünürsek işe onunla konuşarak başlayabilirdim.

Arama tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Birden bir korku hissettim ve bu korku tüm kararlılığımı gölgeledi. Jensen'la konuştuktan sonra bir arama daha yapmam gerektiğini biliyordum.

Babamı aramalıydım.

YİRMİ DOKUZ NASH

Dün gece çok fazla uyuyamadım, bu yüzden beni otelden limana kadar getiren taksiciye para uzatırken hala biraz sersemdim. Ücret geçen gece beni Atlanta'dan Savannah'ya götüren adama ödediğim kadar yüksek değildi. Ama beklediğim de buydu. Adam çok uzun bir yol katetmişti.

Taksi gitti ve ben de aramaya başlamadan önce tekrar zarfa baktım. Dmitry'nin kargacık burgacık yazısıyla zarfın üzerine yazdığı isim elimdeki tek şeydi. *Budushcheye Mudrost*. Rusçam mükemmel değildi ama aşağı yukarı "gelecek bilgeliği" anlamına geliyordu.

Dmitry botu Savannah'da bulabileceğimi söylemişti. Mektubu Drago denilen kaptana vermemi istemişti. Elden teslim etmemi söylemişti. Benden istediği bu kadardı. Bana, babama ve aileme yardım etmek için o kadar fedakârlıkta bulunmasına rağmen karşılığında benden istediği tek şey onun adına bir mektup iletmemdi.

Elbette istediğini yapmayı kabul etmiştim.

Mektubu kendisi iletemezdi. Otelden sadece yeni Bratva lideri olacak Konstantin ile buluşmak için çıkabilirdi. Cash ve Marissa teknik işlerle uğraşıp davayı açana kadar Duffy ile birlikte otelde saklanacaktı. Duffy ve Dmitry'nin görevi bittikten sonra tanık koruma

programına alınacaklardı. İşler nasıl yürüyor emin değildim. Hukuk fakültesine giden ben değildim.

Botu bulmam neredeyse bir saatimi aldı. Aradığımın Dmitry ile birlikte çalıştığımız gibi ticari bir gemi olacağını düşünmüştüm ama önümdeki özel bir yattı. Lanet olsun çok güzel bir yattı.

Üst güvertede birini gördüm. Ona seslendim ve yata binmek için izin istedim. Ne gülümsedi ne de dostça bir selam verdi. Sadece “evet” dedi.

Güverteye çıktım ve bekledim. Bir dakika bile olmamıştı ki aynı adam önüme dikildi. Kaşları çatıktı ve sinirli görünüyordu. İstenmeyen bir konuktum.

“Drago’yu arıyorum.”

“Ben Drago’yum,” dedi kısaca. Ağır bir aksanı vardı.

“Dmitry’den bir mektup getirdim,” dedim ve zarfı uzattım.

Kaşlarını iyice çattı ve zarfı elimden kaptı. Zarfın içinden iki katlanmış kâğıt çıkardı ve ilkinin okumaya başladı.

Okurken birkaç kez kafasını kaldırıp bana baktı. Bunun ne anlama geldiğini birmiyordum ama Dmitry’nin kim olduğunu ve mektubu neden benim getirdiğini anlattığını tahmin ettim. Ya da karşımdaki Rus’un hoşuna gitmeyecek bir şeyler söylemişti.

Umarım mektupta kötü haberler vermiyordur ve bu pezevenk delirip beni kurşuna dizmez.

Drago mektubu okumayı bitirdikten sonra bana baktı ve gözlerini kıstı. Beni kaç dakika süzdüğünü

Tanrı bilir. Daha sonra ilk mektubun içinden çıkan diğer mektubu bana uzattı.

İkinci mektubun benim için olması beni şaşırtmıştı. Dmitry'nin bana söylemesi gereken bir şey olsaydı dün onun yanındayken yüzüme söylerdi. Ama elimdeki kâğıdın köşelerindeki kıvrıklara bakılırsa bu mektubu daha önce yazmıştı.

Kâğıdı açtım ve Dmitry'nin el yazısını okumaya başladım.

Nikolai,

Yıllar önce genç bir çocukla tanıştım. Bir arkadaşımın oğluydu ve tanıdığım en güçlü genç adamlardan biriydi. Babasını onurlandırmak ve bir gün annesinin katillerinden intikam almak için hayatını, geleceğini ve ailesini arkasında bırakmıştı.

Bu çocuktan hoşlandım. Onu kendi oğlum gibi sevdim. Onun büyüdüğünü ve güvenilir bir dosta, her babanın gurur duyacağı bir evlada dönüştüğünü gördüm.

Dolaylı da olsa hayatındaki zorluklarda benim de rolüm oldu. Mutluluk ve huzuru bulmanı her şeyden çok istiyorum.

Umarım bir gün bu hayattan kendini kurtarabilirsin. Bu mektubu okuyorsan o gün bu gündür. Muhtemelen Drago bu notu sana verecek. Notu ona yazdığım talimatların içine yerleştirdim. Sen bu notu okuyana kadar kaç yıl geçecek bilmiyorum ama senin için bu hediyeyi uzun zamandır planladığımı bilmeni istiyorum.

Ne var bu şansı emekle olup uzak bir yerlere giderim diye alacağım ama bu vatta bir yol beynimle öğürlü görünür zaten, karmamı istiyorum. Kendini keşfet, hayatı bul, amacını ve nasıl maddi olacağını bul. Ve huzur. Onların aradığın huzuru bulursun dostum.

Marretabat ve kaptanın parası yıllık olarak ödeniyor. Onlar için özel bir banka hesabı var. Benim için ufak tefek ama nasıl ihbarat ihraçat yapıyorlar. Ama bu yıl senin yılın. Onlara nereye gitmek istersen söyle ve onlar da seni onaya götürsünler. Gitmek istediğin ilk veri biliyorum ve Drago'ya yazdığım mektupta bunu ona söyledim. Onaya gidersen Yusuf'la çene benden selam söyle. Kocasını karıştırdığı için çok üzgün olduğumu söyle.

Gül, Nikolai! Bu hediyeyi kabul et ve hayatımı yaşamanı devam et. İkinci bir şansı hak ediyorsun. Bunu tanıdığım herkesten çok hak ediyorsun.

Kendime iyi bak

Dmitry

Şaşkın şaşkın Drago'ya baktım. Şüpheli gözlerle beni izliyordu. Ama yine de Dmitry'nin mektubuna saygı duydum. Buna şaşırmadım. Dmitry'yi tanıyan kişiler ona sadık olurdu.

"İki gün sonra demir alacağız. Yarın sabah gideceğiz ilk veri bana bildirmelisin. Ona göre erzak alınacak."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Birkaç saniye arkasından bakakaldım, hâlâ şaşkın dım. Sonra kendimi toparladım ve peşinden gittim.

"Hangi oda benim gösterebilir misin?" Beni duva mavacak kadar uzaklaşmadan önce ona seslendim.

Drago durdu ve kafasını beni duvabilecek kadar arkaya çevirdi. Önce homurdandı, daha sonra diğer tarafa doğru yöneldi. Oturma odasından geçerek alt güverteye inen merdivenlere kadar onu takip ettim. Koridordan sola döndü ve kapalı bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Oda temiz," diye homurdandı ve dışarı çıktı.

En azından yolculuk boyunca kafamı şıstırmeveceği belliydi.

Yolculuk.

Bu yolculuk seçeneğine sahip olduğum için memnundum. Dün restorandan çıktıktan sonra Marissadan uzak kalmam gerektiğini biliyordum. Benden daha iyi birisine layıktı. Nereye gideceğim hakkında pek fazla düşünmemiştim. Silah satma işine geri dönmek istemezdim. Ama Atlantıda kalmak benim için iyi bir seçenek değildi. Şevtana uyup Marissa'ya zivaret edebildim. En azından şimdi gidecek bir verim vardı. Hiç olmazsa bir yıllığına.

Her zaman havalini kurdugum şev bu değildi. Ailemin başındaki bu belava bir son verdikten sonra Atlanta'ya döneceğimi düşünmüştüm. Ne yapacağım hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Belki de Cash gibi bir kulüp açardım ya da... Kahretsin ne yapacağımı bilmiyordum. Bu kadar ilerisini hiç düşünmemiştim. Belki

de bu belaya asla bir son veremeyeceğimi düşünmüştüm. Yedi yıldır bildiğim tek şey öfkem ve intikama olan açlığımıydı. Bunlar olmadan hayat nasıl planlanır bilmiyordum. O kadar uzun bir süre boyunca amacım intikam almak olmuştu ki o olmadan kendimi boşlukta hissediyordum.

Ama şimdi elimde bu fırsat vardı. Dmitry'nin hediyesi. Tek yapmam gereken iki gün boyunca bu gemide kalmaktı. Ondan sonra tüm dertlerimden uzaklaşacaktım.

Ama aynı zamanda Marissa'dan da uzaklaşacaktım.

Kahretsin! Bu kadar içime işlemesine nasıl izin verbilmişim?

Birkaç dakika daha düşündükten sonra Drago'nun bana gösterdiği yoldan geri döndüm. Onu bulmak için biraz dolandım. İki adamla birlikte kamaradaydı.

"Geri döneceğim. Gitmeden önce halletmem gereken bazı işler var."

Cevap vermelerini beklemedim. Onlara daha fazla açıklama yapmama gerek yoktu. Dmitry'nin mektubuna göre bu adamlara paraları ödeniyordu ve tek yapmaları gereken onlara söylenenleri yerine getirmekti.

Gemiden inip Savannah'nın merkezine gittim. Burası karaya indiğimde işlerimi halletmek için en sık geldiğim yerdi ve yatırımlarıma ulaşmak için buradaki bir bankayı kullanıyordum. Buradan ayrılmadan önce biraz paraya ihtiyacım vardı.

Tabi eğer gidersem...

Bu düşünceyi kafamdan çıkardım. Gitmek elimdeki tek seçenektir. Gitmezsem bencil bir pislik gibi davranmış olacaktım. Kibar insanların ve toplumun içine yeniden katılacaksam bencil bir pislik olmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Bir gün bunu başarabilecek olmam bana umut veriyordu.

Bir gün. Belki de bir yıl sonra.

OTUZ MARISSA

Babamın çok meşgul olmayacağını, benimle yüz yüze kısa bir görüşme yapabileceğini umuyordum. Asıl içimden gelen korkakça davranmak ve onu telefonla aramaktı. Telefonuma gelen mesaj olmasaydı bu yolu seçecektim.

Asansör kapıları kapanınca babamın katına çıkmak için gerekli butona bastım ve cep telefonumu yüzüncü kez elime aldım. Ekranım açılır açılmaz mesaj karşıma geldi. Uzunca bir süre bu mesaja bakmaya devam edeceğimi düşündüm.

Tanıdığım bir numaradan gelmemiştii ama mesajı kimin gönderdiğini biliyordum. Nash'tendi.

Belki de uzun bir süre önce senden nefret etmiştim, ama sadece beni taklit eden erkek kardeşimin sevgilisi olduğun içindi. Balkonda seni kollarımın arasına aldığım o gece senin hakkındaki tüm düşüncelerim değişti. Sende diğer insanların gördüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum. Diğer insanlardan çok daha cesur ve güçlüsün. Her ne olursa olsun dünyada sana hala güvenen biri olduğunu bilmeni istiyorum. Bilmeni istediğim bir şey daha var: Duffy'nin icabına bakarken kendi bildiğimi okuyabilirdim. Fırsatım vardı. Beni durduran şey sendin.

Bu mesajı her okuduğumda iki parçaya ayrılıyordum. Bir yanım dünyayı fethedebilecekmişim gibi hissederken diğer yanım kan ağlıyordu. Cash ile konuşunca Nash'in gittiğini öğrenmiştim. Bu zaten yeterince kötüydü. Ama o kayıplara karıştıktan sonra ondan böyle bir mesaj almak...

Mesaja cevap verdim ve onunla bir kez daha konuşabilme fırsatı elde edebileceğimi umdum ama elime geçen tek şey bu numaranın artık kullanılmadığını söyleyen bir hata mesajıydı. Mesaj Cash'in beni uyardığı tek kullanımlık telefonlarından gelmiş olmalıydı. Nash ona telefonu kullandıktan sonra atacağını ama onunla iletişimi koparmayacağını söylemişti. Gerçekten de telefondan kurtulmuştu. Bu kadar kısa bir sürede.

Onunla tanıştığımız ilk günkü gibi hayatımı tepe-taklak etmiş ve beni karman çorman bir halde bırakarak arkasını dönmüş, hayatımdan çıkıp gitmişti.

En azından bana çok değerli bir şeyini bırakmıştı: Desteğini. Birisine kolay kolay destek olmadığını, kimseyi kolay kolay övmediğini biliyordum. Bu yüzden söyledikleri benim için çok değerliydi. Gözlerimi kapattığımda bile benim için söyledikleri gözümün önündeydi. Sanki kelimelerini dijital bir ekrana değil de beynime yazmıştı.

Asansörün kapıları *ding* sesiyle açıldı!

Buraya gelmemin sebebi Nash'ti ve işte buradaydım, canavarla karşılaşmaya hazırdım. Artık kendi ayaklarımda üzerinde durmanın ve kendi hayatımı yaşamamanın zamanı gelmişti. Babamın hoşuna gitse de gitmese de

aramızdaki bağları koparacaktım. Ona bunları söylerken gözlerinin içine bakmak için buradaydım.

Ceketimi düzelttim ve sekreterinin masasının önünde durdum. Bana bakınca ona gülümsedim.

“O burada mı?” diye sordum.

“Şu an telekonferans yapıyor ama biraz beklerseniz sizin için bir dakika ayırabileceğine eminim. Kahve içer miydiniz? Yoksa işi bitince ofisinizi mi arayayım?”

Kararımı babama söylemeden önce ofiste birileriyle konuşmak veya soruları cevaplamak istemiyordum, bu yüzden beklemek en iyisiydi.

“Beklerken bir kahve alabilirim. Eminim çok uzun sürmeyecektir.”

Ayağa kalkarken bana baktı ve gülümsedi. “Süt ve şeker?”

“Sade olsun lütfen, teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Yerine geçti ve ne üzerinde çalışıyorsa ona geri dönerek bana sinirlerime hâkim olmam için zaman tanıdı. Şu an yaptığım şey ne kadar değiştiğimi gösteriyor olmalıydı. Eskiden olsa babama karşı gelmek veya onu memnun etmeyecek bir şey yapmak aklıma bile gelmezdi. Her zaman onun emirlerine harfiyen uyan, iyi eğitilmiş bir üç maymunu oynamıştım. Hayatımın geri kalanını böyle geçirebileceğimi, onun piyonu olmaya devam edebileceğimi düşünmek midemi bulandırıyor-du.

O kadar dalmıştım ki Juliette bana seslendiğinde sıçradım.

“Konferans bitti. Ona burada olduğunuzu söyleyeceğim.”

Yerinden kalktı ve geniş maun kapıdan içeri girdi. Birkaç saniye sonra odadan çıktı ve bana gelmemi işaret etti. Ben içeri girdikten sonra kapıyı sessizce kapattı.

Babam bana baktı, sonra yeniden masasına döndü.

“Sonunda iyileştiğini ve işe geri döndüğünü görmek güzel. Senin hakkında endişelenmeye başlamıştım.”

Saçmalamayı kes, Nash’in sesi beynimde yankılandı. Gülümsedim. Çünkü haklıydı.

Boğazımı temizledim. Bu kibarlık formalitelerini geçebilirdik. Çünkü ne samimiydi ne de gerekliydi. Onun oyununa kanmayacak kadar akıllıydım. Lafı dolandırmadan konuya girdim.

“Baba, DA ofisinden Jensen Strong ile bir dava üzerinde çalışmak istiyorum.”

Birden tüm dikkatini bana verdi. Bana baktı, gözüklerini çıkardı ve gözlerini kıstı. “Şaka yapıyorsun değil mi?” Benden bir yanıt alamayınca devam etti. “Neden?”

Şu ana kadar düşündüğüm kadar kötü bir şey olmamıştı.

“Nash’in babası ile ilgili,” dedim kısaca. Ona Davenport dalavereleri hakkındaki tüm ayrıntıları anlatmak istemiyordum. Kaçırıldığımı anlatmaya da niyetim yoktu.

“Bana ayrıldığınızı söylemiştin.”

“Ayrıldık. Ama ona yardım etmek istiyorum. Ona borçluyum.”

“Ona olan borcunu ödemek için kariyerinden mi vazgeçeceksin?”

“Kariyerimden vazgeçeceğimi söylemedim.”

“Evet söyledin. Bir suçluyu dava etmek için savcıyla birlikte çalışmak istediğini söyledin. Senin yaptığın iş bu değil, bunun için buradaki işini bırakmalısın.”

“Kalıcı bir değişiklik değil baba. Mahkeme sona erene kadar.”

“Endişelendiğim şey zamanlama değil. Marissa, sen de biliyorsun ki temsil ettiğimiz insanlar bizden itibarımızı korumamızı bekliyorlar. Bu konuda talihsiz ama gerçek bu.”

Saçmalama, dedi kafamdaki ses yeniden. Talihsiz olduğumuzu düşünmüyordu. Buna asla inanmazdım. Bu da beni kendi çıkarları için kullanmak adına söylediği yalanlardan biriydi.

“Talihsiziz çünkü bu işi yapacağıma söz verdim.”

“Marissa, hayatım, lütfen komik olma. Bu işi profesyonellere bırak. Söz konusu olan şey bir adamın hayatı.”

“Ben de bir profesyonelim baba. Hukuk fakültesinden onur belgesiyle mezun olduğumu unuttun mu?”

“Demek istediğim şey bu değildi, sen de biliyorsun. Ne olursa olsun, bu izin verebileceğim bir şey değil.”

Sırtımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım, iyi ki odaya girince koltuklardan birine oturmamıştım. Benim ne kadar güçlü olduğumu görmesini istiyordum. Hem gerçek hem de mecazen kendi ayaklarımın üzerinde olduğumu görmeliydi.

"Buraya senden izin istemeye gelmedim. Nezaketen gelip kararımı yüzüne söylemek istedim."

Yumruğunu masaya indirdi, yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Sen buna nezaket mi diyorsun? Sana verdiğim her şeyi, ailemizin her şeye sahip olması için yaptığım çalışmaları senin için bir şey ifade etmiyor-muşçasına elinin tersiyle itmek nezaket mi?"

Derin bir nefes aldım ve onun bu öfkesi karşısında sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Benim için yaptığın her şey, bana verdiğim her fırsat için minnettarım baba. Ama bunu yapmak zorundayım. Belki de kendi hayatımı yaşamanın, senin inşa ettiğin çatının altından çıkmamanın zamanı gelmiştir."

Babam ayağa kalktı. "Bunu Nash'e 'borçlu olduğun' için mi yapıyorsun? Ona ödemen gereken hiçbir borcun yok! Her şeyi bana borçlusun!"

"Benden istediğin her şeyi yaptım baba. Seni asla sorgulamadım veya peşinden gelirken tereddüt etmedim. Bunu yapmama izin veremez misin?"

O konuşmadan bile cevabının ne olacağını biliyordum. Bu yaptığım hem profesyonel hem de kişisel anlamda bir hakaretti. Yaptığım şey aramızdaki her şeyi geri dönülemez bir şekilde değiştirecekti.

"Liderlerin eşleri kamu davalarına karışmazlar ve sıradan insanlarla canilerin arasına girmezler. Ben seni her şeyi bırakıp gidesin diye yetiştirmedim."

İşte gerçek buydu.

“Beni bir politikacının eşi olmam için yetiştirdin değil mi baba?” Hiçbir şey söylemedi. “Hukuk fakültesi sadece bir formaliteydi. Bana burada asla sorumluluk vermek istemedin. Sadece bana ‘doğru’ kocayı bulmayı ve onun hayat arkadaşı olmamı istedin, haksız mıyım?” Sessiz kalmaya devam etmesi beni hem kızdırıyor hem de canımı yakıyordu. Haklıydım ve babam da sessiz kalarak haklı olduğumu doğrulamıştı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim baba ama bunu yapmam gerekiyor. Kendim için. Arkadaşlarım için. Senin yarattığın kişiyi değil, gerçek beni seven ve iyiliğini isteyenler için. Umarım bir gün onunla tanışır ve gurur duyarsın. Ama onu tanımak istemezsen de buna saygı duyarım. Hayatımda ilk kez bencilliğimi bir kenara bırakıyorum ve gözümdeki perdenin arkasını görebiliyorum. Ailemizin ve yaşam tarzımızın dışındaki insanların hayatlarının kötü olduğunu zannederdim.” Yavaşça babamın masasına yürüdüm ve yakışıklı ama öfkeli yüzüne bakmadan önce kahvemi masaya bıraktım. “Yanılmışım.”

Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladığımda içim tir tir titriyordu. Babamın sesini duyunca durdum, ama arkama bakmadım.

“O kapıdan çıkıp bu işin peşinden gidersen artık bu şirketin bir parçası olamazsın.” Bunu söyledikten sonra duraksadı. Açık açık söylemese de, bu kapıdan çıkarsam ailemizin de bir parçası olmayacağımı ima ediyordu. Bu şekilde davranması kalbimi kırmıştı ancak pek de şaşırmamıştım. Bu yüzden ona hiç karşı çıkmadım.

Bu şekilde davranacağını kestirmiş olmalıydım. Hem profesyonel hem de kişisel meselelerinde ya dediğimi yaparsın ya da gösterdiğim kapıdan çıkıp gidersin tarzında bir yaklaşımı vardı. Kendi yolumdan gitmeyi seçersem bu yolda yalnız olacaktım.

Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu belirtmek istercesine ekledi, "Mesai saati bitince ofisinde kalanlar çöplerle birlikte atılacak."

Elimi kapı koluna uzatırken başımı salladım.

Beni de eşyalarımınla birlikte çöpe atıyordu.

Kapıyı açtım ve tanıdığım herkes ve her şeyden uzaklaştım. Bir kez bile arkama bakmadım.

OTUZ BİR NASH

Gemide bulunduğum yerden ıslıl ıslıl Savannah'nın ufukta kaybolduğunu görebiliyordum. Yedi yıl önce her şeyi terk edip denize açıldığım zaman evimi bu kadar özlediğimi hatırlamıyordum.

Bu sefer bir şeylerden kaçmıyor veya saklanmıyordum. Bu sefer bilinmezliğe doğru yol almıyordum. Bu kez ne kadar uzun süre her şeyden uzak kalacağımı ve bu lüks gemide güvende olduğumu biliyordum. Yapacağım şey bir milyonerin tatili gibiydi. Bu her erkeğin hayali değil midir?

Ama yapayalnız ve bomboş hissediyordum. Hayatımda pek fazla değişiklik yoktu, bu yüzden canımı sıkmanın ne, daha doğrusu *kim* olduğunu bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Marissa.

Ondan uzaklaşmaktan nefret ediyordum, özellikle de aramızda olanlardan sonra. Benim kötü bir insan olduğumu düşünecek olmasmdan, onda öyle bir izlenim bırakmış olmamdan hiç hoşlanmıyordum. Belki dünyadaki en iyi adam değildim ama geçen gün restoranda gördüğü gibi bir canavar da değildim. Onunla tanıştığımdan beri daha iyi bir insan olmuştum.

Yavaş yavaş bir şeyler hissetmeye başlamamı sağlamıştı, canavarlar hiçbir şey hissetmezdi. Sadece zarar verirler, yok ederler ve karışıklık yaratırlardı. Ondan uzaklaşmamın nedeni de buydu; ona zarar vermemek, onu yok etmemek ve daha fazla karışıklığa neden olmamak içindi. Daha iyilerini hak ediyordu.

Ama yine de giderek uzaklaşan karayı izlemek, ona geri dönme olasılığımın gözlerimin önünde yok olması bana kendimi kötü hissettiriyordu.

Üzüntülerimi sineye çektim ve arkamı dönerek manzaradan uzaklaştım.

Böylece Marissa'dan da uzaklaşıyordum.

OTUZ İKİ MARISSA

İki hafta sonra...

"Yani her şey hazır ve ifadeler ayarlandı öyle mi?" diye sordu Cash.

"Evet. Sonra Dmitry ve Duffy mahkeme başlayana kadar tanık koruma ekipleri ile birlikte güvenli bölgelere götürülecekler. Jensen başsavcının işlemleri hızlandırmasını sağladı, çünkü bu büyük bir dava. Davada ABD federal yasalarınca tanımlanmış terör eylemleri bulunduğu için federallerin davayı bizden almasından korkuyorduk ama bizim sürdürmemizi kabul etti. Bu konuda 'özel bilgilerimin' olması yardımcı oldu."

"Bu özel bilgilerini çelişki olarak görmeyeceklerini umut ediyorum."

"İfade vermek zorunda kalsaydım bu bir sorun olabilirdi. Ama Duffy'nin ifadesi benim kaçırılmamda parmağı olanların cezalarını çekmesi için yeterli, bu yüzden rahatım."

Bu konuda konuşunca birden başımdan geçenleri hatırladım ve gözlerimde şimşekler çaktı.

"Bak, bu işin canını sıktığını biliyorum. Duffy'nin serbest kalması benim de canımı sıkıyor. İnan bana. İkimizi de incitti. Ama onun hayatı da farklı bir şekilde

sona erecek. Belki hayatının geri kalanını hapisanede geçirmeyecek ama asla özgür bir adam olamayacak. İhanet ettiği için ömrünün sonuna kadar birilerinden kaçacak. Tüm bunlar sona erdikten sonra, tanık koruma programında olmasına rağmen hayatının geri kalanını arkasını kollayarak geçirecek.”

“Ama diğer önemli adamlar hapiste olacak.”

“Evet, ama Duffy her zaman onların parayla adam tutup kendisini öldürmek üzere yolladıklarından veya emniyet yetkilisine yerini öğrenmek için rüşvet verdiklerinden endişelenecek.”

Son birkaç haftadır Nash’in canını sıkın şey ortaya çıkmıştı. “Teknik olarak biz de aynı şeyden endişelenmeliyiz.”

“Hayır. Bratva mafyasındaki yeni liderlik bizi korumayı kabul etti. Slava ve arkadaşları bile Rus mafyasını karşılarna alacak kadar salak değiller. Dışarıda bağlantıları olabilir ama güçleri mafyanın sahip olduğu güç ile kıyaslanamaz.”

“Umarım haklısındır.”

Avuçlarımın içlerinin terlediğini hissettim.

“Ayrıca kardeşim denizde geçirdiği yıllar boyunca kendine göre nam salmış. Anladığım kadarıyla sana elini sürecek olan kişinin o andan itibaren üç yüz altmış beş günü varmış. Bir yıl geçmeden onları öldürecekmiş.”

Söylediklerini idrak etmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ne dediğini anlayınca güldüm ama bu

otomatik bir yanıtı. Nash'in bana zarar verebilecek olanları uyarması gerçeğine takılıp kalmıştım.

Ama sağduyulu davranmaya çalıştım.

"Sanırım uzun zamandır intikam almayı istediği kişileri adalete teslim edenleri korumak istiyor." Sesimdeki acıyı ve hayal kırıklığını gizleyememiştim.

"O da var tabii. Ama bunu söylemesinin nedeni o değil." Cash biraz bekledi ve boğazını temizledi. "Marissa. Seni yanlış tanımışım. Gerçekte nasıl bir insan olduğunu görebilmem biraz uzun sürdü. Ama Nash senin nasıl biri olduğunu hemen anladı."

"Teşekkürler Cash," sesimdeki titremeyi zar zor engellemiştim.

Kalbim sızlıyordu. Nash'in de bana benim ona verdiğim kadar değer vermiş olmasına ve hâlâ beni düşünüyor olmasına inanmak istiyordum. Ama beni düşünseydi yanımda olurdu. Ait olduğu yerde olurdu.

Ama değil. Hayatımdan uzaklaşıp gitti. Artık benim de onu unutmam lazımdı.

OTUZ ÜÇ NASH

İki ay sonra...

Denizin enginliğine bakarken ılık Karayip rüzgârları saçlarımı dağıtıyordu. Etrafımda uçsuz bucaksız bir boşluk vardı. Cash'ten öğrendiğim umut verici gelişmelerden sonra rahat ve memnun hissediyor olmalıydım. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Marissa onlara hadlerini bildiriyordu. Elbette o ahmak Jensen'in yardımıyla.

Onun Marissa ile yakınlaştığını düşününce dudaklarım kıvrıldı. Onu ne zaman başka biri ile hayal etsem öfkeleniyordum. Birkaç saniye gözlerimi kapadım ve Jensen'i mahkemenin zeminine fırlatıp onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümü hayal ettim. Yüzü tanınmayacak hale gelene ve ellerim kan içinde kalana kadar durmayacaktım.

Gözlerimi açtım ve sandalyemin yanındaki cam masada duran uydu telefonuma baktım. Onu sadece acil durumlarda kullanıyordum. Yerimi bildirmek istediğimde limanlardan arama yapıyordum. Ama Marissa'yı arayıp ona geri döndüğümü, istese de istemese de hayatının bir parçası olmak istediğimi söyleyemediğim her gün benim için acil bir durumdu. Elimde bir pusula veya can yeleği olmadan denizde kaybolmuş gibi hissediyordum.

O benim kutup yıldızımdı. Her geçen gün gittiğim yön bana yanlış geliyordu. Marissa'ya doğru gitmem gerekirken ondan uzaklaşıyordum.

OTUZ DÖRT MARISSA

Odaya getirilen adamın Greg Davenport olduğundan hiç şüphem yoktu. Onu bu işe başladığımızdan beri ilk kez görüyordum. Jensen onunla hapishanede ilk kez görüştüğünde yanlarında yoktum.

Ona sokakta rastlasaydım, eminim tanırdım. Oğullarının biraz daha yaşlı ve soluk renkli haline benziyordu. Benzerlik çok dikkat çekiciydi. Biraz daha genç olsa ve saçları ile gözleri daha koyu olsa Nash'in babası değil de abisi olabilirdi.

Gözlerimiz buluştu ve bana gülümsedi. Hoş bir gülümsemeydi ama biraz yorgun ve endişeli görünüyordu. Uyuyamıyor olmalıydı. Onun yerinde olsaydım ben de uyuyamazdım.

Soruşturma açılıp Slava ve diğer adamlar gözetimine alınana kadar her şeyi gizli tutmak için her önlemi almıştık. Ama yine de yaptıklarımız Greg'in güvenliğini tamamen garantiye almıyordu.

Sorduğu ilk soruyu duyunca endişelendiği şeyin kendi güvenliği olmadığını anladım. "Oğullarım nasıl?"

Jensen bana baktı. Malum sebeplerden dolayı Cash ile benim kadar konuşmuyordu.

Boğazımı temizledim ve Bay Davenport'a gülümserdim. "İkisi de iyiler efendim."

Gülümsedi ve Nash'in eskiden nasıl biri olduğunu görme fırsatı yakaladım. Eminim nefes kesiciydi! Şimdi ise ona baktığınızda sadece öfke ve karamsarlık görüyordunuz. Yine de tanıdığım en yakışıklı adamdı.

Yani eskiden öyleydi.

"Peki, siz kimsiniz?"

"Kusura bakayın kendimi tanıtmadım. Ben Marissa Townsend. Özel savcı olarak Jensen ile birlikte çalışıyorum."

Kafasını salladı, etkilenmiş görünüyordu. Ne Greg ne de Jensen bu davaya gerçekten nasıl dâhil olduğumu bilmiyordu. İkisi de zengin babamın bunu birilerinden rica ettiğini düşünüyor olmalıydı. Ama işin aslı öyle değildi. Başsavcı tarafından bu davaya atanmak için ona bu işe nasıl dâhil olduğumu anlatmak zorunda kalmıştım. Bazı olayları ve kişileri tanımamın davaya yardımcı olacağını söyleyerek onu ikna etmiştim. Şüpheliler tarafından kaçırıldığımı onların konuşmalarını dinleyerek bir şeyler öğrendiğimi söylemiştim. Neyse ki daha fazla ayrıntı sormamıştı. Sorsaydı o kadar da önemli bilgilerin olmadığını öğrenecekti. Bu davaya yardımcı olacak şey kalbimdi. Ve başsavcı bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamazdı.

Greg'in sesi beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü.

"Nash'in tanıdığı kişi sen olmalısın."

"Evet, Nash'i tanıyorum."

Başını salladı ve gülümsedi. "Demek sen O'sun."

Kaşlarımı çattım ve gözlerinde, gülümsemesinde gördüğüm bir şey yüzünden kalbim sıkıştı.

“Anlayamadım.”

“Hayatta her erkek onu değiştiren bir kadınla tanışır. Sen O’sun.” Yanaklarım kızarmıştı. Gergin bir şekilde önündeki masanın üzerinde duran ellerime baktım. Jensen’in da merakla beni süzdüğünü fark edebiliyordum. Onu elimden geldiğince görmezlikten geldim. Bahsettiğimiz Nash’in onun tanıdığı Nash olmadığını bilmiyordu. Ve Jensen aramızdaki ilişkinin bittiğini sanıyordu. Gerçekten de bitmişti. Ama ben bitmemesini dilerdim.

“Yanılıyor olmalısınız.”

“Ah, hayır. Yanılmıyorum. Onu değiştirenin senin gibi bir kadın olduğuna şaşırmadım. Bana Lizzie’yi hatırlatıyorsun. Her anlamda.”

Birden üzüldü.

“Onu özlediğinizden eminim. Bu onu geri getirmeyecek ama onun katillerini adalete teslim etmek ve oğullarınızla birlikte yaşlanabilmek acınızı hafifletecektir.”

“Ruh eşini kaybetmenin acısını hiçbir şey hafifletemez. Bunun aksini düşünüyorsan görüldüğün kadar zeki değilsin demektir.”

Bana hakaret etmeye çalışmıyordu. Yüz ifadesinden bunu anlayabiliyordum. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Zaten bildiğim bir şey.

Nash olmadan asla bir bütün olamayacağımı söylemek istiyordu.

Ama bunun zaten farkındaydım.

OTUZ BEŞ NASH

Üç ay sonra...

Sharifa ve Jamilla'ya hoşça kal demeden önce eve son bir kez baktım. Çok büyük değildi ama Beernassi köyünde yaşadıkları kulübe ile kıyaslandığında saray gibiydi.

Duvarlar sarıya boyanmıştı ve mobilyalar yeni olmasa da iyi durumdaydı. Mutfaktaki beyaz eşyalar yeniydi, hatta mikrodalga fırınları bile vardı. Sharifa bunun evdeki en lüks şey olduğunu düşünüyordu.

Ama Jamilla onunla aynı fikirde değildi. Tahminimce ona göre evdeki en lüks şey oyun odasıydı.

Pembe bir masa ve dört ufak sandalyeden oluşan plastik bir mutfağı vardı. Her sandalyenin üzerinde farklı bir oyuncak hayvan oturuyordu. Plastik tavasında pişirdiği yemekleri onlara yediriyordu. Pencereden süzen güneşin altında siyah saçları pırıl pırıl parlıyordu.

Onları evlerinden alıp buraya, Savannah'ya getirdiğimden beri beslenmesinde yaptığımız değişiklik ona yaramıştı. Saçları ve cildi daha sağlıklı görünüyordu ve öksürmesi tamamen geçmişti.

Birilerinin evlerine girerek onları kurşuna dizeceği korkusu ve yiyecek alacak parayı nereden bulacakları

gibi endişelerinin olmaması da daha iyi hissetmelerini sağlıyordu. Sharifa daha rahattı ve onun bu sakinliği Jamilla'ya da bulaşarak küçük kızın kahkahalar atmasını sağlıyordu. Belki de bir gün babasının gözlerinin önünde cinayete kurban gitmesi onun için belli belirsiz bir anı olarak kalacaktı.

Sharifa'nın Yusuf'un ölümünü tamamen atlatacağından şüpheliydim ama taşınmalarının buna az da olsa yardımcı olacağını umuyordum. Jamilla her kıkırdadığında Sharifa da gülümsüyordu. Onun gülümsemesi dünyada hâlâ umudun var olduğuna inanmamı sağlıyordu.

Yusuf'un ailesine daha önce var olduğunu bilmedikleri özgürlüğü vererek arkadaşşıma olan minnet borcumu ödemiştım. Tüm temel ihtiyaçları karşılanacaktı. Onlar için bir hesap açmışım. Bu hesap sürekli para getiren varlıklar ile finanse ediliyordu. Kar payının önemli bir kısmı Sharifa'nın vadesiz hesabına yatırılacaktı. Ufak bir kısmı Jamilla'nın okul masrafları için başka bir tasarruf hesabına aktarılacak, daha ufak bir kısmı ise acil durumlarda kullanılmak üzere diğer bir tasarruf hesabına yatırılacaktı. Ayrıca vatandaşlığına geçebilmesi ve burada çalışabilmesi için bir avukat tutmuşum. Uzun bir süreliğine başka bir şey hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaklardı.

"Taksim geldi. Gitmeliyim. Telefon numaram sizde var değil mi?"

Bir telefon almışım. Numaramı sürekli değiştirmeyecek ve telefonu hep yanımda taşıyacaktım. Sharifa ve

Jamilla'nın acil durumlarda arayabilecekleri birine ihtiyaçları vardı. Yerleşik hayata geçmenin ilk adımlarını atmanın zamanı gelmişti.

"Evet. Ama sadece acil durumlarda arayacağım," dedi bozuk İngilizcesiyle.

"İstediğın zaman arayabilirsin. Buralarda olmaya-bilirim ama acil bir durumda size yardım edecek birilerini bulurum."

Başını salladı. "Bizim için o kadar çok şey yaptın ki sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Teşekkür etmene gerek yok. Yusuf da böyle olmasını isterdi. Ne zaman istersen arayabilirsin, asla rahatsız olmam."

Sharifa bana bir adım yaklaştı ve eliyle yüzüme dokundu. "Tanrı seni kutsasın Nikolai. Karın ve çocuklarını korusun. Huzur içinde yaşayın."

Sözleri bende yumruk yemişim gibi bir his yarattı. Karım yoktu. Ya da çocuklarım. Bunlara asla sahip olamayabilirdim. Sevdiğim kadınla bir aile kurabilir miydim? Yoksa daha azına razı mı olmalıyım? "Teşekkürler Sharifa. Ben de senin için aynı şeyleri diliyorum."

Jamilla'ya hoşça kal dedim ve omuzuna dokundum. Bana doğru döndü ve kollarını boynuma doladı. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurduktan sonra yüzüme baktı ve gülümsedi.

Kalbim buruk bir şekilde kapıdan çıktım ve merdivenlerden indim. Keşke Yusuf ailesinin mutlulukla gülümsediğini ve burada, Amerikada güvende olduğunu görebilseydi.

Taksiyle otele dönerken kafam çok meşguldü. Sabah kahve almaya çıkmış ve haberlerde Rus mafyasının Atlantadaki ağına karşı açılan davanın hâlâ sürdüğünü görmüştüm. Sansasyonel bir dava olduğu için hâkim mahkemeyi basına kapatmıştı. Hiçbir bilgi veya fotoğraf yoktu. Medya düzenli aralıklarla bilgilendiriliyor ve bu bilgileri halkla paylaşıyordu. Haberlerde çok fazla ayrıntıya girilmiyordu, sadece eski çalışanların vereceği ifadelerin ne kadar önemli olduğundan bahsediliyordu.

Ama daha sonra hukuk müşavirlerinin konuşma yapması için özel olarak düzenlenmiş bir basın konferansına rastladım. Bratva'yı savunan kel avukat kısa bir konuşma yaptı ve bu haftaki müzakerelerden umutlu olduğunu, yakında müvekkillerinin temize çıkacağına inandığını söyledi. Ondan sonra davayı açan taraf söz aldı.

Konuşan Marissa'ydı.

Lacivert takımı ve uçuk pembe bluzu ile resmen parlıyordu. Sesi güçlü ve kendinden emin çıkıyordu.

"Ekibimiz tarafından sunulan kanıtlar ve şahitlerin aksi iddia edilemez ifadeleri ile adaletin yerini bulacağından hiç şüphemiz yok."

Birkaç soru soruldu ve Marissa hepsini ustaca cevapladı. Bu iş için yaratıldığı belli oluyordu. İşinden keyif alıyordu. Bunun beni hem mutlu hem de mutsuz ettiğini inkâr edemezdim.

İşinde başarılıydı. Mutlu ve azimliydı, hayattan ne istediğini bulmuştu. Huzuru bulmuştu. Hayatının diz-

ginlerini eline almış ve zirveye tırmanmıştı. Onun iyi ve mutlu olmasını elbette istiyordum.

Sadece bunları yaparken birlikte olmamızı isterdim.

Ona âşık olduğumu anlamam, daha doğrusu kendime itiraf edebilmem için birkaç ay geçmesi gerekmişti. Ona âşık olduğumu kabul ettiğimde ise ondan neden uzak durmam gerektiğini anladım. Onu o kadar seviyordum ki mutlu, başarılı ve güvende olması için her şeyi yapardım. Hayatta istediği her şeye sahip olmasını istiyordum.

Etrafında ben olsaydım bunlara sahip olamazdı. Ben bir suçluydum. Yani eskiden öyleydim. Ona layık değildim. Muhtemelen kariyerini mahvederdim. Bu davadan sonra hukuk alanında bir yıldız olacaktı. Dünya avcunun içinde olacaktı.

Ben de onu uzaktan izlemek zorunda kalacaktım.

Gözlerimi kapadım ve onu önce bu sabah gördüğüm gibi hayal ettim. Üzerinde lacivert bir takım elbise ve açık pembe bluz vardı. Gülümsüyordu. Kendinden emindi. Mutluydu.

Ama daha sonra onu terk edip gittiğim geceki gibi çıplak hayal ettim. Omuzunun arkasından bana bakıyordu ve ben onun vücuduna yaklaşıp uzaklaştıkça çekici dudakları inlercesine aralanıyordu.

Kahretsin, neden böyle olmuştu? Aramızdakiler farklı olamaz mıydı? Ben daha farklı davranamaz mıydım?

Odanın kapısını açarken sinirliydim. Benim için bir şeyler ifade eden herkesten uzaktaydım ve yapayal-

nırdım. Bundan hoşlanmıyordum, bu durum sinirlenmememe neden oluyordu.

Yeni telefonumu aldım ve Cash'in numarasını tuşladım. Birini aramak için ekrana yavaşça dokunmak yetiyordu ama ruh halim telefona yumuşakça dokunamayacak kadar kötüydü. Parmaklarımı telefonun camını kırana kadar ekrana vurmak istiyordum.

"Efendim." Cash'in sesi kesik kesik geliyordu.

"Benim," dedim sadece.

"Neredesin?" diye sordu. Söylediği tek kelimedede bile ses tonundaki değişikliği fark edebiliyordum. Onu tanımasaydım benim sesimi duyduğu için mutlu olduğunu söylerdim.

"Savannah'dayım. Yarın yola çıkıyorum."

Bunu sesli söylerken bile dudaklarımın gerildiğini hissediyordum. Denize açılıp dünyayı dolaşmayı dört gözle istemem gerekirdi ama bunu istemiyordum. Olmak istediğim tek bir yer vardı. Orası da gidemeyeceğim tek yerdi. Oraya gitmemeliydim.

"Hâlâ Dmitry'nin gemisinde misin?" diye sordu alay edercesine. Onu birkaç hafta önce aramış, nerede olduğumu ve neler yaptığımı söylemiştim. Yataın nasıl olduğunu ve çoğu evden daha güzel ve konforlu olduğunu biliyordu.

"Evet."

"Mahkemeyi takip edebiliyor musun?"

"Kısmen. İyi gidiyor, değil mi?"

"Aynen öyle. Bu işi gerçekten kıvracağız kardeşim!"

Ne kadar heyecanlı olduğu sesinden belli oluyordu. Nedense neşesi kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

"Bu iş için insanların ne kadar çok şeyden fedakârlık ettiğini düşünürsek mahkeme başarılı olsa iyi olur!"

Cash biraz sessiz kaldıktan sonra konuşmaya devam etti: "İstediğin zaman geri dönebileceğini biliyorsun değil mi? Kimse senden uzak durmanı istemiyor."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" diye bağırdım. Ama verdiğim tepkiden hemen pişman oldum. Yüksek sesle iç çektim ve durduk yere hızlı atmaya başlayan kalbimin normale dönmesini bekledim. "Üzgünüm kardeşim. Bugün biraz gerginim."

"Sorun değil. İstediğin zaman gelebilirsin. Seni yeniden aramızda görmekten memnun oluruz. Özellikle de babam çok sevinir."

"Babam mı?"

"Sadece o değil elbette."

"Hmmm," dedim. İçimden Marissa'yı da sormak geçti ama sormadım.

"Marissa da mutlu olurdu. Sensiz perişan bir halde."

"İşte buna inanmam. Onu basın toplantısında gördüm. Gayet iyi gözüküyordu."

"Öyle. Yani mahkeme harika gidiyor. O da elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ama... Nasıl desem bilemiyorum... Sanki eskisi gibi değil. Belki de yanılıyorumdur. Zaten kadınlar hakkında ne biliyorum ki?"

Onunla dalga geçerek "İyi tespit," dedim.

"Sanki sen benden daha iyisin."

“Kadınlar hakkında senden daha fazla şey biliyorum.”

“Tabii tabii,” diye karşılık verdi. “Kadınlar demişken, hâlâ sağdıçım olmak istiyorsun değil mi?”

“Elbette. Hâlâ teklif etmedin mi?”

“Daha etmedim ama yakında edeceğim. Mahkeme önümüzdeki ay sonlanacak. O zamanı bekliyorum. Her şeyi arkamızda bırakıp yeni bir sayfa açmaya hazır olmalıyız.”

“Bana ne zaman geleceğimi söylemen yeterli.”

“Bu numarayı daha ne kadar kullanacaksın?”

“Bunu sürekli kullanmayı planlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bu işler bir son bulduğunda bir daha asla saklanmamıza gerek kalmayacağını umuyorum.”

“Ben de dostum. Ben de.”

“Neyse, beni gelişmelerden haberdar edersin. Elimdeki telefon uydu telefonu, ben denize açıldıktan sonra bile bana ulaşabilirsin.”

“Bu sefer yolculuk nereye?”

Omuzumu silktim. Neden böyle yaptığımı bilmiyordum. Cash beni göremezdi. Sanırım artık her şeye karşı ilgimi yitirmiştim.

“Sanırım Avrupa. Karayipler’e, Orta ve Güney Amerika’ya, Afrika’ya gittim. Biraz euro harcamanın zamanı geldi.”

“Aman Tanrım, ne kadar zor bir hayatın var,” dedi Cash.

"Bugün benimle sidik yarışına girmesen iyi olur." Söylediklerimin etkisini azaltmak için güldüm. Söylediklerimde ciddiymdim ama kulağa pıslık bir herif gibi gelmek istemezdim.

"Biliyorum kardeşim. İşin kolay değil."

Homurdandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Konuşmaya başlarsam hiçbir şeyin adil olmadığından mızızlanan âşık ve kaybetmeye mahkûm bir adam gibi görünebilirdim.

"Her şey düzelecek değil mi?"

"Düzelecek. İstedğin zaman dönebilirsin, bunu unutma. Düğünümün öncesinde de sonrasında da burada olmanı istiyorum. Sen de benimle birlikte acı çekeceksin."

"Hayallerindeki kızla evlendiğin için bulutların üzerinde değilmişsin gibi konuşma."

Cash güldü. "Kimi kandırıyorum ki. Balayına çıkana kadar hayatımdaki en güzel gün o gün olacak. Aslında onunla birlikteyken hayatımın geri kalan her günü çok güzel olacak."

"Anladık, anladık. Yeter." Onunla şakalaştığımı anlamış olmalıydı.

"Ne zaman istersen arayabilirsin," dedi.

"Arayacağım."

"Ben, şey, seni özledim dostum. Sen gideli epey oldu."

Birden içimden gülümsemek geldi, bu çok sık başıma gelen bir şey değildi. "Ben de. Ben de."

Telefonu kapattıktan sonra kendimi Cash'in yerine koydum ve önümde muhteşem bir hayatın olduğunu hayal ettim. Birkaç saniye düşündükten sonra sevdiğim kadın kollarımın arasında olmadıktan sonra hiçbir şeyin anlamının olmadığına karar verdim.

OTUZ ALTI MARISSA

Omuzlarımı emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde hareket ettirdim. Günün gerginliğini henüz üzerimden atamamıştım. Bazen tamamen rahatlamak için evde birkaç saat istirahat etmem gerekiyordu. Bazen de birkaç kadeh şarap içmek rahatlamamı sağlıyordu. Bu akşam sıcak bir duş, biraz istirahat ve birkaç kadeh şaraptan daha fazlası gerekecekti.

Mahkeme iyi gidiyordu ama ortam çok gergindi. Tahmin ettiğimden bile fazla. Başlarda her şey prosedür gereği idi, televizyonda gördükleriniz gibi ilginç şeyler olmuyordu. Ama ifadeler ve çapraz sorgulara başladı-ğımızdan beri her şey heyecanlı olmaya ve stratejik açıdan da ustalık gerektirmeye başlamıştı.

İşin bu kısmını Jensen'a bıraktığımı söylemeliydim.

Harika bir iş çıkarıyordu. Savcının ofisinde bu kadar kısa sürede bu kadar yükselmesine şaşırmamalıydım. Hukuk konusunda çok zeki idi ve tanıkları yönetme şekli muazzamdı. Onu izlemek çok etkileyiciydi.

Arabamı park ettikten ve yolcu koltuğundan çantamı aldıktan sonra ön kapıya yürüdüm. Anahtarı kilide soktum ve kapıyı açtım. Birden içime bir korku düştü. Eskiden olduğu kadar kötü değildi ama olanlar aklımda çıkmıyordu. Ömrümün sonuna kadar bu korkuyla mı yaşayacağım diye endişelendim.

Kaçırıldığımdan beri iki şeyi unutamamıştım. Birincisi korkuydu. İkincisi de Nash.

Birilerinin beni kaçıracağı korkusu evde geçirdiğim birkaç dakikadan sonra geçti. Nash'in yüzünü görmeyi, sesini duymayı, temiz kokusunu içime çekmeyi ne kadar özlediğim ise aklımdan çıkmıyordu. Onunla yakınlığımız bu evde o kadar hatıramız vardı ki kendimi huzurlu hissedemiyordum. Sürekli aklıma geliyordu. Bu davanın benim için bu kadar önemli olmasının nedeni de buydu. Bir yandan davanın bitmesini istemi-yordum. Ama her güzel şey gibi o da bitmeliydi.

İçimi çektim ve yatak odama doğru yürürken kı-yafetlerimi çıkarmaya başladım. Zil çaldığında ipek bir pijama altı giymiştim.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı, üzerime uygun bir tişört geçirdim, kapının arkasında asılı olan sabah-lığımyı aldım ve bu saatte kimin geldiğini merak ederek kapıya koştum.

Mahkemeden sonra birkaç kişi buluşup akşam yemeği yemiş, bir şeyler içmiştik. Saat dokuzu çoktan geçmişti, birinin haber vermeden gelmesi için uygun-suz bir saatti.

Kapının deliğinden baktım ve Jensen'i gördüm.

Zinciri çıkardım ve kapının kilidini açtım.

"Burada ne işin var? Bir sorun mu çıktı?"

Jensen'in yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Biraz fazla sırtıyordu.

"Aklıma bir şey geldi. İçeri girebilir miyim?"

Sabahlığımyı düzelttim. "Elbette."

Geri çekildim ve içeri girmesine izin verdikten sonra kapıyı kapattım. İçeri girdikten sonra pek fazla ilerlemedi, bu yüzden ona döner dönmez yüz yüze geldik.

"Ne var ne yok?" diye sordum ve kapının arkasına yaslanarak aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım.

"Bu davayı kazanacağımızın farkındasın değil mi? Kariyerlerimizin bir anda zirve yapacağını biliyorsun değil mi? Georgia hukuk dünyasının hatta tüm hukuk dünyasının kapılarının bize açılacağını farkında mısın?"

Gülümsedim. "Bu gece kaç kadeh içtin?"

Mutlu bir şekilde "Sarhoş değilim," dedi Jensen. "Şeyy, belki biraz, ama çok sarhoş değilim." Jensen bana doğru bir adım attı, gözlerinde alışıık olmadığım bir ifade vardı.

Reddedilmeyi kabul etmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Jensen—"

"Şşşş," diye fısıldadı ve parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Mahkemenin dışında da ne kadar uyumlu olduğumuzu sana göstermeme izin ver." Saçlarını okşadı ve gözlerimin içine bakmaya başladı. "Aramızdaki kimyayı senin de hissettiğini biliyorum."

"Profesyonel olarak evet."

"Sadece *profesyonel* değil. Bence sen inanılmaz derecede güzelsin Marissa. Zekisin, eğlencelisin ve çok ama çok seksisin."

Söylediklerini vurgulamak istercesine parmağını çenemden aşağı indirdi ve göğüslerimin arasında gezdirdi.

Soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışarak “Şey, bence gitme vaktin geldi,” dedim. Jensen’la aramızı bozarak davaya zarar vermeyi göze alamazdım. Haklıydı. Aramız iyiydi ve dava sonuçlanana kadar iyi olmaya devam etmeliydi. İşleri altüst etmemeliydik.

“Sadece bir öpücük. Beni bir kez öp, bir şey hissetmezsen söz veriyorum arkamı dönüp gideceğim.” Onu öpmek istemiyordum ve onu daha da tahrik etmekten korkuyordum. Ama sarhoşken de sarhoş olmadığı zamanlardaki gibi nazik biriyse anlaşılmaya uyarak evimden gidebilirdi.

Ben de şansımı denedim.

Denemeye değerci.

Başımı evet anlamında sallayınca Jensen gülümse-di. Yavaşça elini başımın arkasına götürdü ve beni kendisine çekti.

Gözlerimi kapattığımda Nash’in yüzü beni rahat bırakmayı reddeden bir hayalet gibi zihnimde belirdi. Keşke başka birini öpmek bana onu unutturabilseydi. Keşke...

Jensen’in dudakları sıcak ve kararlıydı. Ne çok agre-sifti, ne de çok duygusal. Aslında çok güzel öpüşüyordu. Ama ne kadar deneyimli olursa olsun fark etmezdi. Aramızda ne kıvılcım ne de heyecan vardı. Biz öpüşürken havai fişekler patlamamıştı, bunu yapabilecek tek bir kişi vardı o da Jensen değildi.

Dilini ağızıma sokmaya çalıştığını hissettim. Önce karşı koymaya çalıştı ama o kadar ısrarcıydı ki dudaklarımı aralayıp dilini ağızıma sokmasına izin verdim. Çok fazla zaman geçmemişti ki başımı yana çevirdim.

Bu kadarı çok fazlaydı!

"Jensen, ne demek istediğini anladım. Şimdi gidip uyumaya ve pazartesi bu aramızdakiler hiç yaşanmamış gibi davranmaya ne dersin?"

Başını biraz geri çektiğini gördüm ve gözlerine bakmak için tekrar ona döndüm. Gözleri tutkuyla parlıyordu, gözbebekleri iyice büyümüştü. Gözlerinin içinde bir çatışma yaşadığını gördüm. Beni öpmek, bu konuyu uzatmak istiyordu ama bir şey onu bundan alıkoyuyordu.

"Çok güzel bir öpücüktü Jensen. Ama sorun sen değilsin. Aklımda başka biri var."

Söylediğim şey dikkatini çekti. Geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Kim? Nash mi?"

"H- hayır," dedim. Yanlış kişiyi Nash olarak tanıyordu.

"O zaman kim?"

İkna edici başka bir yalan uyduramadım, bu yüzden doğruyu söyledim. "Onun kardeşi."

"Şaka yapıyorsun değil mi?" Ona cevap vermeyince acı bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Babasıyla aynı hücreyi paylaşmış gibi gözükken adam mı? O adam mı?"

"Jensen lütfen kabalaşma."

"Haksız mıyım? O adam bir cani gibi gözüküyor."

Bu söylediği beni hiddetlendirmişti. Elimle omuzuna bastırdım ve geri çekilmesini sağladım. “Öyle biri değil, sığ düşüncelerini kendine saklasan iyi olur.”

Jensen ile kapının arasından çıktım ve yüzümü tekrar ona dönmeden önce oturma odasına yürüdüm.

“Ondan daha iyilerine layıksın. Tanrı aşkına Marissa kendine gel!”

Gülme sırası bendeydi. “Bak sana ne diyeceğim Jensen. Daha fazla yanılıyor olamazdın. O tanıdığım en harika erkeklerden biri. Bu davayı kazanmak için neden bu kadar uğraşıyorum sanıyorsun?”

“Bana gerçekten *kişisel* bir sebebin olduğunu söylediler. Ama çok gizli bir bilgiymiş ve ben de önünde sonunda bana anlatacağını düşünmüştüm.”

Ona davaya dâhil olma nedenimi söylememiş olduğum için memnun olmuştum.

İmalı bir şekilde “Evet oldukça kişisel bir sebebim var,” dedim ve bana olan ilgisini yitirmesini umut ettim. Belki varoşlardan hoşlanan biri olduğumu düşünürse beni kendisine layık görmez ve rahat bırakırdı. “Belalı erkekler bana çekici gelir, öylelerinden hoşlanırım.”

Tamam, belki biraz abartmış olabilirdim.

Başını kızgın bir şekilde salladı ve bana bir kez daha baktıktan sonra kapıya yöneldi.

“Sanırım haklısın. Aramızdaki uyum mahkemede kalmalı.”

Çenemi kaldırdım ama bir şey söylemedim.

“İyi geceler Marissa.”

"İyi geceler Jensen," dedim ve kapıyı kapatıp kilitlemeden önce uzaklaşmasını izledim. "Sonunda gidebildin Jensen," diye fısıldadım ve ışıkları kapatarak yatak odama döndüm.

Yirmi dakika sonra yatağa girdim. Yatağım hiç bu kadar büyük, soğuk ve boş olmamıştı.

Tıpkı kalbim gibi.

OTUZ YEDİ NASH

Bir ay sonra...

Benim için dans eden kız epey çekiciydi. Üstelik benden de hoşlanmıştı. İtalyadaki kulüpler dünyadaki diğer kulüplerden çok da farklı değildi.

Kız sarışındı, bu ülkede sarışınlara pek rastlanmıyordu. Bu yüzden onu izlemeye devam ettim. Bana en çok özlediğim şeyi hatırlatıyordu. En çok özlediğim kişiyi.

Marissa'yı aklımdan çıkarabilmek için ne gerekiyorsa verirdim. Belki de bininci kez başka birisini izleyerek onu unutmaya çalışıyordum. Şu ana kadar işe yaramamıştı. Kot pantolonumun içindekinin verdiği tepkiye bakılırsa bu sefer de işe yaramayacaktı.

İstesem yapabileceğimden emindim. Sonuçta bir erkektim; işin içinde çok fazla alkol olmadıkça bir problem olmazdı. Yapmamamın nedeni fiziksel yetersizlik değil duygusaldı. İşin içine beynim ve kalbim giriyor, başka kimseyi canım istemiyordu.

Dikkatimi tekrar dans pistine vermeye çalıştım. İzlediğim sarışın kız elini arkadaşının kolunda gezdiriyor ve davetkâr bir şekilde elini onun göğsüne götürüyordu. Gözleri bendeydi ve davet ettiğinin ben oldu-

ğum belliydi. Koyu saçlı arkadaşına baktım ve kapiya doğru giderken istesem ikisine de sahip olabileceğimi düşündüm.

Ama bir şey yapmadım. İç çekerek elimdeki içkiye baktım. Arkamdan gelmelerini sağlayacak bir işaret vermedim. Ben gittikten sonra başkalarıyla ilgilenecek olmaları umurumda değildi. Bu akşam bana eşlik edecek tek şey içki şişemdi.

OTUZ SEKİZ MARISSA

Olivia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu harika! Neden heyecanlı değilsin?"

Omuz silktim. Kulüpte oturuyorduk. Cumartesi günü öğle saatiydi, bu yüzden bizden başka kimse yoktu. "Ben, sadece ..."

Konuşmaya devam edemedim, uzandı ve elimi tuttu.

"Sen ne?"

Çenem titremeye başlamıştı. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Neredeyse bitiyor."

"Ama bu iyi bir şey. Sonunda hayatlarımıza devam edebiliriz. Önünde o kadar çok kariyer seçeneği olacak ki başın dönecek."

"Biliyorum. Evet, bu harika ama istediğimin bu olduğundan emin değilim."

"İstediğin ne? Büyük davalar alıp dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek mi? Avukatlık mı?"

Tekrar omuzumu silktim. Bunu yapmak istemiyordum ama neredeyse otomatik hale gelmişti. Vücudum, içimde kopan fırtınaları dışa vuruyor olmalıydı.

"Sanırım ikisini de istiyorum. Ama sorun o değil."

"Ne peki? Babanla ilgili bir şey mi?"

Babamla olup biten her şeyi Olivia'ya anlatıyordum. Davayı gerçekten aldığımı görünce beni neredeyse evlatlıktan reddediordu. Ama işimizde iyi bir ilerleme kaydetmeye başladığımızda, işin içine basın girdiğinde ve insanlar bu adamları içeri tıkmaya çalışarak ne kadar iyi bir şey yaptığımızı anladıklarında babam her şeyi alttan almaya başlamıştı. Aniden zamanını bana ayırabilecek kadar değerli olmuştum. Birdenbire politikada parlak bir kariyerim olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

İşte o zaman telefonlarına çıkmamaya başladım. Beni asla ben olduğum için istemeyecekti. Beni hep onu amacına ulaştıran bir araç olarak görecekti.

"Hayır, son zamanlarda onunla konuşmadım. Sadece... Sadece..."

Birden gözlerim yaşardı. Olivia'nın avucuna aldığı elime bakmak için önüme eğildim ve bir histeri nöbeti geçirmemek için elimden geleni yaptım.

"Bana söyleyebilirsin," dedi Olivia.

"Nash'ten bana kalan son şey bu davaymış gibi hissediyorum. Bu da biterse hayatımdan tamamen çıkmış olacak. Sonsuza kadar. Sanırım bu işe onun için dâhil oldum. Öfkesinden kurtulmasını istedim. Yoluna devam etmesini ve mutlu bir hayat sürmesini istemiştım."

Olivia zihnimi okumuşçasına araya girdi ve cümlemini tamamladı.

"Sen de seninle mutlu bir hayat süreceğini düşünü-
dün."

Aklımdan geçenleri başkasından duymayı ve bu ihtimalin günden güne yok olduğunu fark etmeyi kaldıramıyordum. Gerçekler acıydı.

Birdenbire nefesim kesildi, içimde biriktirdiklerimin önündeki engeller kalktı ve Nash'in gidişinin verdiği acı yürek parçalayıcı gözyaşları ve hıçkırıklara dönüştü.

Olivia taburesinden kalkıp bana sarılırken "B-b-ben onun g-geri döneceğini düşünmüştüm," diye kekeledim. Başımı omuzuna koydum ve ağladım, ağladım, ağladım. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar.

Olivia sadece saçımı okşadı. En sonunda doğruldum ve mendil almak için çantama uzandım.

"Üzgünüm," dedim ve burnumu sildim. "Bunun olacağı belliydi."

Olivia yerine oturdu, yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Dürüst olmak gerekirse ben de onun geri döneceğini düşünmüştüm. Gerçekten. Senin için bir şeyler hissettiği apaçık ortadaydı. Sanırım hisleriyle ne yapacağını bilemeyecek kadar berbat durumdaydı."

"Birlikte çok fazla vakit geçiremedik. Artık asla geçiremeyeceğiz. Ben düşündüm ki... Bekledim ki..." Hıçkırıklarımı bastırdım, Olivia'ya yeteri kadar dert yanmış ve üstelik başımı omuzuna koyup ağlamıştım. "Ama ben güçlü bir kıyım," dedim ve doğrulmaya çalıştım. Cesur olmalı ve hayal kırıklığımı arkamda bırakmalıydım. En azından öyle yapıyormuş gibi gözükmeliydim. Duygusal anlamda ise bunu başarabileceğimden emin değildim. "Hayatımla ilgili kararlar vermenin

ve bunları yerine getirmenin zamanı geldi. Artık genç biri değilim."

Olivia gözlerini devirdi. "Çünkü yirmi yedi çok büyük bir yaş."

"Yirmi sekiz," diye düzelttim.

"Ne? Yirmi sekiz mi? Ben sandım ki ..." Yaşlarımızı düşünürken alnını kırıştırdı. Haklı olduğumu görünce gözleri açıldı. "Aman Tanrım, aman Tanrım! Doğum gününü unuttuk!"

Bir rahibin önünde küfür etmiş gibi elleriyle ağzını kapadı. Elimde olmadan gülümsedim. Benim için doğum günümü unutmasının bir önemi yoktu. Ama Olivia dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyordu.

"Önemli değil."

"*Elbette* önemli! Nasıl olur da doğum gününü unutmurum?"

Tekrar omzumu silktim. Son zamanlarda hayatım bundan ibaretti. Her şeye omuz silkiyordum. "Gerçekten önemli değil. Hayatım boyunca doğum günlerim abartılmıştı. Sadece gösteriş olsun diye, anlarsın ya." Gözlerimi devirme sırası bendeydi. "O gün yalnız olmak güzeldi. Zaten doğum günü kutlayacak havada değildim."

Gerçekten de öyleydi. İstedğim tek şey Nash'in geri dönmesiydi. Ya da beni arayıp özlediğini söylemesi. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Bunlar olmadıktan sonra hiçbir hediye, parti veya doğum günü dileği o günü kurtaramazdı. Bu yüzden kimsenin doğum günümü bilmemesinin en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Olivia'nın yüzündeki ifade söylediklerimi anladığını gösteriyordu. Ellerini omuzlarıma koydu. "Her şey çok güzel olacak biliyorsun değil mi?" Gerçekten de biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum. Sadece göğsümdeki acı hiç geçmeyecekmiş gibi hissediyordum.

OTUZ DOKUZ NASH

Üç hafta sonra...

Sahip olduğum eşyalar için endişelenmek tuhaf geliyordu. Uzun zamandır değerli bir şeye sahip olmamıştım. Şimdi ise yatı Savannah'daki iskelede bırakıp Atlanta'ya gitmek beni endişelendiriyordu. Yatın başına bir şey gelmesi berbat bir şey olurdu. Hayatım boyunca biriktirdiğim her şeyi ona yatırmıştım.

Olanları düşünmek beni gülümsetiyordu.

Napoli'deki kulüpte o kızların yanından ayrıldıktan sonra mürettebatı toplayıp planladığımızdan biraz daha erken yola çıkmaya karar vermiştim. Ama onları umduğum kadar çabuk bulamamıştım. Marinaya bağlanmış yatın üzerinde mürettebatımı beklerken yanıma bir adam geldi ve eşiyle yıl dönümlerini kutlamak üzere iki hafta denize açılmak için özel bir yat kiralamak istediğini söyledi. Ona yatın sahibinin ben olmadığını söyledim. Ama ısrar etti. Ya bana inanmadı ya da fiyatı yükseltmeye çalıştığını zannetti. Teklif ettiği para beni şaşırtmıştı. Yatı iki hafta için onlara kiralamaya yetmezdi. Mahkeme sona ermeden böyle bir söz veremezdim ama bu konuyu düşünmemi sağlayacak kadar yeterliydi.

Üç haftada hayatım tamamen değişmişti. Yaşamak için bir nedenim, mesleğim ve geleceğim vardı.

Belki çocukken hayal ettiğim şeylere sahip değildim ama sahip olduklarım yeni hayatıma ve yeni kişiliğime uygundu. Belki de başıma bela olan bu boşluktan beni kurtarabilirdi.

Marissa aklıma geldiği zaman bir süre onu aklımdan çıkaramıyordum. Onu aklımdan çıkarmak her şeyden zordu. Ona yaklaştıkça onu düşünmemeye çalışmak daha da zor oluyordu.

Mahkeme sona ermek üzereydi. Cash beni arayıp Marissa ve arkadaşlarının kapanış konuşmalarını hazırladıklarını haber vermişti. Ondan sonra jüri müzakerelere başlayacaktı. Kimse bunun ne kadar süreceğini tam olarak kestiremiyordu, bu yüzden elimden geldiğince hızlı bir şekilde geri dönmemi söylemişti. O ve babam karar verilirken yanlarında olmamı istiyorlardı. Ben de öyle yapacaktım.

Tam zamanında geri dönmüştüm. Jüri bu sabah müzakerelere başlamıştı. Ara vermeye karar vermemiş olsalar kararı kaçırabilirdim. Hızlı bir karar verememelerini kötü bir işaret olarak görmüyordum. Aksine tam zamanında babam ve Cash'in yanında olabileceğim için seviniyordum.

Neyse ki zaten Amerika'ya dönmek üzere yola çıkmıştım. Cash ve Olivia'ya ilk yolcularım olmalarını tekliﬂ etmeyi ve yatımı önce onlarla test etmeyi planlıyordum.

Cash'in bunu ona teklif ettiğimde nasıl görüneceğini hayal ettim. Taksicinin bana baktığını fark edince o önüne dönene kadar gözlerimi ona diktim. Sonra gülümsedim. Eskisi gibi öfkeli olmasam da insanlar benden korkuyordu. Bazen onların bu korkularıyla eğleniyordum, tıpkı bu taksici gibi. Muhtemelen benim kiralık katil falan olduğumu düşünüyordur. Onun böyle düşünmeye devam etmesini istiyordum. Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu. Eski işimde tehlikeli biri gibi görünmek hayatını kurtarabilirdi. Uzun süre o işe devam ettiğinde gerçekten de tehlikeli bir adam olup çıkabilirdin. Sanırım hâlâ biraz tehlikeli görünüyordum.

Müşteri bulmak istiyorsam bu konuyu halletmeliydim. Kimse onları uykularında öldürüp tüm paralarına el koyabilecek biri ile denize açılmak istemezdi.

Yine aklıma o geldi.

Marissa.

Geleceğim hakkında ne zaman bir şeyler düşünsem aklıma o geliyordu. Hiçbir zaman geleceğime dâhil olmayacağını hatırlıyor ve neden bunu bu kadar istediğimi düşünüyordum. Bazen onu aklımdan çıkarmaya bile çalışmıyordum. Bir süre hayalinin zihnimde kalmasına izin veriyordum ama bu çok sık yaptığım bir şey değildi. Çünkü sonunda ya o harika vücudunu arzuluyor ya da duygusal olarak onun hasretini çekiyordum ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Yine de arada sırada onu düşünmekten kendimi alamıyor ve o olsaydı hayatımın nasıl olacağını hayal ediyordum.

Keşke her şey farklı olsaydı...

Cep telefonumun sesine uyandım. Marissa'yı hayal ederken takside uyuyakalmış olmalıydım. Cebimden telefonu çıkardım ve arayanın kim olduğuna baktım. Cash arıyordu.

Telefonu açar açmaz "Yoldayım," dedim.

"Jüri akşam yemeğinden sonra toplanacak. Karara varmışlar."

"Hadi be!" Doğrudum ve nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktım. Yolda kalan kilometreyi gösteren bir işaret gördüm. "Daha iki saat yolum var. Ne zaman mahkemeye dönecekler?"

"Geri dönmeye başladılar bile."

İç çektim.

Kahretsin!

"Belki biraz oyalanırlar ben de yetişebilirim. Elimden geldiğinde hızlı gelmeye çalışacağım. Gelişmeleri haber ver."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra gergin gergin kıpırdanmaya başladım. Yerimde duramıyordum. Daha hızlı gitmek için bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Tek bildiğim şey bir daha uykuya dalamayacak olmamdı.

Bir saat yirmi üç dakika sonra telefonum çaldı. Arayan yine Cash'ti.

"Ne oldu?"

"Tüm suçlamalardan suçlu bulundular." Mutluluktan uçacak gibiydi. Sesinden bunu fark edebiliyordum. Söylediklerini anlamam için birkaç dakika geçmesi gerekti. Hem kazandığımız için sevindim hem de kararı ka-

çırdığım için rahatsızlık duydum. Bu iki duygu arasında gidip geliyordum.

“Aman Tanrım! Bu harika! Vay canına!”

Cash sevinçten bağırmaya başladı, onun bu heyecanı rahatsızlık duygumdan kurtulmamı ve yeniden mutlu olmamı sağladı. Bu gece bir sürü kutlama yapılacaktı.

Cash kahkahalar atıyordu. Başkalarının da güldüğünü duyabiliyordum. Çoktan kutlamalara başlamışlardı.

“Bundan sonra ne olacak?”

Cash bana cevap vermek için kendini topladı. “Ceza. Ne zaman olacak bilmiyorum ama Georgia eyaleti yasaları bu tür suçlara maksimum yirmi yıl ceza veriyor. Umarım sonuna kadar cezalarını çekerler! Hukuk davalarını da tartışmaya başladık. Bir de babamızın temyizi var, çünkü Duffy yaptıklarını itiraf etti. Duffy’nin imzalanmış beyannamesini alıp işlemlere en kısa sürede başlayacağım.”

Cash’in nasıl hissettiğini biliyordum. Bazen anemizin öldürüldüğünü söylemek kolay olmuyordu. Özellikle de böyle güzel bir günde.

Cash acele ediyordu. Neden böyle yaptığını kestirebiliyordum. Bugün kutlama günüydü. Kazandıkları büyük bir zaferdi. Yarın diğer şeyleri yapmak için yeteri kadar vakit olacaktı.

“Neyse bunları sonra konuşuruz. Şimdi kutlama zamanı. Nerede olacaksın?”

“Kulübe gel. Bu akşam VIP odasında olacağız.”

Kulağa hoş geliyordu. “İyi fikir kardeşim. Bir saate görüşürüz.”

KIRK MARISSA

Artık ceza savcılarının neden kafayı işle bozduklarını anlıyordum. Her şey çok yorucuydu ama o karar... Aman Tanrım! Hayatta beni bu karardan daha çok mutlu eden çok az şey vardı, hiçbiri de bu mahkeme salonunda gerçekleşmemiştir.

Aklıma onun siyah gözleri geldi ama düşünmemeye çalıştım.

Bugün olmazdı. En azından bu günü huzur içinde geçirmeliydim.

Onu karar verilirken görememek benim için yeterince zordu. Olivia onun burada olacağını söylemişti ve o gelmeyince hissettiğim hayalkırıklığının tarifi yoktu. Ama bunu atlatmıştım. Zaferin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Onsuz asla bir bütün olamayacağımı biliyordum ama artık buna alışmam lazımdı. Nash olmadan hiçbir şey tam olmayacaktı.

Bir sonraki kavşaktan sola döndüm, Dual'e giderek yaklaşıyordum. Oraya iş kıyafetlerimle gitmek istemiştım, bu yüzden kutlamalara katılmadan önce eve gidip üzerimi değiştirmiştım. Geç saatlere kadar bir şeyler içip, kutlama yapacağımızı hissetmiş ve rahat bir şeyler giymek istemiştım. Kot pantolon ve uzun kollu bir tişört bu gece için işimi görürdü.

Ön kapıdan girdim ve girişte duran Gavin'e laf attım.

"Bu gece kapıda sen mi bekleyeceksin?"

"Evet. Görünüşe göre üst kattaki beklenmedik parti yüzünden personel eksikliğimiz var. Belki şansım yaver gider de ağzının payını verebileceğim birkaç züppeye rastlarım. Ya da güzel bir avukatı evine bırakma şansını elde edebilirim."

Mavi gözlerini kırpınca şaka yaptığını anladım. İflah olmaz bir çapkındı.

"İşler yoğun değilse yukarı gel de bir şeyler içelim. Bugün kutlayacak çok şeyimiz var."

"Ben de öyle olduğunu duydum. Sanırım seni de tebrik etmeliyiz. Mahkemede resmen şov yaptığını duydum."

Omuzumu silktim, gururum okşanmıştı. "Şov yapan sadece ben değildim. Bu geceki başarıda emeği olan birçok kişi var."

"Ona edilen iltifatları kabul etmeyen muhteşem bir kadından daha seksi bir şey yoktur."

Güldüm.

Gerçekten iflah olmazdı!

"O zaman sana teşekkür edip yoluma devam edeceğim. Buna ne dersin?"

"Acele etmene gerek yok."

"Seni işinden alıkoyduğum için Cash bana kızabilir."

"Cash hakkında endişelenmene gerek yok küçük güvercinim. Ben onun icabına bakarım."

Şeytani bir şekilde gülümsedi ve kaşlarını bir şeyler ima edencesine oynattı.

Tekrar güldüm ve kafamı salladım. "Sen tehlikeli birisin," dedim ve merdivenlere doğru yöneldim.

Kulübün gürültüsü söylediklerini bastırmadan önce "Ama en iyisiyim," diye seslendiğini duydum.

Merdivenleri çıktım ve kapının önünde durup gülümsedim. Aşağıdaki gürültülü müziğe rağmen VIP odasından gelen kutlama seslerini duyabiliyordum. Bu da kutlamaların ne kadar coşkulu geçtiği hakkında çok şey söylüyordu.

Kapıyı açtığımda içeride tam bir kaos ortamının olduğunu gördüm. İnsanların yüzlerine şöyle bir baktım. Barmen hariç herkesi tanıyordum. İçerideki herkes mahkemeye o ya da bu şekilde dâhil olmuştu. Örneğin Cindy bize birden fazla konuda bilgi vermiş bir avukat asistanıydı, Stephen ise mahkeme kâtibiydi. Geçtiğimiz birkaç aydır hepsini yakından tanıma fırsatı bulmuştuk.

Kazandığımız bu dava süresince aramızda öyle bir bağ oluşmuştu ki bu insanların ikinci ailem olduğunu düşünüyordum. Ya da benim durumumda birinci ailem de olabilirlerdi. Onlara daha önce aileme ve arkadaşlarıma güvenmediğim kadar güveniyordum. Sonuçta, bu hayatımın en değerli ve faydalı deneyimiydi.

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Bu rahatsız edici düşünce bir gölge gibi zihnime süzüldü ve bir an gülümsememi yok etti. Tam bundan sonra ne yapacağımı düşünüp endişelemeye başlayacaktım ki Jensen odanın karşısından bana seslendi.

Bardan iki bardak aldı ve bana doğru geldi. Tüm gözler bana çevrilmişti ve yeniden gülümsemeye başladığımı hissettim. Bu gece bir sonraki içkimin ne olacağı dışında bir şey düşünmemeye karar verdim.

Jensen önümde durunca oda birden sessizleşti. En azından bir gece kulübünün üst katında bulunan ve insanlarla dolu olan bir oda ne kadar sessizleşebilirse o kadar sessizleşti. Jensen boğazını temizledi.

“Onur konuğumuzun şerefine, onsuz bu zaferi kazanamazdık.” Odadaki herkes gibi kadehini havaya kaldırdı. “Marissa’nın şerefine.”

Övgüler karşısında boğazım düğümlenmişti. İçkimi kafama diktim ve boğazımdan geçip geçmeyeceğini merak ettim. Ama geçti ve tüm vücudumu yakarak gözlerimi yaşarttı.

“Marissa!” Herkes adımı haykırıyordu.

Jensen kollarını belime dolayıp beni döndürmeye başladığında içimden gülmek geldi. Bir kahkaha attım ve uzun zamandır bu kadar mutlu olduğum başka bir gece daha yaşamadığımı düşündüm.

Ta ki Jensen beni tekrar yere indirene ve gözlerim Nash ile buluşana kadar.

KIRK BİR NASH

İçeri girerken gördüğüm şey aklımın ucundan bile geçmezdi. Jensen kollarını Marissa'ya dolamıştı, Marissa ise kahkalar atarak ona sarılıyordu. Tüm arkadaşları onların etrafında durmuş onları alkışlıyordu. Aralarına dâhil olamayacağım bir oda dolusu insan.

O dünyaya ait olmadığımı her zamankinden daha iyi anlamıştım. Asla oraya ait olmayacaktım. Bir yat satın almak ve denizde geçirebileceğim bir hayat düşlemek benim için iyi bir seçimdi. Bunu hep hayal etmiştim.

Marissa'nın gülümsemesi giderek soldu. Jensen onu yere bırakınca gözlerimi Jensen'a diktim. O da bana bakıyordu. Yanına gidip boğazına sarılmak istiyordum.

Odaya göz gezdirdim. Herkes bana bakıyordu. Sadece birkaç tanesini tanıyordum. Gerçi hepsini tanısam da fark etmezdi. Beni aralarına alabilecek insanlar değillerdi. Burası benim için farklı bir dünyaydı. Marissa'nın dünyasıydı. Bu gerçek bizi sonsuza dek ayıracaktı. Aramızda uçurumlar vardı.

Gözlerimi ondan uzaklaştırıp Cash'i bulmaya çalıştım. Kardeşimin kulakları ağzına varmıştı. Onu görmek her şeyi bir bütün olarak görmemi sağladı. En sonunda istediğimizi elde edebiliştik. Annemizin ölümü ve

babamızın tutuklanmasının arkasındaki adamlar uzun bir süre hapiste olacaktı. Duffy'ye gelince, her ne kadar tetikçi olsa da ve acı dolu bir ölümü hak etse de, ömrünün sonuna kadar bir şeylerden kaçıyor olacaktı. Tanık koruma programını kabul etmezse ülkeyi terk etmek zorunda kalacaktı. Her halükârda hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Belki de bu daha iyi bir cezaydı. Olaylara bu açıdan bakmaya çalışıyordum. Olan biteni unutmak için yapabileceğim tek şey buydu.

Bu zaferi kabul etmeli ve hayatıma devam etmeliydim.

Hangi hayat?

Bu soruyu aklımdan çıkardım kendime bir planım olduğunu hatırlattım. Aklıma geldikçe kalbimi delip geçen parlak mavi gözleri düşünmemeye çalıştım.

Kardeşıme doğru yürüdüm ve tam önünde durdum. Elimini uzatıp bekledim. El sıkışırken birbirimize gülümsedik. Birdenbire içimden geldi ve onu kendime çekerek sarıldım. Birbirimizin sırtına vurduk.

Geri çekildiğimde hâlâ gülümsüyordu.

"Sonunda bitti dostum. Gerçekten de bitti," derken rahatlamış gözüküyordu.

Başımı salladım. "Sonunda."

En mutlu olmamız gereken günde kendimi yas tutuyormuş gibi hissediyordum. Ve parti yapmak şu an istediğim son şeydi. Kimsenin beni bu halde görmesini istemediğimden sessizce Cash'e sordum, "Biraz dairene gidebilir miyim? Banyo yapmam gerekiyor."

Önce alnını kırıştırdı ama sonra yüz ifadesi normalle döndü ve cevap verdi. "Elbette."

Başımı salladım ve arkama bile bakmadan odadan çıktım.

Ne olmasını bekliyordum ki?

Merdivenlerden inip alt kattaki kalabalığın arasından geçerken kendi kendime kızdım. Marissa'nın beni gördüğüne çok memnun olacağını, bensiz perişan olduğunu söyleyeceğini, onu da yanımda götürmem için bana yalvaracağını ve beraber günbatımına doğru denize açılacağımızı hayal etmiş olmalıydım. Kulağa ne kadar saçma gelse de, zihnimin derinliklerinde sakladığım senaryo buydu.

Sen tam bir... aptalsın!

Hâlâ kendi kendimi sansürlediğim, küfür etmeye çalıştığım için kendime kızıyordum. Sanki onun umurundaydı. Sanki beni duyabiliyordu. Cash'in ofisine girip kapıyı çarparak kaparken ağzıma gelen tüm küfürleri saydım.

Sonra dairesine girdim ve kapıyı yine çarparak kapattım. Az da olsa rahatlamış hissediyordum. Ama beni asıl rahatlatacak şey kollarını Marissa'ya dolayan o piçi öldürene kadar dövmekti. Ama onu dövünce elime bir şey geçmeyeceği hatta belki de hapsi boylayacağım için öfkemi çantamı odanın diğer ucuna fırlatarak ve banyoya yönelerek gidermeye çalıştım.

Soğuk suyu çok az açtım. Sıcak suyun yakıcı hissi geçici de olsa diğer her şeyi unutturdu. Duştan çıktı-

gımda cildim alev alev yanıyordu ama çok geçmeden normale döndü.

Giyinmeden önce yatağa uzandım ve kuruyana kadar bekledim. Dışardan gelen müzik seslerine odaklandım ve öfkemi yatıştırdım.

Babamın hapisten çıkması veya Karayiplerde güneşin batışını izlemek gibi bana huzur veren şeyleri düşünmeye çalıştım. Ne kadar süre yatakta uzandığımı bilmiyordum. Kulüpten gelen sesler giderek azaldı ama karanlık odada saatin kaç olduğunu öğrenebileceğim bir şey yoktu.

Kalkıp giyindim, ofisin duvarında asılı olan saate baktım. Neredeyse iki saattir yatakta yatıyordum.

Bu nasıl olmuştu?

Tekrar kulübe gittim. Kalabalık epey azalmıştı. Görünüşe göre gece sona ermişti. Ne de olsa hafta içiydi...

VIP odanın içerisini göstermeyen çift camlı kapısına baktım. Orada hâlâ birileri var mı bilmiyordum ama Cash'ten arabasını isteyip buradan gitmem için son bir kez görünmem gerektiğini biliyordum. Bu gece kardeşimin evinin sessizliğine ihtiyacım vardı. Buradan uzaklaşmak, Marissa'dan uzaklaşmak bana iyi gelecekti.

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Daha merdivenlerin tepesine çıkamamıştım ki kapı açıldı ve girişte Jensen belirdi. Sendeleyen Marissa'nın merdivenlerden inmesine yardım ediyordu.

"Sana araba sürebileceğimi söyledim," diye mırıldandı.

"Ben de bu halde direksiyona geçmene izin veremeyeceğimi söyledim."

"Ama sen de sarhoşsun. Arabayı kim süreceksin?"

"O kadar da sarhoş değilim."

Merdivenlerin ortasında durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet. Eve gitmek istiyor ama çok fazla içki içti."

"Ya sen? Sen de içtin mi?"

"Onun kadar içmedim."

"Biraz bile içmiş olsan onu eve götüremezsin. Onu ben götürürüm."

"Sorun değil Cash. Ben hallederim."

Marissa ile birlikte yanımdan geçti. Beni hangisi daha çok kızdırmıştı bilmiyordum — bana Cash demesi mi yoksa ellerini Marissa'nın üzerinde görmek mi?

Kimi kandırıyordum? Hangisine daha çok kızdığımı biliyordum!

Sıktığım dişlerimin arasından "İsrar ediyorum," dedim. Olay çıkarmak istemiyordum. Her ne kadar içimden bu herifi gece kulübünün merdivenlerinde dövmek gelse de Cash ve Marissa'yı utandırmak istemiyordum. Umrumda olan bu bok çuvalı değil onlardı.

"İstedığın kadar ısrar et, onu eve ben götüreceğim."

Soluk gözleri bana meydan okuyordu. Nedense bu hali bana gülünç geldi. Kendime hâkim olmaktan vazgeçsem ona neler yapabileceğimin farkında değildi.

"Bunu yapmak istemezsin avukat çocuk. Güven bana."

Alkolden aldığı cesaretle “Belki de istiyordumdur,” dedi.

“Hey!” Marissa bağırdı. “Beyler. Lütfen. Eve kendim gideceğim, ikiniz de avucunuzu yalayın.” Söylediklerine kıkırdadı ve kolunu Jensen’dan kurtardı.

Yanımdan geçmeye çalışırken sendeledi. Dik durmasına yardım etmek için uzandığında bana yaslandı. Yüzüme baktı ve gülümsedi. “Pardon.”

“Bırak da seni evine götürüyüm,” dedim sessizce.

Bir şeyler görmeye çalışırcasına gözlerimin içine baktı. Ne aradığını bilmiyordum ama görünüşe göre aradığını buldu. “Tamam.”

“Marissa, ben —” Jensen konuşmaya başladı ama elimi göğsüne koyarak lafını kestim ve Marissa’dan uzak durmasını sağladım. Ona bakmamaya çalışıyordum; gözlerimi Marissa’nın ıslıl ıslıl mavi gözlerine dikmişim.

“Son şansın,” diye uyardım onu.

Marissa ona döndü. “Jensen, sorun yok. Yardım etmek istediğin için teşekkür ederim ama ikimiz de fazla içtik.”

Jensen’in iç çektiğini duydum ama içimden ısrar etmeye devam etmesini istedim. Bu pisliğe bir ders vermek için yanıp tutuşuyordum. Ama öte yandan da çenesini kapatıp toz olmasını diliyordum. Onun suratını dağıtmaktan daha fazla istediğim bir şey vardı. Marissa. Ve onun mavi gözlerine baktığımda hissettiğim şeyler.

Gözümün ucuyla baktım ve arkasını dönüp merdivenlerden çıktığını gördüm. O gidince sadece

Marissa'ya odaklandım. Ve birkaç dakikalığına da olsa kendimi yeniden bir bütün gibi hissettim.

"Merdivenlerden inebilirsin değil mi?"

Başını salladı ve bir adım atmaya çalıştı. Sendeleyip kollarıma yığıldı.

"Vay be," dedi.

Onu kucağıma aldım ve aşağı inene kadar taşıdım. Basamakların sonuna geldiğimizde onu yere bırakabilirdim ama yapmadım. Onu kapıdan çıkana kadar taşıdım.

"Nereye park ettin?"

Parmağı ile sağ tarafı işaret ederek "Şuraya," dedi ve başını omuzuma yasladı. Kollarını boynuma doladı ve bana iyice sokuldu. Onu iyice kendime çektim. Sanki kollarımın arasında olmak için yaratılmıştı.

Tanrı aşkına! Bana ne yaptın!

Arabasına ulaştığımızda cebinden anahtarlarını çıkardı ve bana verdi. Düğmeye bastım ve kilitletin açılma sesini duydum. Yolcu kapısını açana kadar Marissa'yı yere bıraktım ve onu içeri oturttum.

Eve giderken ikimiz de bir şey söylemedik. Birkaç kez uyuyup uyumadığını kontrol etmek için ona baktım. Uyumuyordu. Her seferinde o da bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Arabanın sessizliğinde beklentilerim o kadar yükselmmişti ki fermuarımın içindeki iyice sertleşmişti.

Arabayı Marissa'nın evinin önüne park ettim ve çıkmasına yardım etmek için indim. Kaldırıma çıktı ama onu durdurdum ve tekrar kucağıma aldım.

"Yürüeyebilirim," dedi ama başını yine boynuma gömdü. Muhtemelen tek başına yürüeyebilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Ben de ona izin vermek istemiyordum.

Ona cevap vermedim, sadece onu kapıya kadar taşıdım ve anahtarları uzatarak kapıyı açması için eğildim.

İçeri girdiğimizde kapıyı tekmeleyerek kapattım ve Marissa'yı yere indirdim. Haddimi aşmak istemiyordum, bu yüzden onun ne söyleyeceğini veya ne yapacağını görmek için bekledim.

Kapının üzerindeki camdan gelen loş ııkta birbirimize baktık. Sessiz ve düşünceliydik. Söylemek istediğim çok şey vardı ama söylemezdim. Söylememeliydim. Bir şeyler söylemenin anlamı yoktu. Hiçbir şeyi değıştirmezdi. Benim hissettiklerimi hissetmediğini öğrenmek beni öldürürdü. Ama o da benim gibi hissediyorsa bu çok kötü olurdu.

Uzandım ve parmaklarımı pürüzsüz yanaklarımda dolaşıtırdım. Ona dokunduğumda başını yana eğdi. Eğilip dudaklarımı dudaklarıma değdirdiğimde öpüşmemizin düşündüğüm kadar ateşli olmadığını fark ettim. Öpüşmemizde hüznü bir şeyler vardı. Sanki bu son öpücüğümüz gibiydi. Buna neden olan o mu yoksa ben miyim bilmiyordum ama kesinlikle "veda" çanları çalıyordu.

Hayatımda ilk kez bir kadınla seviştim. Daha önce sayısını bile hatırlamadığım kadar kadınla yüzlerce kez seks yapmışım. Onlara çok edepsiz şeyler yapmışım. Hatta Marissa'ya bile edepsiz şeyler yapmışım. Yapmak

da istiyordum. Ama bu gece değil. İstesem bile bu gece bir şey yapamazdım. Bu gece ruhumun diğer parçasını da ona bırakacaktım.

Üzerinden çıkardığım her kıyafetle birlikte teninin kokusunu alabiliyor, vücudunun yumuşaklığını hissedebiliyordum. Tüm duyularım ona odaklanmış gibiydi. Yumuşak cildi, hafif inlemeleri ve titremeleri sonsuza dek zihnime kazınacaktı. Bu iyi bir şey mi bilmiyordum ama önemi yoktu. Hiçbir şey beni durduramazdı.

İçine girdiğim ilk andan orgazmının son damllarına kadar birbirimize acı bir şekilde veda ettiğimizizin farkındaydım. Birkaç dakika da olsa hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Aynı zamanda da üzülüyordum. Marissa'yı tanımış olduğum için ömrümün sonuna kadar daha iyi bir adam olacaktım. Asla iyileşemeyeceğini düşündüğüm yaralarımı iyileştirmişti. Onun sayesinde devam edebileceğim bir hayatım vardı.

Tenime değen ilk ıslaklığı fark ettiğimde nefesim normale dönüyordu. Marissa tek bacağını üzerime atmış, başını da omuzuma koymuştu. Ve ağlıyordu. Yüzünden düşen her gözyaşını hissedebiliyordum. Çok sıcak değillerdi, yine de beni yakmaya yetiyorlardı.

"Uyandığında gitmiş mi olacaksın?" diye fısıldadı. Son kelimesini söylerken sesi titriyordu.

Cevap vermeden önce sorusu hakkında düşündüm. Plan yapmamıştım ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. "Evet."

Hıçkırırken omuzlarının titrediğini hissettim. Her titreyişinde bir el kalbimi avucunun içine almış sıkıyormuş gibi hissediyordum.

Aniden kalktı ve yataktan çıktı. Dönüp bana bakmadı. Omuzlarını kavuşturdu ve dimdik bir şekilde odanın karşısına doğru yürüdü. Yumuşak bir sesle "Elveda Nash," dedi. Sonra banyoya girdi ve kapıyı arkadan kilitledi. Su sesini duyana kadar yatakta şaşırmış şekilde oturdum.

Giyinip taksi çağırırken aklımda tek bir şey vardı.

Böylesi daha iyi.

Taksi geldiğinde hâlâ banyodan çıkmamıştı. Söylediklerinin son sözleri olduğunu biliyordum.

KIRK İKİ MARISSA

Hâlâ neden yatakta yattığımı bilmiyordum. Bu gece uyuyamayacağımın farkındaydım. Olanları ne kadar arkamda bırakmak istesem de, Nash'in gitmesine izin vermek bana o kadar acı veriyordu ki uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Başımı belki de onuncu kez yastığa dayadım ve derin derin nefes aldım. Burnuma Nash'in teninin kokusu geliyordu. Yastığın çenemi dayadığım kısmı ise gözyaşlarımınla sıırılsıklam olmuştu.

Bu akşam birbirimize veda edeceğimizi biliyordum. Nefsime biraz olsun hâkim olabilseydim bu akşam Nash'ten uzak dururdum. Ama durmadım ve aramızda olanlardan pişman değildim. Onu yeniden kaybetmek acı vericiydi ama kısa bir süreliğine de olsa onu tekrar kollarımın arasına almak her şeye değerdi.

Tekrar hıçkırmaya başladım. Hıçkırıklarım tıpkı kalbim gibi bomboş olan odamda yankılanıyordu. O kadar kendi derdime düşmüştüm ki neredeyse kapının çaldığını duyamayacaktım.

Kalbim sanki önce durdu sonra daha hızlı atmaya başladı. Bir parçam geçmişimde kalmış bir gölgenin tekrar gelip beni kaçıracağından korkuyordu. Ama ge-

lenin Nash olmasını o kadar çaresizce umut ediyordum ki bu korku umudumun gölgesinde kaldı.

Lütfen Tanrım, lütfen Tanrım, lütfen Tanrım diye dua ederek sabahlığımı giydim ve kapıya gittim.

Kapı deliğinden bakınca nefesimi tuttum. Gelen Nash'ti.

Kapıyı açar açmaz yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"Bana ne yaptın?" diye mırıldandı. Ne söylediği umurumda değildi, cevap bile vermedim; umurumda olan tek şey geri dönmüş olmasıydı. Kısa bir süreliğine bile olsa geri dönmüştü.

Dudaklarını yanaklarımda ve çenemde gezdirdikten sonra boynuma götürdü ve beni kendine çekti.

"Seni tekrar terk edemem. Lütfen benden kalmamı iste," diye fısıldadı. "Neye ihtiyacın varsa onu yapacağım, kim olmamı istersen o olacağım. Mükemmel değilim ama senin için öyle olmayı deneyeceğim. Sadece bana bir şans daha ver."

Geri çekilmeye çalıştım ama beni bırakmadı. "Nash," dedim ve kendimi ondan uzaklaştırdım.

Sonunda geri çekilmeme izin verdi ve yüzünü görebildim. Konuşmaya başladığımda parmağını dudağıma götürüp beni susturdu. "Senden uzaklaşabilmek, bana hissettirdiklerinden kaçabilmek için tüm dünyayı dolaştım. Öğrendiğim tek şey okyanusun seni unutmama yetecek kadar engin olmadığı ve hiçbir yerin senin çekiminden kaçabileceğim kadar uzak olmadığıydı. Nerede olursam olayım beni buldun. Denizde kaybolduğumda

beni buldun. Hayatta kaybolmuşken beni buldun. Beni buldun ve kurtardın. Senden uzaklaştığım sürece gittiğim hiçbir yerin beni mutlu edemeyeceğini biliyorum. Sahip olduğum en iyi şey sensin. Önemli olan tek şey avucunun içinde tuttuğun, ona sahip olduğun parçam.”

“Benim için burada kalır mısın?”

“Senin için her şeyi yaparım.”

“Peki ya yatın ne olacak? Cash bana kiraya vermek için bir yat aldığını söyledi.”

“Satarım. Senin için her şeyden vazgeçerim. Her şeyden. Ne istersen yaparım. Her şey bizim için. Yanımda olacaksan, seni mutlu edecekse ne istersen yaparım. Söylemen yeter.”

Kalbim patlayacak gibiydi. İlk başta söyleyecek söz bulamadım. Olanların gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu merak ediyordum. Eğer bu bir rüyaysa asla uyanmak istemiyordum. Asla.

“Peki ya bunu yapmanı istemiyorsam?”

Birden sessizleşti ve birkaç saniye bir şey söylemedi.

“İstemediğin şey ne?”

Ne düşündüğünü biliyordum. Yüzündeki üzgün ifadeden bunu anlayabiliyordum. Onu istemediğimi söylemek üzere olduğumu sanıyordu.

“Ya yatını satmanı istemiyorsam?” Hiçbir şey söylemeden beni izliyordu. Sonunda ona gülümsedim. Kollarımı boynuna dolayıp başımı başına yaklaştırdım ve hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu hissederek gülümsedim. Kulağına fısıldadım, “Ya seninle birlikte denize açılmak istiyorsam?”

Bana sıkı sıkı sarılmadan önce başından beri tuttuğu nefesini verdi.

Kulağıma "Sana ne kadar aşığım bilemezsin," diye fısıldadı. Birkaç saniye önce çılgınlar gibi mutlu olduğumu düşünüyordum ama görünüşe göre yanıltmıştım. Hayatım boyunca duyduğum hiçbir kelime beni az önce ondan duyduklarım kadar değiştirmemişti. Çok kısa bir sürede belirsiz ve anlamsız olan hayatım umut, aşk ve daha önce anlamını bile bilmediğim huzurla dolmuştu. Söylediği bir sonraki şey ise ruhumun en derinlerinde hissettiğim şeyleri özetliyordu. "Benim bir bütün olmamı sağlıyorsun."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Sesinden ne kadar mutlu olduğu belli oluyordu.

"Başka bir şey daha düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?" diye sordu. Cevap vermeyince başını kaldırdı ve bana baktı. "Ne düşünüyordun?"

Uzandım ve çenesine parmaklarımın uçlarıyla dokundum. "Seni sevdiğimi. Kirli sakallarını sevdiğimi. Dudaklarını sevdiğimi," dedim ve parmaklarımı alt dudağında gezdirdim. "Yüzünü sevdiğimi, saçlarını sevdiğimi," önüne düşen birkaç tutam saçını kulağının arkasında götürdüm. "Haklıydın. Benim için mükemmeldin. İhtiyacım olan her şey, istediğim her şey sende var."

Nash parmaklarını ellerime götürdü ve avucumun içine baktı. "Hayatımın geri kalanını seni mutlu etmekle ve doğru bir seçim yaptığını sana kanıtlamakla geçi-

receğim. Bana bir şans daha verdiğin için asla pişman olmayacağına söz veriyorum.”

“Sana bir şans vermiyorum. Sensiz nefes alamayacakmış gibi hissediyorum. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum. Bu kadar basit.”

“O zaman senin nefes almanı sağlayayım,” dedi yavaşça. Dudakları yeniden benimkilerle buluştuğunda ve beni kollarına aldığı anda beni geleceğimize, mutluluğumuza taşıyormuş gibi hissettim. Yola çıkmaya hazırdım.

KIRK ÜÇ NASH

Dört ay sonra...

Kamaranın penceresinden sızan güneş Marissa'nın bronz teninin altın gibi parlamasına neden oluyordu. Yüzüstü yatmıştı, yüzü bana dönük değildi ama derin derin nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Onu uyukdayken biraz daha izleyebilirdim ama çok sertleşmişim ve bunun nedeni de oydu.

Üstünü kapatan tek şey olan çarşafı kaldırdım. Fijide hava hep sıcaktı bu yüzden çok az uyuyorduk ama benim açımdan hiç problem değildi. Yavaşça döndü, ben de dudaklarımı önce sırtına oradan da kalçalarına götürdüm. Onu yavaşça ısırdım. Geri çekildi ve inledi. Dudaklarımı ısırdığım yerin üzerinde gezdirdim ve fısıldadım, "Kalçalarını seviyorum."

Marissa altımda kıpırdandı ve bacaklarını biraz daha açacak kadar kendini kaydırды. Uzandım ve elimi bacaklarının arasına götürdüm, sonra tek parmağımı içine soktum. Çoktan ıslanmıştı ve benim için hazırды.

"Bu da ne? Beni mi hayal ediyordun?"

Nazıkçe parmağımı ileri geri hareket ettirdim ve vücudumu vücuduna bastırdım.

Cevap olarak sadece "Mmmnnı," dedi.

"Beni hayal ediyormuş gibisin," diye devam ettim. "Hayal ettiklerin hakkında biraz daha ayrıntı verir misin? Onları gerçekleştirmek beni memnun eder," dedim ve bir parmağımı daha içine soktum.

"Hayal ettiklerimi sana göstermeme ne dersin?" dedi ve altımdan kalkmak için vücudunu hareket ettirdi.

Bana düşündüklerini uygulamalı olarak göstermesine bayılıyordum.

Kırya gittiğimizde güneş iyice yükselmişti. Cash ve Olivia otelin havuzunun orada, Gavin ve Ginger ile birlikte güneşleniyorlardı.

Sesimizi duyabilecekleri kadar yaklaştıktan sonra "Nasılısınız tembeller?" dedim. "Randevumuzun olduğunu sanıyordum."

Olivia şezlongundan kalktı, Cash'i öpmek için eğildi ve Ginger'ın elinden tutarak onu kaldırdı. "Biz gidiyoruz. Siz beyler keyfinize bakın. Biz güzelleşmeye gideceğiz."

"Mükemmel olanı nasıl güzelleştirebilirsiniz ki?" dedim ve Olivia onu da çekip götürmeden önce Marissa'yı kendime çekerek öptüm. Bana bakıp gülümsedi.

"Böyle konuşmaya devam edersen sana bu sabah aldığın ilaçtan bir doz daha vereceğim."

"İltifatlarımın geldiği yerde çok daha fazlası var," dedim.

Gülümsemesi davetkârdı. "Ah, bilmez miyim?"

Olivia ve Ginger'ın peşinden gitmeden önce nefis kalçalarına bir şaplak attım. Gözden uzaklaşana kadar onu izledim, sonra Olivia'nın az önce kalktığı şezlonga oturdum.

"Stresini gidermek için bir şeyler mi söylemem gerekiyor?"

"Stresli olsaydım evet, ama evlenmeyi Olivia'dan bile fazla istiyorum."

"Ne? Bundan şüpheliyim. Kız evleneceği için resmen havalara uçuyor. Buraya geldiğimizden beri ayaklarının yere bastığından emin değilim."

Cash Olivia'ya birkaç ay önce evlenme teklifi etmişti. Bratva mafyasının mahkûm edilmesinden sonra çok fazla beklememişti. Büyük bir düğün planlıyorlardı ama babam serbest bırakıldıktan sonra Ginger Olivia ile konuşup onu turistik bir yerde evlenmeye ikna etti. Hem onun hem de babamızın bunu kabul ettiğini söylemek işleri daha da kolaylaştırdı.

Olivia'nın annesinden bahsetmeye ise gerek yoktu. Olivia ve Cash'in, kendi deyimiyle, "evlilik saçmalığına" katılmayı reddetmişti.

Tam bir kaltaktı!

Ginger Olivia ile konuşmuş, Marissa ile benim herkesi yatla buraya getirmeyi kabul ettiğimizi söylemiş ve işi bitirmişti. Geriye sadece ideal düğün yerini seçmek ve düzenlemeleri yapmak kalmıştı.

Fijide karar kıldılar. Seremoni Fiji ve Hristiyan geleneklerinin karışımına göre yapılacaktı. Düğün çok

büyük değildi. Marissa ve Ginger nedime olacaktı; ben, Gavin ve babam sağdıç olacaktık; Olivia'nın babası ise ona eşlik edecekti. Düğün Fiji saatine göre saat sekiz buçukta başlayacaktı.

Cash sürekli gülümsüyordu. Tıpkı benim gibi. Bin yıl düşünsem de annemizin ölümünden sonra hayatımızın bu şekilde değişeceği aklıma gelmezdi. Sanırım doğru kadının aşkı erkeğin üzerinde böyle bir etkiye sahipti. Tüm kırık parçaları onarıp yaraları iyileştirebiliyordu. Erkeğini tüm kusurlarına rağmen seviyorsa onu daha iyi bir insan haline getirebilirdi. Marissa beni olduğum gibi seviyordu. Olivia da Cash'i olduğu gibi seviyordu. İkimiz de bu yönden şanslıydık.

"Neyse, yapacak daha iyi bir işin yoksa seninle konuşmam lazım."

Derin bir nefes aldım ve ilk adımı attım.

Sahilde Marissa ile karşılıklı dikiliyorduk, batan güneşin ışıkları dalgaların üzerinde yansıyor, ılık havanın hafif esintisi saçlarımızı ve nikâh masasına giden yolu aydınlatan meşaleleri dalgalandırıyordu. Burasının evlenmek için mükemmel bir yer olduğunu kabul etmeliydim. Olivia'yı izlemem gerekiyordu ama gözlerimi Marissa'dan alamıyordum.

Düğün elbiselerinin içinde harika görünüyordu. İnce beyaz eteği uzundu ama yırtmacı derindi ve bacaklarını mükemmel gösteriyordu. Öğleden sonra kızlarla beraber güneşlenmişlerdi ve eteğine uygun be-

yaz bluzunun içine sütyen giymediğinden emindim. Rüzgâr estikçe göğüs uçlarını fark edebiliyor ve tahrik oluyordum.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi bana baktı ve gülümsemi. Bana bakarak gülümsemesi ayaklarımı yerden keşiyordu.

Yanakları muhtemelen bugün çok fazla güneş altında kaldığı için kızarmıştı, saçlarının rengi de son birkaç ayı denizde geçirdiğimiz için iyice açılmış ve platin sarısı olmuştu. Gözleri mutlulukla parlıyordu ve içimden bir ses bu gece ateşli bir şekilde sevişmeye hazır olduğunu söylüyordu. Onun yatakta vahşi olmasına baylıyordum.

Davullar çalmaya başlayınca başını diğer tarafa çevirdi, ben de geline baktım. Komik kıyafetler giymiş Fijili adamlar Olivia'yı yatak gibi bir şeyin üzerinde taşıyorlardı. Babasının önünde durdular ve onu aşağı indirdiler. Babası Olivia'nın elini tuttu, sonra koluna girdi ve Cash'e doğru döndüler.

Gözlerimi Cash'e çevirdim. Gülümsemedi ama kızgın da değildi. Şaşırmış görünüyordu. O anda birisi kafasına silah dayasa konuşamayacağına dair bahse girebilirdim. Babam Cash'in omuzuna elini koydu. Onun için de duygusal bir an olmalıydı. Sanırım bu günleri asla göremeyeceğini düşünüyordu. Bugün ise ailemizin hayallerinden biri gerçekleşiyordu.

Benim hayallerimin de bir gün gerçekleşeceğini düşündüm.

Tekrar Marissa'ya baktım. Dügünü yönlendiren adam konuşmaya başlarken onu izliyordum. Olivia ve Cash evlilik yeminlerini ederken ben hâlâ onu izliyordum. Evlilik yeminlerinden birkaç tanesi dikkatimi dağıttı.

Ciddi bir şekilde "Yaşamak için bir sebebim yokken bana tekrar yaşam enerjisi verdin," dedi Cash. Sözlerini bitirdi ve Olivia'nın yeminine başlaması için bekledi.

Olivia titreyerek "Bir erkekte, bir eşte olmasını istediğim her şeysin. Doğmamış çocuklarımın babası, beraber yaşlanmak istediğim erkeksin," dedi.

Bir kulağımla onları dinlerken Marissa'nın gözlerinden akan mutluluk gözyaşlarını silmesini izliyordum.

Papazın sözleri bile dikkatimi Marissa'dan ayırmamı sağlayamadı. "Gelini öpebilirsin."

Marissa'nın gözleri benimkiler ile buluştu. Bakışlarını benden kaçırmadı, Cash ve Olivia'ya bakmadı. Şu an sahilde bana bakarken, cennetin ortasında, etrafımız sevdiğimiz insanlarla çevriliyken ne düşündüğünü merak ediyordum. Ona evlilik teklif etmemi ve evlenmemizi mi istiyordu? Şu ana kadar evlenme teklif etmediğim için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Hiç teklif etmesem üzülür müydü? Yoksa buna memnun mu olurdu?

Gözlerinde bu soruların cevaplarını bulamadım. Gözlerinde sadece bana olan aşkı vardı. Dudaklarını hareket ettirdiğini gördüm ve ses çıkarmasa da ne söylemek istediğini anladım.

“Seni seviyorum.”

Gülümsedim ve söylediklerini tekrar ettim. Cash ve Olivia, Bay ve Bayan Cash Davenport olarak aramızdan geçerken Marissa ile göz temasımızı kaybettik.

İkisi de çok mutlu görünüyordu. Ben de onlar adına sevinliyordum.

Kutlama hemen başladı. Düğünü ufak bir şapelde yapmaktansa sahilde yapmayı tercih etmişlerdi. Servisi de otelde yapmayacaklardı, yiyecek ve içecekler dışarıdaki masalara getirilecekti. Daha fazlasına gerek yoktu, zaten sevdiklerimiz yanımızdaydı.

Sabırsızlanmaya başlamıştım. Saatim yoktu ama gece yarısını geçmiş olmalıydı ve diğerleri hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Ağaçlara doğru baktım ve atların orada bağlanmış olduklarını gördüm.

Kalktım ve Ginger ile konuşmakta olan Marissa’nın elini tuttum. Tek kelime etmeden onu oradan uzaklaştırdım. Soru sormak istermişçesine bana baktı ama itiraz etmedi. Beni ağaçların oraya, atların bizi beklediği yere kadar takip etti.

Ata binmesine yardım ettim, ikimiz de konuşmuyorduk. Ben de ata bindim ve atı arkamızdaki yola doğru sürmeye başladım.

Yemyeşil ormanı arkamızda bıraktık ve açıklığa ulaşana kadar tepeye tırmandık. Yere beyaz bir örtü serilmişti. Örtünün üzerine serpilmiş kırmızı gül yaprakları vardı. Ay ışığı geceyi aydınlatmasa bile gözle görülüyordu. Örtünün çevresindeki mumların ışığı bu işi görüyordu. Marissa’nın attan inmesine yardım eder-

ken çıkan hafif esintide mumların ışığı titredi. Atı bir ağaca bağladım ve Marissa'nın elinden tutarak onu örtüye doğru çektim. Bakışlarımızı okyanusa çevirmeden önce uzun bir süre birbirimizi izledik. Onun arkasına geçtim, kollarımı beline doladım ve onu kendime çekerek omuzunun üzerinden gördüğüm manzaranın ve saçlarının kokusunun tadını çıkardım.

Ay ışığı suya yansımıştı, aşağıdaki sahilden kahkaha sesleri geliyordu ve uzaktaki yatımızın hafif dalgaların üzerinde sallandığını görebiliyordum.

"Bu gece geçirdiğimiz son birkaç ayı sonlandırıyoruz."

"Her şey harikaydı."

"Pişman değil misin?"

"Deli misin? Hiç daha mutlu olmamıştım."

"İşini, arkadaşlarını, aileni özlemiyor musun?"

Yumuşak bir sesle "İhtiyacım olan her şey yanımda," dedi. Bana bakmak için başını yana kaydırды. Onu usulca öptüm.

Rahatlamış hissediyordum. Önceki hayatından hiç bahsetmiyordu. Ben de şu ana kadar hiç sormamıştım.

İkinci adım da tamamlanmıştı.

"Şuradaki yatı görüyor musun?" Bulunduğumuz yerden görünen tek bir yat vardı.

"Senin yatını mı kastediyorsun?"

"Hayır, bizim yatımızı."

"Kaptanın yatak odasına çok vakit geçiriyor olmam beni yatın sahibi yapmaz," diye alay etti.

"Hayır, ama tapu kâğıtları yapar." Yüzünü beni görebilecek kadar çevirdi. "Birkaç hafta önce yataın sahibi kısmına ikimizin adını yazdırdım sayılır."

"Ne demek 'sayılır'?"

"Bay ve Bayan Nash Davenport yazdırdım."

Marissa nefesini tuttu. "Ne-neden böyle bir şey yaptın?" Nefes nefeseydi.

"Çünkü karımın benim bir parçam olduğunu, benim hayatımın bir parçası olduğunu ve sahip olduğum her şeye sahip olduğunu bilmesini istiyordum. Tek yapması gereken benimle evlenmeyi kabul etmek."

Elimi cebime soktum ve ona evlenme teklifi edeceğim yeri bulmaya çalışırken iki ay boyunca yanımda taşıdığım yüzüğü çıkardım. Tek dizimin üzerine çöktüm ve Marissa'nın titreyen elini avucuma aldım.

Hâlâ hayallerimi süsleyen yüzüne ve kalbimin erimesine neden olan gözlerine baktığımda tüm endişelerimden kurtuldum. Ya hayır derse diye düşünüyordum ama yüzüne baktığımda bana duyduğu aşkın ne kadar büyük olduğunu ve ona zaten sahip olduğumu anladım. Ben de ona aittim. Onu New Orleans'taki balkonda ilk öptüğüm andan beri ona aittim ve ölene kadar da ona ait olacaktım.

"Lütfen karım olmak istediğini söyle. Sana bir erkeğin sevdiği kadına bağlanabileceği her yönden bağlı olmak istiyorum. Sensiz yaşayamam, sensiz yaşamayı denemek bile istemiyorum. Yataı benimle paylaş. Hayatını benimle paylaş. Nefes aldığım sürece seni koruyacağım ve mutlu edeceğime söz veriyorum."

Teklifime evet demedi ama elimde tuttuğum nişan yüzüğünü parmağına geçirdiğinde teklifimi kabul ettiğini anladım. İki saniye sonra ağlamaya başladı ve kollarını boynuma doladı.

“Bu ‘evet’ anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi ağlarken.

Havai fişekler patlıyordu. Çıplak gözle görülmüyorlardı ama oradalardı. Patladıklarını hissediyordum. “Geleceğimize hoş geldiniz Bayan Davenport.”

Başını boynuma gömüp “Seni seviyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de seni seviyorum bebeğim.”

Onu her şeyden çok seviyordum.

Son

SON SÖZ

Hayatta bazen öyle anlar vardır ki duyduğumuz minnet ve sevgi karşısında TEŞEKKÜR EDERİM demek yetersiz kalır. Şu an içinde bulunduğum durum da tam olarak böyle sevgili okurlarım. Yazar olma hayalimin gerçekleşmesinin tek nedeni sizsiniz. Hayalini kurduğum işe sahip olmanın beni mutlu edeceğini biliyordum ama eserlerimi ne kadar sevdiğinizi, eserlerimin sizi bir şekilde etkilediğini ve onları okuduğunuz için hayatlarınızın iyi yönde değiştiğini duymaktan aldığım inanılmaz zevk karşısında bu mutluluğun sönük kalacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ruhumun en derin köşesinden, tüm içtenliğimle söylüyorum ki size ne kadar TEŞEKKÜR etsem az. Tüm hikâyelerimin sonuna bu notu ve birkaç dakikanızı ayırıp göz atacağınızı umduğum bir bağlantıyı ekledim. Naçizane teşekkürlerimi samimi bir şekilde ifade etmeye çalıştım. Hepinizi çok seviyorum. Yazdıklarınızın, yorumlarınızın ve e-postalarınızın benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin bile edemezsiniz.

<http://mleightonbooks.blogspot.com/2011/06/when-thanks-is-not-enough.html>

Vahşiler serisinin bir sonraki kitabından bir bölüme göz atmak için okumaya devam edin!

BAZILARI VAHŞİ SEVER

BİR LANEY

Dört yıl önce, yaz

“Hadi Laney. Biraz hayatını yaşamalısın. Birkaç hafta sonra on sekiz yaşına gireceksin ve üniversiteye gitmek için evden ayrılacaksın. Bu genç bir kız olarak katılacağın son panayır olabilir. Bu yazın unutulmaz olmasını istemiyor musun?”

“Evet, ama reşit bile olmadan içki içerken yakalanmamız bu yazın unutulmaz olmasını sağlamaz.” En iyi arkadaşım Tori benim umutsuz vaka olduğumu söylemek istercesine bir bakış attı. Kendimi savunmaya çalışarak “Ne?” dedim. “Böyle bir şey olursa babam beni öldürür.”

“Vaizlerin çocuklarının yaramaz olduklarını sanırdım.”

“Yaramaz olabilirim,” dedim ve söylediklerime inanmayan mavi gözlerine bakmamaya çalıştım.

“Sadece şu anda yaramaz olmak istemiyorum.”

“Ne zaman olacaksın peki? Ne zaman bir şeyler yapacaksın? Gerçek hayatla ilgili bir şeyler öğrenmezsen üniversitede bir dönem bile dayanamazsın Laney.”

Dudaklarımı ısırđım. Üniversite için hazır olmadığımı hissediyordum. Ama yaramaz şeyler yapmak istemiyordum. Hayattan tek istediğim ayaklarımı yerden kesecek mükemmel erkekle tanışmak, evlenmek, bir aile kurmak ve sonsuza dek mutlu yaşamaktı. Bunları elde etmek için yaramazlık yapmama gerek yoktu.

Ama Tori’nin yüzüne bakınca kurallara karşı gelmek istemediğim için kendimi bir ucube gibi hissediyordum. En azından biraz. Ama o da benim hayallerimi anlamıyordu. Aslında kimse beni anlamıyordu. Annem hariç. Benim yaşımdayken o da şu an hissettiklerimi hissediyordu ve babamla tanıştıklarında hayattan istediği her şeye sahip olmuştu.

“Hadi Laney. Bu seferlik evet de.”

“Neden? Neden bunu bu kadar istiyorsun?”

“Çünkü onu istiyorum.”

“Neden?” diye sordum. “Bu kadar önemli olan ne?”

“Yıllardır ona aşığım, önemli olan bu. Üniversiteye gittiğinden beri onu görmedim. Ama şimdi burada. Benim de bir eküriye ihtiyacım var.” Ben hemen pes etmeyince ısrar etti. “Lüüütfteen. Benim içiilin.”

İç çektim. İstediklerini yaptıрма konusunda bu kadar yetenekli olduğu için Tori’nin hakkını vermeliydim. Neden yaramazlık yapmaktan kaçtığımı bilmiyordum. Beni sürekli yapmak istemediğim şeylere ikna ediyordu. Şu ana kadar istekleri masumcaydı. Vaizin kızı ol-

duğum ve katı kuralları olan bir anne baba ile yaşadığım için başımı belaya sokmak benim için çok zordu. Tori böyle olduğum için memnun olmalıydı. Benim arkadaşım olmasaydı şu ana kadar hamile kalabilir veya madde bağımlısı bir suçlu olabilirdi.

Ama olmamıştı. Bunun nedeni ben ve onun üzerindeki “evcilleştirici” etkimdi. Kişiliklerimizdeki farklılıklar iyi arkadaş olmamızı sağlıyordu. Birbirimizi dengeliyorduk. O ayaklarımı yere basmamı sağlıyor ben de onun çocuk hapishanesine girmesine engel oluyordum.

“Pekâlâ,” diye homurdandım. “Ama bizi ispiyonlarsa seni suçlayacağım.”

Tori söylendi ve yerinde kıpırdandı. Büyük göğüsleri bluzunun dekoltesinden fırlayacakmış gibi duruyordu.

“Neden az önce yaptığını gidip onun önünde tekrarlamıyorsun? Eminim seni görünce her istediğini yerine getirecektir.”

Tori sarı kâküllerini salladı ve kaşlarını kaldırarak “O daha sonra olacak,” dedi.

Panayır yerine doğru yürürken gözlerimi devirdim. Gömleksiz bir erkeğin sanduklarla dolu bir kamyonu boşalttığı yere yaklaşıncı Tori’ye tekrar sordum, “Kimden bahsetmiştin?”

“Jake Theopolis.”

“Theopolis? Şeftali bahçeleri olan Theopolislerden mi?”

“Evet, ailesi onlar.”

“Nasıl oluyor da onu hatırlamıyorum?”

"Çünkü lisenin ilk senesinde hormonların uyku-daydı. O da son sınıftaydı. Jenna Theopolis'in ağabeyi. Beyzbol oynuyordu. Tüm güzel kızlarla çıkardı."

Ondan önce davranarak "Sen hariç," dedim.

Gülümsedi ve bana bir dirsek attı. "Evet, ben hariç."

"Başımızı belaya sokmayacağından emin misin?"

"Öyle olmasını umuyorum. Kötü bir çocuktuk. Daha önce onlarca kez yapmadığı bir şey bulamayacağımızdan eminim." Onun biraz ötesinde durduk, Tori'nin fışıldadığını duydum. "Aman Tanrım, ona bir bak."

Dediğini yaptım.

Tori'nin onu neden çekici bulduğunu anlamıştım. Bronz teni Carolina güneşinin altında parlıyordu. Göğsündeki ve omuzlarındaki kaslar kamyondan sandıkları alırken hareket ediyordu ve karın kasları sandıkları yere bırakırken kasılıyordu. Eski kot pantolonu dar kalçalarından düşecekmiş gibi duruyordu ve göbeğinden aşağı doğru inen tüylerini edepsiz bir şekilde sergiliyordu.

Tori'nin söyledikleri beni kendime getirdi ve hemen toparlandım. Onun kötü bir çocuk olduğunu söylemişti. Ben de kötü çocuklardan hoşlanmazdım. Benim gelecek planlarıma uygun değildi. Bu yüzden ondan hoşlanacağımı sanmıyordum.

Ne kadar seksi olursa olsun.

Tori ona yaklaşırken boğazını temizledi ve seslendi. "Merhaba Jake."

Jake elindeki işi bırakarak yüzünü temizledi ve başını bize doğru çevirdi. Önce Tori'ye baktı. "Merhaba,"

diye cevap verdi. Sesi kısık ve boğuk geliyordu. Kibarca gülümsüyordu, içimden onun yakışıklı olduğunu düşündüm ama bu Tori'nin onunla konuşmak için bu kadar ısrarcı olmasını gerektirmiyordu.

Daha sonra bana baktı.

Parlak güneşin altında gözlerini kısmasına rağmen gözleri beni benden almıştı. Gözleri, siyah saçları ve kirpikleri ile çevrelenmiş bronz yüzünde hemen dikkat çekiyordu. Kehribar gözlerinin rengi bana balı çağırıyordu ve içimi ısıtıyordu.

"Merhaba," dedi tekrar. Dudağını kendini beğenmiş bir şekilde kıvrarak sırttı.

Nedense söyleyecek bir şey bulamadım. Yabancı birine nasıl selam vereceğimi unutmuş gibiydim. O bir kahkaha atıp tekrar Tori'ye dönene kadar hiçbir şey söylemeden onu izledim.

"Onun nesi var?"

"Şey, o biraz utangaçtır."

"Utangaç mı?" diye sordu ve başını tekrar bana çevirdi. Bunu yapmamış olmasını dilerdim. İçim kıpır kıpırdı ve nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. "Utangaç kızlara çok sık rastlamam."

Göz ucuyla baktığımda Tori'nin elini boş ver dermiş gibi salladığını fark ettim. "Birazdan açılır. Aslında buraya gelme sebebimiz de o."

Jake tekrar Tori'ye baktı ve beni göz hapsinden çıkardı. Dönen başımı eski haline getirmek için yavaş ve derin bir nefes aldım.

"Merak etmeye başladım," dedi ve arkasına yaslanarak kollarını önünde kavuşturdu. Yaptığı bu hareketle kol kaslarının ne kadar belirginleştiğini fark etmekten kendimi alamadım.

Tori ona doğru bir adım attı ve fısıldadı, "Bize bir şişe şeftali şarabı satmanı istiyorduk. Kimsenin haberi olmadan."

Önce Tori'ye, sonra bana, sonra tekrar Tori'ye baktı ve eğilip bir şişe aldı. "Bunlardan mı? Arkadaşını biraz rahatlatmak için mi?"

"Evet. İşe yarayacağını umuyorum."

Altın rengi gözlerini bana dikti ve yavaşça doğruldu. "Sana inanmıyorum. Arkadaşının şarap içebileceğini sanmıyorum." Önce dudaklarına daha sonra boynuma, göğüslerime en son da çıplak bacaklarına baktı. Ne gördüğünü merak ediyordum — bronz tenimi ortaya çıkaran açık yeşil askısız elbiseme mi bakıyordu? Yoksa elbisemin altında neler olduğunu mu hayal ediyordu? "İyi bir kız gibi görünüyor. İyi kızlar içki içmez."

Benim bu kadar iyi analiz etmiş olması nedense sinirimi bozdu. Hemen savunmaya geçtim ve sırtımı dikleştirerek çenemi yukarı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun? Benim basit bir kasaba kızı olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Omuzunu silkti, gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. "Haksız mıyım?"

Küstahça "Evet," dedim ama söylediğim düpedüz yalandı. "Daha fazla yanılıyor olamazdın."

Kaşlarından birini bana meydan okurcasına kaldırdı. "Öyle mi? Kendini kanıtla o zaman."

Sözümden dönmeyecek kadar gururluydum, bu yüzden uzandım ve şişeyi elinden aldım. Kapağını açtım ve büyük bir yudum aldım.

Babasının şeftali bahçesindeki meyvelerden elde edilmiş yerel, ev yapımı bir içkiydi ama yine de içki içmeye alışık olmayan boğazımı yakmıştı.

Şişeyi indirip ağzımda kalanları yutarken öksürmek için kendimi o kadar zor tuttum ki gözlerim sulandı. Jake tüm şarabı yuttuğumdan emin olana kadar beni izledi.

"Memnun oldun mu?" diye sordum ve şişeyi geniş vücuduna bastırdım.

Yumuşak bir sesle "Çok şaşırdım," dedi.

Sesinin kalbimi küt küt attığı gerçeğini göz ardı ederek Tori'nin elini tuttum. "Hadi gidelim. Vardiyamıza yetişmeliyiz."

Saçlarımı elimle geriye attırdım, arkamı döndüm ve elimden geldiğinde ciddi olmaya çalıştım. Tori isteksizdi ama yine de beni takip etti.

"Ne yapıyorsun? Her şeyi mahvettin. Şarabı da orada bıraktın."

"O pislüğün şarabına ihtiyacımız yok."

"Elbette var. Peki ya vardiyamıza yetişmeliyiz yalanı hakkında ne diyeceksin? Standa geri dönmek için kırk dakikamız var."

“O zaman biraz erken gideriz. Sonuçta öpüşme standı. Kırk dakika fazla çalışmak seni öldürmez. Hatta belki de hoşuna gider.”

Kızarak “Bu da ne demek şimdi?” diye sordu.

Ona bakmak için durdum ve başımı salladım. Jake beni nasıl bu kadar etkilemişti bilmiyorum ama başarmıştı.

“Çok özür dilerim Tori. Öyle demek istememiştim. Sadece biraz kızgıyım.”

“Kızgın olduğunu fark ettim. Ama neden? Sana ne yaptı?”

“Bilmiyorum, sanırım bir şey yapmadı. Sadece insanların benim hakkımda kötü varsayımlarda bulunmasından nefret ediyorum.”

“Senin iyi bir olduğunu düşünmesi kötü bir varsayım değildi.”

“Ama iyi biri olmamdan kötü bir şeymiş gibi bahsetti.” Tekrar yürümeye başladım ve arkamı dönüp Tori’nin peşimden gelip gelmediğine baktım. “Ayrıca hayatımı yaşamadığım için şikâyet edip duran sen değil miydin?”

“Evet, ama bunu kastetmemiştim.”

Gülümsedim ve koluna girdim. Barışmamızı ve Jake konusunu kapatmamızı umuyordum. “O zaman ne istediğine dikkat etmelisin, haksız mıyım?”

İçini çekti. “Sanırım haklısın.”

“Hadi gidelim o zaman.”

Yirmi dakika sonra verdiğim bu hızlı karardan pişmanlık duyuyordum. Kasabadaki tüm sivilceli çocukları yanaklarından öpmüştüm. Tori gelen tüm yakışıklı çocukların önüne atlamış ve onları kendine ayırmıştı. Ama bunu sorun etmiyordum. Jake ile tanışmasına engel olduğum için ona borçluydum. Ayrıca Greenfield’li oğlanların hiçbirisiyle ilgilenmiyordum. Bu stantta çalışmamın tek sebebi kilise için para toplamaktı.

Sıradaki çocuktan iki dolar alırken kibarca gülümsedim. On iki yaşlarında falan olmalıydı. Eğildim ve onu yanağından öptüm ve kendi yanağını uzattım. Beni öptükten sonra utanarak gözlerini kaçırdı. Belki de yüzüncü kez “Öpücük için teşekkürler,” dedim. Parayı kasaya koydum. Kafamı kaldırıp sıradakinin kim olduğunu sorduğumda kalbim duracakmış gibi oldu ve kelimeler boğazıma dizildi.

Önümde duran ve ne kadar heyecanlı olduğumu biliyormuş gibi bana gülümseyen kişi Jake Theopolis’ti. Geniş omuzlarını saran bir tişört giymişti. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktuğunda göğsündeki kaslar belirginleşti. Önümdeki tezgâha on dolarlık bir banknot koydu. Kafam karışmıştı, kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Parlak göz bebeklerini benimkilere dikmişti.

“Şeftaliler için geldim,” dedi sessizce. Büyülenmişçesine onun bana yaklaşmasını izledim. “Gitmeden önce onların tadına bakmam lazım,” diye fısıldadı. Nefesini hissedebiliyordum.

Dudaklarını benimkilere bastırdı. Karşı koymak aklıma gelmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse o an hiçbir şey düşünemedim. Sadece hissettim.

Dudakları yumuşacıktı ve teni sabun kokuyordu. Birden başını eğdi ve beni daha derinden öpmeye başladı. Dilinin dudaklarımda dolaştığını hissettim ve ağzımı aralayarak ona izin verdim. Dilini benimkinde gezdirdi. Önümdeki tezgâhtan güç alarak ona doğru eğildim, bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacağından korkuyordum.

Sonunda geri çekildi ve şaşkın yüzüme baktı. “Mmm, uzun zamandır bu kadar tatlı bir şeftalinin tadına bakmamıştım,” diye mırıldandı. Gözünü kırptığında içimde sıcak bir şeylerin dolaştığını hissettim.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

YAZAR HAKKINDA

New York Times ve *USA Today*'in çok satan yazarı M.Leighton, Ohio'ludur. Yazın deniz kenarında olmak ve kışın kar yağışını özlemek için daha sıcak bir iklime sahip olan güneye taşınmıştır. Çocukluğundan beri geniş bir hayal gücüne sahip olan Michelle sonunda kendine fikirlerini dışa vurabileceği bir

alan bulmuştur: Edebiyat. Ondan fazla kitap yazmış olan Michelle, kitaplarında kocasına benzeyen seksi güneyli erkeklerden ve romantik sahnelerden bahsetmekten hoşlanmaktadır. Bunları düşünmediği zamanlarda ise ofisinde vahşi atlara bindiğini, Aspen'de kayak yaptığını, seksi bir rock yıldızı ile dalış yaptığını hayal etmektedir. Facebook, Twitter ve Goodreads'de ona ulaşabilir veya mleightonbooks.blogspot.com adresinden onu ziyaret edebilirsiniz.